

CĂLIN
GEORGESCU



MAREA RENAAȘTERE

Adevăr ♦ Libertate ♦ Suveranitate

Ieșirea din Matrix


PRESTIGE



Născut în București, în 26 martie 1962, într-o familie de creștini ortodocși, aparținând burgheziei intelectuale, Călin Georgescu a absolvit Facultatea de Îmbunătățiri Funciare a Universității de Științe Agronomice și Veterinare din București în anul 1986. S-a specializat în strategii de dezvoltare și politici de mediu în Marea Britanie și Statele Unite. A obținut doctoratul în pedologie în anul 1999.

Dr. Călin Georgescu a fost membru al Comitetului Executiv al Clubului de la Roma Internațional și președintele Clubului de la Roma pe Europa, Centrul European de Cercetare. Între anii 2010-2013, a funcționat ca director executiv al Centrului Național pentru Dezvoltare Durabilă din București. Autoritate cunoscută în domeniul dezvoltării durabile, al strategiilor și politicilor publice, a coordonat proiectul Guvernului României de Strategie Națională pentru Dezvoltare Durabilă, atât în 1999, cât și în 2008.

Fost Senior Fellow în cadrul Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, dr. Călin Georgescu a îndeplinit diverse funcții în Guvernul României: consilier al ministrului Mediului, secretar general în Ministerul Mediului și director al Direcției Organizații Economice Internaționale din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. A deținut funcțiile de Raportor Special ONU pentru efectele adverse ale transportului de produse și deșeuri toxice și periculoase și de Reprezentant pentru România al Comitetului Național al Programului Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP). Este membru fondator al Institutului de Proiecte pentru Inovație și Dezvoltare (IPID).

Dr. Călin Georgescu este autorul volumelor *Pentru un ideal comun* (Editura Compania, București, 2012) și *Cumpăna României* (2014) și coautor al volumelor *România 2020* (Editura Conspress, București, 1998), *Reprofesionalizarea României* (IPID, București, 2008), *Șansa României – oamenii* (IPID, București, 2009), *România post-criză* (IPID, București, 2010) și *România după criză. Reprofesionalizarea* (Editura Compania, București, 2010). A contribuit, cu diverse capitole despre mediu și dezvoltarea durabilă, la mai multe rapoarte strategice despre România.

Călin Georgescu

Marea Renaștere

Adevăr,
Libertate,
Suveranitate

– ieșirea din Matrix –



PRESTIGE

București - 2022

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Alexandru Ciolan
Redactor: Alexandru Ciolan

Copyright © 2022 Editura Prestige

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGESCU, CĂLIN

Marea Renaștere: Adevăr, Libertate, Suveranitate - ieșirea din Matrix / Călin Georgescu. - București:

Prestige, 2022

ISBN 978-630-6506-17-0

132

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate în această lucrare revine exclusiv autorului.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

„În lume necazuri veți avea; dar îndrăz-
niți. Eu am biruit lumea.” (*Ioan* 16, 33)

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește
răul cu binele.” (*Romani* 12, 21)

„Singura revoluție autentică din istoria
omenirii este venirea lui Hristos. Restul
sunt tehnici de lovituri de stat, în lupta
pentru putere.” (Petre Țuțea)

Cuvânt înainte

Când l-am întâlnit pentru prima dată pe Călin Georgescu în cadrul Comitetului de Investigare asupra Coronavirusului (acum: Comitetul de Investigare a Crimelor Internaționale) am fost surprins de înțelegerea sa profundă a crimelor împotriva umanității comise de cealaltă parte („Domnul Global”, cum îi numește Catherine Austin Fitts). El știa totul despre ceea ce noi înțeleseserăm după 400 de întâlniri cu oameni de știință, medici, economiști, avocați, politicieni și alții. El știa că cealaltă parte avea în trusa de semănat panică nu doar coronavirusul, ci și criza ucraineană, încălzirea globală/schimbările climatice, penuria de alimente și multe alte amăgeli de același fel, toate făcând parte din arsenalul de provocare a fricii.

Dar încă și mai mult m-a surprins cât de deschis vorbea. Nu s-a ascuns după degete, ci a spus lucrurilor pe nume, afirmând, în ultimă instanță, că acesta este momentul în care întreaga omenire trebuie să se alieze împotriva puterilor malefice care încearcă să o distrugă și să distrugă însăși Creația și că totul este pe viață și pe moarte. Aceasta este, desigur, singura cale: vom putea lua decizia corectă numai dacă avem imaginea de ansamblu, dacă înțelegem întreaga monstruoșitate a megalomaniei psihopate a celeilalte părți.

În cartea sa *Marea Renaștere, Ieșirea din Matrix*, Călin Georgescu nu se oprește însă aici, pentru că, în mod evident, nu este suficient să-i oferi cititorului imaginea completă despre ceea ce trebuie să combatem. La fel de important este să îi arăți cititorului o cale de ieșire. Nu

poate fi o coincidență faptul că ideile sale coincid cu cele ale tuturor celorlalți lideri care împărtășesc viziunile rezistenței: democrația adevărată este de jos în sus, nu de sus în jos. Nu avem nevoie și nici nu ne dorim toate acele corporații globale și ONG-uri care se adună o dată pe an la Davos, pe platforma organizației criminale FEM (Forumul Economic Mondial). „Parteneriatele public-private”, așa cum le promovează FEM, sunt doar un alt fel de a desemna preluarea ostilă a politicii, a științei, a mass-media și a tot ceea ce ar trebui să ne aparțină de către un grup corupt de psihopați superbogați (ale căror bogății au fost, evident, furate de la oamenii de rând).

Realizând că acest sistem de corupție a fost statornicit de-a lungul multor decenii, cealaltă parte infiltrându-se la fiecare nivel al societății prin slugile sale corupte, soluția lui Călin Georgescu este singura cale de ieșire: trebuie să înțelegem în primul rând că fiecare dintre noi are propria-i suveranitate, că noi suntem poporul și că suntem oameni liberi. Nu avem nevoie de nimeni care să ne spună ce să facem și ce să nu facem. Ceea ce putem face și vom face (și se întâmplă deja, peste tot) este să ne înființăm propriile noastre comunități autosuficiente, complet deconectate de sistemul lor, de castelul lor de cărți de joc, întemeiat doar pe minciuni. Atunci ne vom putea conecta și schimba cele mai bune idei. Dar niciodată, nici o putere, globală sau de altă natură, nu va mai avea control asupra noastră, nu ne va mai da ordine. Noi suntem poporul, iar singura putere în fața căreia trebuie să dăm socoteală este Universul, pe care unii – printre ei, Călin Georgescu – îl numesc Dumnezeu; și s-ar putea să vorbim despre unul și același lucru.

Dr. Reiner Fuellmich,
Avocat germano-american,

Președinte, Comitetul de Investigare a Crimelor Internaționale

Un patriot pentru România

Mulți dintre noi simțim sistemul tehnoglobalist ca o povară insuportabilă. Deși ne sufocăm în „aerul irespirabil al acestei lumi” (Cioran), continuăm să ne trăim viața în același plan derizoriu. Pe Facebook strigăm de zor „Așa nu se mai poate!”, uneori strigăm și în Piață (în week-end sau după serviciu), mai avem și câte o „inițiativă legislativă contra sistemului” în Parlament. Cum injuriile pe rețelele de socializare, apelurile la megafon și declarațiile de la tribuna oficială nu ne ajută să schimbăm lumea, sfârșim prin a ne spune spășiți: „La urma urmei, știi ce? Fie ce-o fi”. Găsim mereu motive să nu facem nimic sau justificări că am făcut deja tot ce se putea face.

Călin Georgescu este și el exasperat de ceea ce ne exasperează pe noi. Din exasperarea lui se naște o povară contrară, la fel de insuportabilă: nevoia imperioasă de a resuveraniza românul ca persoană și comunitatea națională. Suntem cu spatele la zid. Resuveranizarea nu mai este o opțiune teoretică, o „necesitate istorică” (în sens marxist) sau o *gala dinner*. Pentru Călin Georgescu este un *deadline*. Ori devenim liberi și întoarcem decisiv lucrurile în favoarea noastră, ori rămânem sclavi înghițiți definitiv de fluxurile vieții mecanice. Ceea ce contează ACUM și AICI este să respingem soluțiile de capitulare, compromis sau adaptare la procesul în curs de dezumanizare a individului – înțelegând dezumanizare în sens concret, pierdere a calităților sociale și biologice ale omului. Dezastrul României s-a construit pe sclavul fericit, omul „resursă umană”. După o tehnică aplicată și pe alte meleaguri, s-au creat structuri economice și politice care

au spart coeziunea noastră ca persoane și neam unit. Am fost parcelați în unități „eficiente” (sclavi fericiți) și re-integrați într-un angrenaj artificial (UE, „economia globală”) prin inginerii economice și sociale de import, alimentate mereu de incompetența și trădarea clasei politice. Din persoane integre, am devenit apendicele unor abstracțiuni – un *homo oeconomicus*, o „victimă”, un „vaccinat/nevaccinat”, un *Green Pass*. O viziune asupra lumii ce privește în exclusivitate mărfurile și obiectele a ajuns să subjuge în totalitate sfera relațiilor personale și viața națiunii. În mod mai mult sau mai puțin conștient, societatea noastră a acceptat un model de subjugare care ne-a transformat într-o populație pasivă și manipulabilă. În „cluburile selecte” la care am aderat, românul îndeplinește rolul *sclavului fericit*. Criza declanșată de Covid-19 ne-a avertizat că s-a mai făcut un pas înainte: folosirea sclavilor nu mai este profitabilă, mult mai eficienți fiind roboții și creaturile transumane. Asta să ne fie oare soarta?

Călin Georgescu, prin proiectul „Hrană, Apă, Energie”, se împotrivesc cursului catastrofic al istoriei actuale. În locul abstracțiunilor de tot felul, Proiectul său de țară așază în centru persoana suverană, căreia nimeni și nimic nu-i poate răpi autonomia și capacitatea de a se bucura de plenitudinea unei vieți trăite în mijlocul unei comunități reale. Este restaurarea unui mod de viață autentic creștin, determinat de *calitatea relației noastre* cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Proiectul ne oferă opțiunea unui alt mod de existență, a unei alte ierarhii a nevoilor noastre. Propune schimbări radicale plecând de la un regim ontologic profund. În Proiect, economia dăruirii – distributismul –, bazată pe micul proprietar-producător (întruchiparea omului suveran în viziunea lui Călin Georgescu) devine strategie națională – coeziunea

socială este cea care creează o economie modernă, nicidecum privatizarea profiturilor și socializarea pierderilor în favoarea multinaționalelor și a cleptocrației locale.

Călin Georgescu a ridicat un steag. Sub faldurile lui mi-aș dori să se adune tot poporul. Nu sunt speranțe deșarte. Dacă nimic nu s-a legat până acum, a fost din lipsa unui proiect de țară *credibil*. Repet ceea ce spune și simte mai tot românul: lehamitea noastră derivă din pierderea încrederii în clasa politică. De ce ne-am implica în acțiuni concrete când în jurul nostru mișună impostorii? Lipsesc bărbații de stat, conducătorii jertfelnici, modelele de urmat care să le redea cetățenilor încrederea în sine și în viitorul țării. Și a lipsit, până acum, un patriot pentru România cu un *deadline* ferm pentru schimbarea de regim mult așteptată.

Dincolo de soluțiile sale practice, Proiectul de țară al lui Călin Georgescu este un eveniment de comuniune, o manifestare a iubirii împărtășite întru Hristos. Creștinism în act.

Adevăr, Libertate, Suveranitate. O noua zidire a României începe aici...

Hipercomplexitatea păguboasă

O privire lucidă asupra societăților postmoderne descoperă, în primul rând, caracterul lor excepțional în raport cu oricare altă formă de organizare socială din istorie. Trăim în societățile hipercomplexe ale civilizației industriale. Hipercomplexitatea – iată ce ne separă de oamenii din trecut.

Mondializarea, de care se face atâta caz în zilele noastre, nu este un fenomen nou. Toate marile imperii au tins să se globalizeze, dar nici unul nu a atins stadiul unei societăți hipercomplexe. Nici tehnologismul nu este o nouă tate absolută. Anglia secolului al XIX-lea era o societate

industrializată, dar nu o putem califica drept „hipercomplexă”.

Hipercomplexitatea este nivelul de dezvoltare al civilizației actuale în care tehnicile industriale reunite s-au autoproliferat în exces, ca o creștere malignă, dând naștere tehnoglobalismului, un sistem mondial, strict integrat, care a penetrat (metastazat) toate cotloanele vieții omului. Complexitatea, profitabilă la început, sfârșește prin a fi o investiție păguboasă pentru omenire, odată atins stadiul ei „hiper” (potrivit legii randamentelor descrescătoare).

„A fost una dintre mantrele mele: focalizare și simplitate. Simplitatea poate fi mai greu de obținut decât complexitatea. Trebuie să muncești din greu ca să îți cureți mintea și să o faci să gândească simplu. Dar merită, fiindcă dacă ai ajuns acolo poți muta munții.” (Steve Jobs)

În epoca hipercomplexității, societățile de consum trec din domeniul necesității în cel al insignifiantului produs la scară planetară. Tot ceea ce odinioară exista sau se producea cu măsură, în limitele unor necesități lăuntrice, a devenit excesiv, redundant, inutil. „Hiperfluu”. Prefixul „super” – din *superfluu* – păstrează încă nostalgia unei excelențe calitative, „hiper” denotă excesul, exagerarea, deriziunea debordantă.

Superabundente, mijloacele tehnice alimentează devalorizarea tuturor planurilor prin logica excesului și a retroversiunilor brutale. Excesul de semnificație debordează în insignifianță, excesul de planificare în improvizație, excesul de comunicare se dovedește a fi un dialog al

surzilor, excesul de viteză sfârșește în imobilitate și stagnare; prea multă informație produce iliterație, virtualul proliferază din prea multă realitate, mondializarea generează delirul etnolocalist, „imperiul binelui” și „hegemonia pozitivului” globalizează structurile răului (terrorism, corupție). Adevărul, umflat de mass-media, pleznește în știri redundante, zgomot și imagini golite de conținut.

Omenirea trăiește sub semnul unei permanente terori: teroarea hipercomplexității. Logica excesului antrenează individul într-o autoproliferare delirantă. La birou, în faimosul „cubicle” al mării corporații, individul „se multiplică” în zeci de operații concomitente; un „proiect” dă naștere altui proiect, un „obiectiv” alimentează alt „obiectiv”, într-o serie repetitivă care continuă la infinit. Nimic nu se termină, nu are cap și coadă, totul se aglomerează, se „masifică”, încetinește, accelerează. O tautologie turbulentă. Nici un domeniu nu se sustrage creșterii rapide și nelimitate. Viața privată însăși se complică exponențial sub semnul tehnicizării excesive. Acasă, „omul complicat” (Horia Bernea) îndosariază zeci de chitanțe, facturi, bonuri, acte de tot felul; legiferarea tuturor domeniilor existenței este un hiperfluu juridic care te obligă să-ți justifici scriptic spusele și faptele, altminteri dai de bucluc. Instrumentele tehnice, de care nu te poți lipsi în activitățile cotidiene, în loc să-ți simplifice existența, devin deseori un calvar. Încrângături halucinante, telefon mobil – televizor – mașină de spălat – frigider – fax – imprimantă, mișcate prin cât mai îmbârligate combinații de coduri, parole și algoritmi nu mai funcționează după principiul „apeși pe buton și mașina pornește”. Banalele „instrucțiuni” au devenit ditamai „manuale de operare”. Doar excesul (cât mai multe funcții, butoane și modele) aduce profit. Hipermarketul l-a falimentat pe

micul comerciant, hipercorporația transnațională a desființat întreprinderea locală, megaaranjamentele economice și financiare transnaționale au pus pe butuci statele-națiuni. În universitățile postmoderne, intelectuali valoroși sunt îmbrânciți de mediocrități productive care scot cărți la kilogram. *L'hyper, c'est chic. Hyper, it's cool.*

Ne aflăm în etapa în care hipercomplexitatea, în loc să aducă beneficii omenirii, o împinge grabnic spre colapsul final. S-a intrat într-un cerc vicios. Pentru a-și menține confortul, omenirea investește din ce în ce mai mult în marile sisteme tehnologice. Acestea, dezvoltându-se în rețea, măresc exponențial complexitatea întregii civilizații tehnologice, al cărei *status quo* poate fi menținut doar prin secătuirea naturii și sleirea întregii omeniri.

Civilizația bazată pe tehnologism și hipercomplexitate este o anomalie a istoriei. Niciodată nu a existat o civilizație hipercomplexă de dimensiuni planetare, niciodată atâtea subsisteme sociale și economice n-au fost integrate într-un unic angrenaj economic, niciodată rolurile sociale n-au cunoscut o asemenea specializare și niciodată prețul plătit (pentru a menține funcțional un mastodont civilizațional) nu a fost sacrificarea vieții pe pământ!

Timp de *milioane* de ani, omenirea a trăit în mici comunități autonome – ceea ce nu înseamnă că erau autarhice sau autiste – de o diversitate uimitoare, în care dominante erau tradiția și relația personală între membri.

» Într-o asemenea societate, poți să cunoști pe fiecare în parte, ai posibilitatea să-l descrii în funcție de poziția sa într-o rețea de rudenie.” (Elman Service, *Primitive Social Organization*, 1962)

Robert Carneiro, citat de Joseph Tainter în *Collapse of Complex Societies*, estimează că 99,8% din istoria umană a fost dominată de aceste comunități autonome. Doar în ultimii șase mii de ani au apărut primele societăți „complexe”: statele interdependente, organizate ierarhic. Prima societate organizată după model tehnocratic, Egiptul antic, este de dată și mai recentă.

Civilizația românească populară s-a dezvoltat în cadrul satului tradițional. Nu-i de mirare că a respins cu înverșunare „megamașina comunistă”. Aglutinarea oamenilor într-un „corp mecanizat” pentru a servi „vastei opere de industrializare socialistă”, românii au văzut-o ca nefirească. Nici societatea hipercomplexă, cu mall-urile și „office building”-urile ei impersonale, cu invazia milioanei de automobile și nevoia de a cheltui miliarde de euro pentru „modernizare” și „integrare” – nici ea nu are darul să-i încânte. În lipsa altor alternative, o consideră *un rău (încă) tolerabil*.

Așa cum societatea hipercomplexă este o aberație a istoriei, tot la fel, existența „omului complicat” (Horia Bernea) este contra naturii sale umane. În „întunecatului Ev Mediu”, când viața societății era rânduită de Biserică și de aristocrație, un țăran nu muncea mai mult de opt ore, potrivit afirmațiilor profesorului James E. Thorold Rogers de la universitatea Oxford. Muncitorii englezi din secolul XIX, revendicând ziua de muncă de opt ore, nu făceau decât „să recupereze ceea ce străbunii lor avuseseră deja cu patru sau cinci secole în urmă”. Intensitatea muncii era și ea cu mult sub normele moderne. Nu se inventase tehnologia corporatistă, cu ritmurile ei infernale, economia medievală era „dominată de ritmurile agrare, fără grabă, nepăsătoare față de precizie și productivitate – iar societatea, creată în imaginea acestei economii, era simplă și cumpătată, fără poftă enormă și mari

pretenții, incapabilă de eforturi cantitative”. O familie de țărani englezi din secolul al XIV-lea nu muncea mai mult de 150 de zile pe an. „Vechiul regim” din Franța garanta 52 de sâmbete nelucrătoare, 90 de zile de odihnă și 38 de zile de sărbătoare.

» Orașele vechi – orașe construite pentru oameni, cai, câini, orașe pline de omenie, cu locuri prietenoase, ospitaliere, unde aerul era totdeauna curat. O economie a non-gigantismului, dar cu o tehnologie foarte dezvoltată nu numai că va permite, dar va și cere ca o necesitate construcția de noi orașe pe modelul celor vechi.” (Aleksandr Soljenițan)

Departate de mine intenția de a idealiza trecutul și de a trece sub tăcere beneficiile oferite de societățile moderne: hrană din belșug, medicamente, încălzire, apă curentă, acces rapid la informație, câte și mai câte. Odinioară, de toate acestea se bucurau doar elitele, astăzi societatea tehnoglobalistă menține masele într-un relativ confort, distribuit totdeauna punctual și condiționat, prin modalități generatoare de flagrante inegalități.

De fapt, ce înseamnă confortul modern? Confortul este noua religie promovată de tehnoglobaliști. Lipsit de confort, de mistica și imaginarul social pe care acesta le presupune, omul post-modern va fi cuprins de o teribilă panică; față în față cu realitatea și cu propria sa conștiință, s-ar simți gol și neputincios. Sursă de satisfacții imediate, confortul îi risipește însă temerile, îl apără de confruntări dezagreabile, îl transformă într-un sclav fericit.

Confortabile sunt ideile domesticite care nu se opun ideologiei în vigoare. Sunt idei care răstălmăcesc, falsifică

sau discreditează adevărurile privitoare la realitatea concretă și la situația trăită de persoana în carne și oase. Confortul intelectual nu suprimă conștiința critică, ci o reformează în sensul adaptării la vremurile prezente. El îl lipsește pe individ de potențialul de refuz și reacție al omului viu.

Dincolo de confort, în societatea hipercomplexă se află superfluul, risipa. Masele sunt permanent mobilizate, într-o goană nebună după scopuri, obiecte și imagini care nu le implică în mod esențial. Tehnoglobalismul angajează imense resurse și mijloace – în ce scop? – ca să organizeze o Olimpiadă, un campionat mondial de fotbal, să lanseze un nou model de automobil sau o nouă rachetă balistică. Un nimic spilkuit. În mod similar, individul își investește energia în falsul transcendent al scopurilor artificiale (echivalente, mereu altele) – strânge cureaua să-și cumpere ultimul model de telefon mobil, să-și facă un concediu în „insule” etc. Același derizoriu poleit. De la omul de știință până la imigrantul pakistanez ajuns în Occident, fiecare escaladează cantitativul, gonește după forme fără fond și obiecte fără substanță, este obsedat de „mitul împlinirii de sine”. Mit găunos, redus în practică la formula „mai mult, mai mult, tot mai mult”. De jinduiеști astăzi după un ideal calitativ ești considerat fie „idealist”, fie „elitist”, ori de-a dreptul „nebun”. Nici o restriște de ordin moral sau existențial nu curmă însă invazia insignifiantului, risipirea ontologicului în vântul pârjolitor al aparențelor.

Este adevărat că societățile hipercomplexe moderne, prin raționalizarea mijloacelor de producție și centralizarea deciziilor sunt eficiente, până la un punct, în alocarea și administrarea resurselor și organizarea forței de muncă. Se trece însă cu vederea un aspect esențial: pentru a funcționa eficient, ele au nevoie de imense cantități de

energie, resurse materiale și umane. Din moment ce hipercomplexitatea are un caracter sistemic, diferitele ei componente trebuie să fie perfect integrate. Dar integrarea presupune control și specializare, instituții birocratice, armate de specialiști, noi și noi resurse materiale și umane.

Energia scumpă dă peste cap sistemul de creditare. În societatea tehnoglobalistă rolul creditului este de a „rezolva” problemele legate de hipercomplexitatea păguboasă (supraproducție industrială, piețe uriașe de desfacere, birocrății statale și private, o enormă aglomerare de gadgeturi și mijloace redundante, proliferarea superflului și a insignifianței). Producția pe scară largă și la capacitate maximă asigură costuri unitare scăzute, dar generează gigantice surplusuri. Marea bătaie de cap a modelului industrial nu este partea de producție, ci distribuția și consumul surplusului. Soluția standard: creditul de consum și deprecierea planificată. Sistemul financiar actual favorizează supraîndatorarea, întrucât sunt necesare împrumuturi colosale pentru a rezolva problemele legate de o economie supradimensionată. Este nevoie de ban cămătăresc (*debt-money*) pentru a administra hipercomplexitatea, pentru a produce și consuma surplusul industrial. *Până la un anumit punct*, sunt favorizați marii datornici, dobânda scăzând pe măsură ce datoria crește. Acest mecanism de creditare își atinge limita în momentul în care costurile și riscurile legate de hiperdatorie devin mai mari decât valoarea datoriei însăși. În acel moment sistemul financiar se găsește în situația de a nu mai putea oferi noi credite. Observăm cum, în contextul actualei crize, condițiile de creditare devin tot mai „strânse”, pe de-o parte, iar pe de altă parte, din ce în ce mai puțini își permit să recurgă la noi împrumuturi.

Când în sistem apare un deficit energetic, o lipsă acută de resurse naturale vitale și o epuizare culturală, cum este cazul crizei actuale, a continua investiția în hipercomplexitate este o strategie dezastruoasă. Nici banul cămătăresc (*debt-money*) creat din tastatură de către sistemul bancar, nici „spiritul inovator al capitalismului”, nici „progresul științei” sau oricare algoritm, protocol sau cod digital nu pot elimina „principiul realității”. În istorie, deși nu au avut de înfruntat probleme de o magnitudine precum cea actuală, societățile complexe au colapsat totuși. Se presupune că Imperiul roman și Imperiul maya s-au prăbușit când nu au mai putut finanța costurile exorbitante ale unei supercivilizații (Joseph A. Tainter, *The Collapse of Complex Societies*, Cambridge University Press, 1988).

Criza actuală a societății globale dovedește că enorma mașină a tehnoglobalismului nu are marșarier. Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, se continuă enorma aglomerație de mijloace redundante, proliferarea superfluului și a insignifianței, epuizarea realului prin secătuirea resurselor naturale și deșertificarea ordinii simbolice, prin virtualizare, viteza paroxistică imprimată fiecărei activități umane însoțită de imobilitatea gândirii critice – într-un cuvânt, hipercomplexitatea păguboasă acționând prin mii și mii de cauze tangențiale și interpuse. Mai mult, societatea hipercomplexă a amplificat cenzura, manipulara și represiunea directă pentru a elimina cu grijă situațiile care o pun sub semnul întrebării, orice formă de contestație menită să rupă vălul de pe ochi și orice manifestare de revoltă. „Oamenilor complicați”, care trăiesc într-un habitat igenizat, securitar, o „societate a spectacolului”, hipercomplexitatea le este prezentată drept progres social și economic, nicidecum ca o stare entropică.

Hipercomplexitatea, însumare de zerouri, epuizează, modifică și raționalizează ceea ce este deja prezent, nu adaugă nimic *realului concret*. În termeni filozofici, este o pierdere de ființă. Economic vorbind, distruge prosperitatea materială, cum au dovedit-o criza din 2008–2009 și dezastrul din zilele noastre. S-ar mai fi dezvoltat vreodată capitalismul modern dacă descoperirea Americii ar fi îmbogățit Lumea Veche doar cu un „cyberspace”? Dacă pionierul din Vestul sălbatic ar fi avut acces la „free Internet”, în loc de aur, blănuri, materii prime și sute de acri de teren? Nu există nici o asemănare între „Marea Frontieră” americană din secolul al XIX-lea și Frontiera digitală de astăzi. Prima a furnizat mai mult spațiu, mai multe materii prime și a îmbogățit imaginarul omului occidental. Depășirea ultimei frontiere, mutarea de la real spre virtual marchează probabil prăbușirea civilizației.

Civilizația hipercomplexă a epuizat alternativele prin ducerea lor în derizoriu. Deși pare atotputernică, ea este fragilă, iar obsesia securitară îi trădează neliniștile. Cum nu e croită pe sufletul omului și nici nu stă în firea lucrurilor, simte mereu nevoia să se autojustifice. Drept urmare, vaste resurse materiale și propagandistice sunt alocate pentru legitimarea ei în ochii mulțimilor. Vajnica Lume Nouă cheltuie enorm pentru a-și întări puterea simbolică. „Dușmanul de clasă” actual este cetățeanul de rând, a cărei *structură mentală* trebuie schimbată din temelii. Drumul de la persoană, omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, la cetățeanul global, via europeanul comunitar, se asfaltează cu bani grei. Deși costă mai mult decât oricare altă autostradă, rezultatele sunt îndoielnice. Există totdeauna riscul ca, în plan simbolic, dar și real, hipercomplexitatea să se desfacă în unități mai mici, (semi)autonome care să revoce gigantismul, dictatul cantitativului și al abstractizărilor deșănțate.

Înainte de a secătui resursele naturale și de energie, înainte de a deșertifica planeta, „oamenii complicați” ai societăților hipercomplexe vor fi fost ei înșiși *complet epuizați*. Ființa omenească nu este croită să muncească zece ore pe zi închisă într-o cușcă (faimosul „cubicle”), branșată permanent la computer, un robot „multitasking”, împlinitor de „proiecte” și „obiective” trasate de o organizație impersonală; nici nu a fost „programată” de Dumnezeu să petreacă ore întregi „în trafic”; nici să-și plătească facturi sau să-și rezolve, în câteva „ferestre” după „program”, zecile de „probleme personale” cauzate de viața „civilizată”. Cu fiecare ultim model de automobil, cu fiecare „gigabyte” adăugat computerului ori telefonului, cu fiecare nouă funcție a telefonului mobil și „facilitate” oferită de bănci și companiile de asigurări, existența omului se complică în mod inutil. Tehnologiile corporatiste măresc complexitatea vieții omului într-o asemenea măsură, încât acesta fie „va capota”, fizic și psihic, fie, cel mai probabil, va ceda în mare parte puterea decizională unor entități non-umane. Este greu de calculat prețul pe care îl va avea de plătit omenirea pentru a acoperi costurile impuse de hipercomplexitatea unei societăți care și-a depășit cu mult dimensiunea umană.

Noua Normalitate: Revenirea la firesc (simplitate) și Adevăr

Hipercomplexitatea este urmarea unui excedent tehnologic, o proliferare canceroasă a tehnologiei de tip corporatist. Pe urmele lui Lewis Mumford, din *Tehnica și dezvoltarea umană*. Mitul mașinii, și ale lui Theodore Kaczynski, din *Manifestul Unabomber*, trebuie să distingem două feluri de tehnologie: tehnologia la scară mică și mijlocie, folosită de micile comunități, și tehnologia pe scară largă, care depinde de marile organizații social-

economice. Excedentul tehnologic nu ar fi putut să se dezvolte în afara marilor corporații, iar acestea din urmă pot supraviețui doar într-o societate tehnoglobalistă, a cărei existență este justificată de ideologia *think big*. În acest sens, Theodore Kaczynski ne amintește că tehnologiile romanilor – construcția de apeducte, drumuri, sisteme de canalizare – au regresat sau chiar s-au pierdut pentru totdeauna odată cu prăbușirea structurilor organizatorice ale Imperiului. Tehnologiile la scară mică, cum ar fi lucrarea metalului sau rotăria au supraviețuit însă și s-au transmis generațiilor viitoare.

Scopul societății hipercomplexe nu este de a satisface nevoile umane, ci de a împlini necesitățile tehnologice ale sistemului tehnoglobalist care a creat-o și o menține în viață. Nici o ideologie politică sau socială nu o poate deturna de la acest obiectiv fundamental. Orice sau oricine, venit din afara tehnologiei de tip corporatist – rațiuni estetice, etice, *homo religiosus* etc. – care s-ar opune satisfacerii necesităților tehnologice sau, pur și simplu, ar interfera în mod „parazitar” cu logica ei trebuie extirpat grabnic din sistem. Ori adaptat și subordonat factorului tehnologic. El însuși o mașină productivă, individul trebuie să se alinieze principiilor tehnice pentru a-și îndeplini rolul de sclav specializat. Nevoile sale omenești sunt luate în considerație atâta timp cât satisfacerea lor respectă un protocol tehnic și contribuie la expansiunea generală a sistemului.

Omenirea este aservită acestui univers excedentar în care dezvoltarea mijloacelor tehnice a devenit un scop în sine – surplus de dragul surplusului. Nici un domeniu economic sau social, nici măcar viața privată nu se susține legii creșterii rapide și nelimitate. Logica excedentului antrenează atât sistemul, cât și individul într-o autoprolierare delirantă.

Urmare directă a gigantismului tehnologic, societatea hipercomplexă este dominată de tendințe împotriva firii. Omul „recent” (Horia-Roman Patapievic) trăiește într-o lume diferită de cea a bunicilor și chiar a părinților lui. În societatea organică din trecut totul era așezat într-o ordine firească. Ceea ce numim astăzi societate postmodernă este mediul prefabricat al formelor abstracte în care natura și evoluția istorică au doar o prezență ornamentală. Raporturile tehnice s-au substituit legăturilor vii, nemijlocite dintre oameni, organizarea (administrarea, gestiunea) coerenței organice, formele mediate, realităților concrete. Această situație, nemaîntîlnită în evoluția milenară a umanității, creează formidabile probleme de adaptare. Sistemul tehnoglobalist trebuie să domesticească un individ și un corp social care tind în mod natural să sfideze logica și modul de funcționare a mașinii. Rod al unei evoluții lente și îndelungate, individul nu se poate debarasa peste noapte de trecut, cu tot bagajul său de tradiții, obiceiuri și idiosincrazii. Corpul social, și el, nu este o creație exclusivă a tehnicii. Rămășițele unor credințe, obiceiuri sau „fantezii sociale” (Cornelius Castoriadis) încă mai bântuie comportamentul și imaginarul colectiv. Toate acestea opun o rezistență care trebuie învinsă pentru ca, în final, omul și mașina să conveargă într-o simbioză armonioasă.

Odată cu plandemia, tehnocrația globală a început să predice în forță „marea convergență” a transumanismului, care vrea să desființeze granițele dintre sfera fizică, digitală și biologică. În convergența biodigitală, biologicul și digitalul devin complet integrate, „creând noi forme hibride de viață și tehnologie, fiecare funcționând în lumea tangibilă, deseori cu capacități mărite” (extras dintr-un raport al Policy Horizon Canada, o organizație guvernamentală canadiană). În articolul „Looking

Forward to the End of Humanity” (Privind către sfârșitul umanității) din „Wall Street Journal”, 20 iunie 2020, tehnocrația anunță programatic că:

„Speranța este că nu ne vom mai limita la a folosi computerele – vom deveni noi înșine computere. Astăzi, specialiștii în știința cunoașterii compară adesea creierul cu hardware-ul și mintea cu software-ul care rulează pe el. Dar un program informatic nu este decât informație și în principiu nu există motive pentru ca informația conștiinței să nu fie codificată în neuroni”.

Convergența biodigitală a fost și tema principală lansată de Tal Zaks, cercetătorul medical principal de la firma Moderna, într-un discurs de pe TED Talks din 2017. Zaks a declarat tehnologia cu ARN Mesager drept „software-ul vieții”. Promovată agresiv de tehnocrație, ea este capabilă să modifice funcțiile biologice umane.

În mod evident, scopul final al sistemului tehnoglobalist este sfârșitul omului făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În Matrixul planificat de tehnocrație, omul nu va reuși niciodată să-și recapete „suveranitatea” (autonomia personală). Întrucât nevoile omului sunt de origine biologică și spirituală, nicidecum tehnică, ele vor putea fi împlinite doar într-o societate bio- și teonormată (cf. *bios* „viață”, *theos* „Dumnezeu”, *norma*, „regulă”) în care structurile sociale, educative și culturale se inspiră din organicitatea naturii și se conduc după regulile vieții trăite în Adevăr și libertate. Prin urmare, modelul descris în această carte presupune desprinderea treptată din structurile hipercomplexității păguboase și revenirea la

simplicitate, la un model de comunități locale sustenabile, ai căror membri conlucrează în baza „vecinătății” pentru satisfacerea unor nevoi *adevărate*. Este un model al smereniei *in actu* ai cărui piloni sunt persoana în sens creștin și mica proprietate productivă larg răspândită. Smerit, întrucât ține cont de limitele naturale și de buna rânduială de care se bucura odinioară gospodăria tradițională românească.

Țăranul, spre deosebire de tehnocratul globalist, înțelege că noi toți existăm în cadrul unei economii superioare – economia lui Dumnezeu, Marea Economie a Creației, cum o numește Wendell Berry, celebrul scriitor agrarian din SUA. Nimic nu există în afara Marii Economii. „Suntem în ea, cu știrea sau fără știrea noastră, cu voia sau fără voia noastră”, scria Berry. În modelul Noii Normalități, a funcționa în cadrul limitelor naturale și a nu te îmbătoșa împotriva Marii Economii divine nu este o dovadă de primitivism, ci de înțelepciune.

Marea Economie a Creației este precum o icoană, adică o fereastră deschisă către cealaltă dimensiune a omului. În aceasta economie, orice lucrușor este o deschidere, iese din cochilia propriei existențe și caută prezența personală a Ziditorului, așa cum orice floare se deschide spre soarele de dimineață. Totul este un dar al Vieții în Hristos, unde fiecare își joacă partitura sa – ursul își are rolul său, furnica pe al ei, iar omul, „preot al creației”, este chemat să vegheze ca rânduiala să nu fie stricată.

Dacă economia smerită se deschide către Dumnezeu, sistemul tehnoglobalist este o monadă închisă, fără uși și ferestre. Își găsește justificarea, rațiunea de a fi în propria sa creștere permanentă. Nu are transcendență, nu trimite la nimic în afara lui. Dincolo de hipercomplexitate se află... vidul ascuns cu grijă sub valul insignifianței, al superfluului.

Tehnologia nu-i cere omului decât să se lase integrat în mecanismele ei și să funcționeze fără justificări sau finalitate. Ca o mașină în dialog cu alte mașini. Un insignifiant funcțional.

De ce oare condiția omului integrat este o dramă existențială? Răspunsul este tranșant: din cauza pierderii autonomiei personale.

Trăim în sistem ca într-o cameră obscură ai cărei pereți sunt acoperiți de imaginile hipnotice deversate de ecranele digitale. Mass media și publicitatea pun în circulație cuvinte și imagini înlănțuite în așa fel încât să nu aibă legatură cu situația concretă a omului. Insignifiantul și neviul ne sunt propuse ca singure alternative. Nu mai vorbim decât în limba de lemn a „eficienței” și a „piețelor financiare”, ca și cum banii și creșterea economică ar reprezenta singurele valori autentice. Ne bucurăm că suntem încă liberi să alegem dintre imagini (precum alege cumpărătorul mărfurile într-un supermarket), fără să realizăm că imaginile interșanjabile sunt prefabricate, menirea lor limitându-se la a fi vândute și cumpărate (au doar valoare de schimb). „Societatea spectacolului” (Guy Debord) ne ascunde adevăratul logos al lucrurilor, de a se situa în raport cu realități ultime, ne convinge că vom afla rațiunea de a fi a lumii doar în tehnologia de ultimă oră și în tranzacțiile de pe Wall Street. În mod evident, libertatea de a alege (*freedom of choice*) este o libertate falsă, o alegere formală, redactată în termenii Sistemului.

Noua Normalitate nu este interesată de *freedom of choice* al tehnoglobalismului, ci plasează problema libertății în regim ontologic (pe tărâmul lui „a fi”). A fi liber cu adevărat înseamnă a avea libertatea de a fi tu însuți în timp și spațiu. Noua Normalitate înțelege noțiunea de „a fi tu însuți” în sensul persoanei funcționând mereu într-o împlinire menirii sale eshatologice: desăvârșirea de sine

urmând calea Adevărului întrupat. În spațiul tehnologiei nu poți fi niciodată „suveran”, întrucât specificitatea ta decurge din relațiile pe care le întreții cu „sistemul”. La orice mișcare ești „traversat” de un conținut străin care te determină – un „altceva” măsurat, repartizat în „calități”, „cantități”, „funcții”, „traectorii”, identități reglate prin norme prestabilite. Îți hrănești trupul după tehnicile alimentare propuse de experți; reclamele îți stârnesc dorințele; mintea mestecă idei standard propagate de mass-media, chiar și cugetările cele mai intime nu-ți mai aparțin, prin ele năvălește peste tine „exteriorul” – te gândești doar: cum aș putea să supraviețuiesc de la o lună la alta?

Pe scurt, în spațiul tehnologic este imposibil să rămâi tu însuși, să te porți în chip autonom, întrucât ești în întregime *colonizat* de „sistem”.

„Tehnologia nu reprezintă nimic. Important este să ai încredere în oamenii din jurul tău, să crezi că ei sunt, în esență, buni în domeniu și inteligenți, iar dacă le dai uneltele necesare, vor construi lucruri excepționale. Nu uneltele sunt cele în care trebuie să ai încredere – uneltele sunt doar unelte. Ele funcționează sau nu. Oamenii sunt cei în care poți avea încredere sau nu.” (Steve Jobs)

Tehnoglobalismul încurajează tot felul de pseudorevolte contra Sistemului. Există imaginea, bine (și cu foarte mulți bani) întreținută, a unei gândiri stângiste încă „revoluționare”. Chiar dacă stângiștii postmoderni sunt mai toți „politic corecți” și bine înfiți în instituții (birocrația de stat, mass-media, partide politice *mainstream*, universități, mari companii transnaționale și organizații

non-profit), ei au reușit să păstreze o fațadă nonconformistă (ceea ce nu este greu într-o lume a aparențelor). Agitând stindardul unor false valori „progresiste” și „nonconformiste”, stângismul îi determină pe oameni să accepte, dar, mai ales, să-și dorească exact ceea ce sistemul le propune. (Cu alte cuvinte, să accepte „normele Cezarului” reciclate în valori „revoluționare”.) Nici că se putea un mai ingenios instrument de control social! Stângistul zilelor noastre este un tip slab și complexat care a interiorizat mai vârtos decât oricine normele societății industrial-tehnologice. Iată de ce este hipersocializat. Persoana hipersocializată se află mereu într-o leasă psihologică. (De pildă, stângiștii sunt categoria socială care a susținut vehement purtarea măștii, *Green Pass*-ul și alte măsuri antidemocratice.) Sub apăsarea constrângerilor sociale și morale, ale căror efecte negative le resimt mult mai intens decât celelalte persoane, stângiștii sunt atrași uneori de revoltă și nonconformism. Revolta lor nu pune sub semnul întrebării *status quo*-ul, ci se desfășoară în direcția curentului, a valorilor acceptate deja de „Sistem”. Cu alte cuvinte, o revoltă politic corectă. De pildă, în România, useriștii „se revoltă” împotriva corupției, dar nu împotriva celor care folosesc lupta anticorupție ca armă de șantaj; adolescenții „progresiști” și mulți tineri corporatiști consideră „nonconformistă” susținerea marșurilor publice ale homosexualilor. În Occident – cu atât mai mult în România, unde orice normă occidentală este acceptată necondiționat – paradele gay sunt deja „instituționalizate”, în *mainstream*, le apără brațul legii, cordoanele de polițiști, influența unor puternice grupuri de interese etc. Transgenderismul este o valoare adoptată și promovată de marile corporații. Revoluționară ar fi fost o atitudine împotriva homosexualilor, a lesbieneilor, a transgenderilor, a tehnoglobalismului – ca să enumăr

doar câteva „vaci sacre” ale societății contemporane. (Nu discutăm aici dacă o astfel de atitudine ar fi justificată, vreau doar să subliniez atitudinea conformistă și de „*virtue signaling*” a stângistului.)

Datorită hipersocializării sale, stângistul se dovedește a fi pro-colectivist – se alipește de și merge totdeauna cu un grup politic corect –, el fiind una dintre variantele omului de masă produs de tehnologism. În *L’Affaire Unabomber*, Jean-Marie Apostolidès, profesor la Stanford University, demască monstruoasa coalitie dintre tehnologism și stângismul din universități:

» Astăzi, fosta clasă dominantă (burghezia, n.n.) a cedat locul unei tehnocrații care se recrutează după alte criterii... Universității îi revine sarcina de a forma viitoarele elite care vor asigura și menține dezvoltarea tehn structurii. Astfel, ideologia umanistă, care era apanajul burgheziei tradiționale, este menită să dispară, căci nu mai corespunde practicilor contemporane. Educația tehnică, devenită de o importanță esențială, este însoțită, în chip complementar, de un nou învățământ ideologic (corectitudinea politică – n.n.) Tocmai valorile de stânga par astăzi cele mai adecvate pentru formarea inginerilor, tehnicienilor și oamenilor de știință de mâine [...] În opinia noastră, succesul acestei ideologii ține de poziția însăși a viitorului cadru de conducere. El trebuie să devină un servitor al tehnologiei. Omul nu are astăzi nici o putere asupra forțelor tehnologice, ele par să funcționeze după propria logică, fără să le pese de om. Dacă omul vrea să supraviețuiască în acest univers, n-are decât să se adapteze mașinilor, și nu viceversa”

Stângistul (progresistul) ca tip uman a depășit cadrele universității. Astăzi este însuși modelul de identitate individuală pe care ni-l propune sistemul tehnoglobalist. Nu numai un model pentru elitele tehnocratice, dar, mai ales, pentru cetățeanul de rând. Sub diferite forme proteice – „victimă”, „eu fragil”, „androgen” etc. – stângistul se substituie persoanei făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, membru al unei comunități cu rost și căpătâi.

Noua Normalitate postulează o *detoxifiere* radicală a individului, și implicit a societății, o asanare a vieții sociale și personale de surplusul artificial creat de sistemul tehnologic – nevoi false, medieri inutile, aparente, comportamente aberante etc. Este singura soluție realistă pentru a recupera suveranitatea reală. Tehnoglobalismul îți oferă o falsă suveranitate cu scopul de a încețoșa imaginea nimicului de la baza existenței moderne. Tehnoglobaliștii îți dau iluzia că ești stăpân pe tot ce-ți „aparține”: avere, statut social, casă, familie, prieteni, însăși sănătatea ta mentală. Oricând ți le pot „retrage”, dar te conving că depinde doar de tine, ca individ responsabil, să le menții – și îți arată și calea: să te integrezi din ce în ce mai vârtos în „societatea lor”.

Noua Normalitate pornește de la principiul realității și cunoaște două căi obligatorii de eliberare; una este cea a desprinderii din iluzii, cealaltă, recuperarea unei autonomii originare. O cale spirituală și o cale materială. Ambele presupun efort conștient însoțit de acțiuni deliberate și se întâlnesc în modelul suveranist-distributist.

*

Piatra de temelie a Noii Normalități este modelul suveranist-distributist. În concepția distributistă, practicile de diseminare a proprietății productive ancorate solid în

antropologia creștină a persoanei și a dăruirii sunt singura cale spre instaurarea statului micilor proprietari-producători și a unei societăți bazate pe Buna Rânduială, Demnitate și Dreptate. Astăzi, în societatea românească predomină teama, umilința, incompetența, disponibilitatea de a-ți vinde țara pentru un pumn de arginți și de a-ți da sufletul în schimbul unei vieți de sclav fericit. Dacă vrem să reconstruim România pe baze durabile, este crucial să salvăm rostul oamenilor și al locurilor.

» Cine își vinde libertatea în schimbul prosperității le va pierde pe ambele.” (Thomas Jefferson)

Nu vom uita că punctul de referință al țăranului român a fost glia strămoșească, de care era legat organic prin parohie și moșie. România dinaintea comunismului era România micilor gospodării țărănești și a întreprinzătorilor. România n-ar mai fi România fără un asemenea trecut și o mare parte din ceea ce este caracteristic și fermecător (apreciat atât de mult de cei care ne vizitează țara) se datorește supraviețuirii României profunde și a economiei ei de proximitate. Trebuie spus clar și răspicat că modelul național-distributist nu este o „românizare” a unor practici economice străine. În perioada interbelică, modelul, numit „distributism” de către celebrul scriitor englez G.K. Chesterton, a rămas doar o teorie în Occident, dar și-a găsit soluții practice, neaoșe, în modelul cooperatist, un succes istoric la noi până în 1947. Această istorie a fost ștearsă sistematic de către regimul comunist din manuale, lipsind după 1989 din istoria oficială. Mai mult decât un model economic, în România a existat o ordine a normalității susținute de martiri ai acestui neam

precum Ion Mihalache și Mircea Vulcănescu. O ordine care pornea de la satul tradițional, de la principiile creștine, cu accent pe valorile familiei.

Obiectivul major al modelului suveranist-distributist este construirea Noii Normalități în România, un regim de demnitate națională care să salveze țara. Acest obiectiv implică, în mod necesar, întărirea statului și resuveranizarea persoanei. Statul actual este servil și nereprezentativ, fiindcă nu reprezintă poporul, ci interesele diferitelor clanuri care s-au perindat la putere. Modelul suveranist-distributist presupune înlocuirea statului servil cu un stat suveran sustenabil, unde cetățeanul și statul să se întâlnească la masa democrației economice participative. Astăzi ei se întâlnesc doar pe palierul politicianismului, interesului clientelar, al manipulărilor, ideologiei și confruntărilor.

Pentru a avea cetățeni cu adevărat liberi într-un stat cu adevărat suveran va fi nevoie de resuveranizarea persoanei, prin răspândirea cât mai largă a micii proprietăți productive. Modelul cleptocratic actual trebuie înlocuit cu modelul suveranist-distributist. Așa-numitul „model neoliberal”, pe care România l-a urmat orbește, tratează omul ca pe un sclav pe plantație și planeta ca pe o exploatare minieră, înrobind țările structurilor tehnocratice globaliste: marea finanță și marile corporații. La polul opus, suveranism-distributismul este economia lucrătorilor-proprietari, a familiei creștine, a țăranului român autentic. O economie a libertății. O economie a moralității. O economie a frățietății care mărturisește tradiția. Singura posibilitate pentru omul de rând de a ieși din sclavie și a dobândi autonomia materială în deplină siguranță și demnitate. Distributismul nu își propune să acumuleze mormane de bani pentru bănci, ci să creeze bogăție reală pentru susținerea familiilor și a comunităților.

Și, mai ales, oferă speranța reală că fiecare copil, chiar din familiile nevoiașе, va putea ajunge la maturitate proprietarul unui petic de pământ ori al unei mici afaceri.

Suveranism-distributismul înseamnă trecerea de la statul servil actual la statul suveran al proprietarilor-producători, mici și mijlocii. Este singura cale de urmat capabilă să creeze prosperitate pentru întregul popor. Actualul model economic privilegiază marea corporație transnațională, cu acționarii ei anonimi, și condamnă micul proprietar la dispariție sau la o supraviețuire chinuită. Distributismul nu este însă exclusivist, acceptă pluralitatea formelor de proprietate, de la întreprinderi private, companii listate la bursă, cooperative, întreprinderi de stat, întreprinderi hibride sau mixte (în care statul și investitorii privați sunt coproprietari) etc. Niciu-neia dintre aceste firme nu trebuie să i se permită însă controlul monopolist asupra prețurilor și alte practici monopoliste sau să externalizeze costurile către societate. În schimb, statul trebuie să încurajeze și să susțină în fapte și nu în vorbe producătorul mic și mijlociu, cel mai obidit actor economic de la noi. Deși reprezintă coloana vertebrală a economiei românești, micul producător este strivit sub jugul impozitelor. Decizii și legi aberante, competiția neloială cu firmele „șmecherilor” și cu corporațiile multinaționale, șpăgile obligatorii date „organelor de control” îi fac viața un calvar. Cel ce răzbește să-și mențină o mică afacere în România este, cu adevărat, un erou!

Alfa și omega distributismului este concepția antropologică creștină a primatului persoanei, care se împlinește în și prin comunitate. Termenul *persoană* provine din grecescul *prosopon*, care înseamnă „sunt cu fața către cineva”, „sunt în fața cuiva”, ceea ce presupune relația vie drept condiție a existenței.

» Distribuționismul a devenit probabil cea mai atrăgătoare idee care s-a născut pe ruinele colapsului economic de la începutul secolului al XXI-lea – și asta în mare măsură datorită faptului că posedă cel mai mare potențial de a arunca o punte peste prăpastia care separă curentele ideologice din SUA.“ (David Gibson, „The Washington Post”, 17 octombrie 2011)

Distribuționismul concepe persoana ca pe un eveniment. În comunitățile unde primează distribuționismul, fiecare persoană devine un Eveniment, unul pentru celălalt, persoană pentru persoană, față către față. Relațiile pe care le stabilim cu semenii noștri printr-un „al treilea” (Duhul Sfânt) nu sunt unele oarecare, precum în raporturile mediate de tehnologie, ci esențiale, unice și neasemuite. Fiecare relație este o întâlnire unică, de neasemuit. Dat fiind că relațiile cu aproapele nostru ne definesc, sunt parte din identitatea noastră, și nu simple „tranzacții între străini”, exterioare și indiferente nouă, relațiile-eveniment ne conferă și nouă o calitate evenimentială. În modelul distribuționist fiecare este o persoană-eveniment liberă și necondiționată. Un eveniment nu este tehnologic integrabil, nu poate fi obiectivat, fragmentat, divizat. Este o totalitate unică și vie, care emană o energie fără asemănare. Iată de ce nu poate fi transformat într-un simplu incident, ceva replicabil prin catalogare, standardizare, robotizare (digitalizare) și astfel integrabil într-o totalitate reconstruită artificial. Persoana se comportă ca un eveniment și în sensul că nu devine niciodată „ceva” ce ea nu este menită să fie, nu se aseamănă cu lucruri ce nu aparțin existenței sale. Persoana ca eveniment este totdeauna „cineva” viu, nu poate fi o emanație, copie sau

prelungire a unui „ceva” mort – iar acel „ceva” să aibă puterea să-i definească identitatea.

Trăinicia modelului distributist este dată de obiectivul său principal: larga răspândire a modului de viață care acordă prioritate absolută persoanei. Minte și inimă, „a fi” și „a face” înfrățite prin fapte ce trimit către adevărata realitate: corpul ecleziastic al lui Hristos. Misiunea distributismului este să rezidească și să răspândească cât mai multe comuniuni de persoane care ființează pe modelul cinei euharistice a unor frați. Când construim împreună un pod peste un pârâu nu ne angajăm doar cu o parte din noi, ca proiectanți, zidari sau oameni cu bani care donează pentru o cauză nobilă. Nici nu ne limităm la rolul de voluntari entuziaști. Construcția podului este faptă înrădăcinată în modul nostru de existență creștin. Din împletirea lui „a face” cu „a fi” se naște un eveniment eclezial concret și dinamic: podul care se desăvârșește material și crește spiritual într-o „Biserică” – după spusele lui Dumitru Stăniloae:

„o simfonie pluripersonală în care fiecare persoană interpretează partitura sa, totul fiind coordonat, dirijat și unificat sub conducerea lui Hristos, fiecare aducându-și contribuția concretă și fiecare profitând reciproc de toți ceilalți” (Dumitru Stăniloae).

Ținând de ordinul întrupării, comunitatea de iubire se definește și prin evenimentele istorice și culturale. Iată de ce modelul distributist păstrează vie memoria răzeșului a cărui libertate avea ca sursă pe Dumnezeu și se exprima în limitele Creației Sale. Prin duhul iubirii, sfinții, eroii neamului, marile personalități culturale devin

„icoane” vii, deschid un spațiu al libertății adevărate. În acest spațiu suntem împreună cu toți cei care de-a lungul timpului au mărturisit Adevărul, trăim bucuria unui nou mod de existență.

Prin distributism, „noua creație în Hristos” se manifestă ca libertate și în viața economică. Nu există sferă economică neutră. Economia este orientată fie spre firescul ei, spre Dumnezeu, și participă la marea economie divină, fie spre idolii actuali ai omenirii, Mamona și Tehnologia, și devine o activitate idolatră sau de-a dreptul satanică.

Dacă vrem schimbarea modelului economic, trebuie să schimbăm felul nostru de a ne raporta la valorile materiale. Nu trebuie să schimbăm legile intrinseci ale economiei. Le sporim doar calitativ, le „transfigurăm” ca să ajungem la adevărata rațiune de a fi a economiei. Dacă *Homo oeconomicus* nu înțelege adevărata rațiune de a fi a lucrurilor și ia nimicurile drept „valori” incontestabile, lucrurile se limitează strict la circularitatea lor de obiecte-marfă, iar persoana devine ea însăși un obiect-marfă într-o masă informă de obiecte interșanjabile. Reacția pavloviană la câștigul măsurabil în bani, fiind plasată în afara persoanei, produce sărăcie ontologică. Aceasta, la rândul ei, alimentează, mai devreme sau mai târziu, sărăcia materială. Dintr-o perspectivă ortodoxă, gospodăria țărănească, mica firmă de familie, cooperativele nu sunt „lucruri necesare” închise în propria lor utilitate. Au logosul lor personal care se raportează la manifestarea persoanei Logosului. Doar într-o economie distributistă bazată pe antropologia creștină a dăruirii și „vecinătății”, *homo oeconomicus* se autodepășește în planul superior al împlinirii personal-evenimentiale. Înglobându-l pe om în comunitatea de iubire, distributismul împiedică imaginile înșelătoare ale „societății spectacolului” să mai

hipnotizeze privirile și să controleze comportamentele. Altfel spus, împiedică economia profană să mai profaneze lumea.

Distributismul și modelul bizantin

Într-un interviu din 18 ianuarie 2022, Yanis Varoufakis, fost ministru de finanțe al Greciei, profesor de economie la Universitatea din Atena, o personalitate bine cunoscută pe plan mondial, pune punctul pe i: „Băncile centrale au zombificat statele și corporațiile, guvernul țării mele este complet zombificat, complet falit, depinde de banii tipăriți de Banca Centrală Europeană ca să-l țină pe linia de plutire. Într-o măsură mai mare, același lucru este valabil pentru guvernul federal al Statelor Unite. Datoria SUA depinde de capacitatea și voința Rezervelor federale de a continua s-o tot rostogolească. Marea Britanie și Japonia se află în aceeași situație... Banul băncilor centrale a înlocuit profitul privat (al marilor corporații – n.n.) iar platformele digitale (de ex. Amazon, Facebook etc. – n.n.) sunt pe cale de a înlocui piețele. Dacă elimini din capitalism profitul și piața nu mai ai capitalism... Capitalismul și social-democrația sunt moarte”.

În actuala criză, se pare că băieții deștepți ai lumii au epuizat resursele abundente de șmecherie. Mașinăria de gonflare a bulelor s-a stricat și nu mai poate fi reparată. Va deveni cât de curând o piesă de muzeu, ilustrând ingeniozitatea maladivă a capitalismului din faza sa terminală.

Purtătorii de cuvânt ai tehnocrației globale vor încerca să cosmetizeze un timp realitatea, dar acțiunea necruțătoare a legilor acesteia nu va putea fi suprimată. Populația, din ce în ce mai îmbătrânită, îndatorată și sărăcită, va înceta să mai cumpere *junk*-ul, mărfurile-gunoii pe care și le permiteau locuitorii epocii petrolului ieftin și

abundent. Lipsite de energie ieftină, țări mercantiliste, precum Germania ori Japonia, se vor afla în imposibilitatea de a-și vinde în toată lumea gadgeturile tehnologice. Unii autori prevăd că Japonia va fi *prima* națiune industrială reîntoarsă spăsit în epoca medievală. Țara Soarelui Răsare va restaura societatea grațioasă de artizani pe care a abandonat-o în scurta ei perioadă de nebunie industrială. Modelul „*Go mediaeval!*” (Mergeți spre Evul Mediu!) va fi urmat, pe rând, de toate națiunile „avansate”. Până la urmă se vor prăbuși toate structurile societății industriale, construite pe energie concentrată ieftină, de la agricultură, armată, sistemul bancar și administrativ până la sistemul de asigurări sociale și baza de impozitare.

Deocamdată ne aflăm în plină patologie negaționistă. Dintre noii adicți, China refuză orice apel la rațiune. Pe zi ce trece își injectează în vene doze tot mai mari de tehnoglobalism sub faldurile „multipolarității” și ale noului Drum al Mătăsii... Guvernul chinez dorește ca șaptezeci la sută din populație – aproximativ 900 de milioane de suflete – să locuiască la orașe până în 2025. În următoarele două decenii, liderii chinezi plănuiesc să construiască anual câte un nou oraș. „Dacă jumătate din populația Chinei începe să consume, creșterea este inevitabilă”, a spus Li Xiangyang, directorul adjunct al Institutului de economie și politică mondială de la Beijing. „Acum această populație trăiește în zone rurale, unde nu consumă.”

Spre deosebire de China, drogații învederați (SUA, Europa, Japonia) își dau cumva seama că au o problemă, dar apelează tot la vechile tratamente pe bază de creștere economică, globalism și inovație tehnologică. Realitățile arată însă altfel decât dorințele lor deșarte: cercetarea tehnologică este tot mai scumpă și, statistic, se află în regres, iar noile „tehnologii verzi” nu au cum să aducă

mântuirea colectivă. Iar aceasta, din două considerente: energia verde este subvenționată de energia ieftină a carburanților fosili; energia eoliană, solară & Co. nu poate asigura enormul consum energetic de care are nevoie societatea modernă pentru a funcționa la parametrii actuali.

Care ar fi, deci, viitorul? După un scenariu optimist, va urma o perioadă pașnică de tranziție spre o economie și o societate smerite.

» Ceea ce trebuie să implementăm nu este o «economie în permanentă creștere», ci o economie stabilă. Trebuie să renunțăm de urgență la dimensiunea gigantică a tehnologiei moderne în industrie, agricultură și dezvoltarea urbană.” (Aleksandr Soljenițan)

România *integră* este mai mult decât o țară, este o civilizație. Una dintre urmașele de drept ale celei de-a doua Rome, România are o vocație universalistă pe care a dovedit-o de-a lungul timpului prin personalitățile ei culturale și științifice, de la Eminescu, Blaga până la Iorga, Brâncuși și Georgescu-Roegen. Sunt convins că astăzi, mai mult ca oricând, vocația sa de hub civilizațional își va găsi o nouă împlinire; România va fi buciul de pe deal anunțând Noua Normalitate.

Prin această carte, România propune suveranism-distributismul, model de urmat, nu numai țării noastre, dar și „Europei unite“ aflate în pragul colapsului. Mișcările de decomplexificare contemporană – *slow food*, *slow money*, *slow travel*, *slow media*, *cittaslow* (antiomogenizarea localităților) – ne atrag atenția asupra prețului enorm pe

care îl avem de plătit pentru faptul că viața noastră a pierdut buna măsură. Ele nu oferă însă decât remedii punctuale, de mică anvergură. O soluție radicală ar însemna o reformă distributivistă amplă, care să ducă la schimbarea la față a universului nostru material și spiritual dominat de hipercomplexitate. O reformă distributivistă de magnitudinea celei făcute de Imperiul bizantin în momentul în care a fost amenințat cu o prăbușire iminentă.

» Modelul bizantin este o soluție de restaurare prin simplificare deseori recomandată pentru o societate modernă, o cale de urmat mai puțin vătămătoare pentru mediul înconjurător și climă, un mod de a trăi în limitele unui buget energetic mai redus... Bizanțul poate fi un model sau prototip al propriului nostru viitor, în linii mari, dar nu în detalii specifice.” (Joseph Tainter)

Reputatul istoric și antropolog american Joseph Tainter susține că în istoria omenirii o singură societate complexă, Imperiul bizantin, a evitat prăbușirea prin adoptarea unui model de „simplificare sistematică“. În prima parte a secolului al șaptelea, Imperiul bizantin era în pragul prăbușirii, părea că va împărtăși soarta Imperiului roman (de Vest). Strategiile de „complexificare“ – creșterea birocrăției imperiale și a armatei, creșterea impozitelor – nu puteau fi aplicate în condițiile unei populații secătuite și a unui imperiu mult restrâns geografic (arabii cuceriseră jumătate din teritoriile Imperiului). Bizantinii au găsit însă o soluție salvatoare. În jurul anului 659, au luat măsuri radicale care au micșorat costurile de întreținere a imperiului și au revigorat populația. Printre altele,

au simplificat în mod sistematic guvernul și armata, le-au dat pământ soldaților, transformându-i din consumatori în producători; orașele, de dimensiuni mult mai reduse, s-au retras pe vârful dealurilor; „simplificată“, educația a fost redusă la noțiuni elementare de aritmetică și povești hagiografice. Economia s-a dezvoltat în manieră feudală, prin răspândirea latifundiilor autosuficiente. Soldatul-țăran lupta acum pentru credința, familia și pământul său, nu numai pentru gloria imperiului. Această „simplificare sistematică“, deși este cunoscută sub numele de Evul întunecat bizantin, a deschis o epocă luminosă. În câteva secole, Bizanțul renăscut a devenit prima putere din Europa și Orientul Apropiat.

În câteva detalii specifice, un model neobizantin ar implica în plan spiritual revenirea la înțelesul „simplu” al lucrurilor prin înfrânare, prin luptă împotriva lăbărțării care urâțește omul și-l îndepărtează de Dumnezeu. Fără o despătimire a vieții noastre materiale, fără să revenim la armonia și firescul unei existențe trăite în dragoste și smerenie nu poate exista un „model bizantin” care să ne salveze.

» Există două modalități de a obține suficient. Una este să continui să acumulezi tot mai mult. Cealaltă este să dorești mai puțin.” (G.K. Chesterton)

În plan economic, noul model emană din partea cealaltă a Marii Resetări propuse de oligarhia tehnocratică globalistă. Practic, este singura antiteză viabilă la sistemul transumanist al lui Yuval Harari. Pe ruinele capitalismului financiar, care a alimentat hipercomplexitatea în ultimele decenii, aplicarea unui model neobizantin ar

însemna revenirea la o stare de echilibru mai simplă și mai puțin costisitoare, dincolo de complicitățile dintre marea corporație și neomarxismul cultural, dintre public și privat, global și local. O economie civică a acționarilor direcți (*stakeholders*), axată pe democrația participativă și *adevărata* dezvoltare durabilă în care interesul personal este urmărit cu responsabilitate și armonizat cu cel al comunității. Locul țaranului-soldat din modelul bizantin original este luat de micul proprietar-producător, răspândirea latifundiilor autosuficiente de răspândirea proprietății productive sub forma unor entități mici și mijlocii care funcționează în rețea sau în asociație unele cu altele. Numele de distributism nu înseamnă „distribuirea bunăstării/bogației” din modelul socialist, ci distribuirea proprietății productive (aici intră și cunoștințele) prin protejarea, stimularea micii proprietăți și a proprietății cooperatiste.

Țara noastră, situată cumva la marginea sistemului tehnoglobalist, a reușit datorită României profunde să scape din malaxorul neomarxist și cel al digitalizării forțate. Acum, prin modelul suveranist-distributist, are o șansă reală de a evita obezitatea care a ruinat Occidentul în numele confortului oferit de „progresul tehnologic”. O societate distributistă la scară umană, cu o economie a dăruirii, formată din mici producători-proprietari asociați pe baza „vecinătății” poate fi o alternativă încă greu de realizat în SUA. În România, dezagregarea actualului sistem mafirot-birocratic, încurajarea reală a micului producător, revenirea la unitățile economice naturale (familia, vecinătatea), generalizarea și legalizarea practicilor prosumiste, „*open source*” și a celor bazate pe dăruire nu ar fi deloc contra naturii noastre, ci doar contra curentului. Fie că-i spunem distributism, soluție neobizantină de „simplificare sistematică”, economie civică, important

este ca noul model s-o rupă definitiv cu actualul sistem. Ruptura nu se va produce în numele nostalgiilor trecutului, ci în numele unei alternative pentru a salva prezentul și viitorul.

Întrucât sistemul tehnoglobalist este un totalitarism mondial, Noua Normalitate, pentru a avea sorți de izbândă, trebuie gândită ca o revoluție globală, în sensul vechi al termenului revoluție, de *renovazione*, o reîntoarcere la lumea normală, cu Dumnezeu și rost.

Lupta va fi jertfelnică și abia de acum începe. Oricât de anevoioasă ar fi, oricât de mult ar dura, Marea Renaștere, a României și a întregii omeniri, e sigură.

Ovidiu Hurduzeu

Către cititor

Frați români,

Lumea este în plină schimbare. Simțim asta în viața noastră de fiecare zi și nu ne putem opri din a compara ceea ce ni se întâmplă azi cu ceea ce era înainte, când mai făceam și altceva sau o făceam în alt fel.

Mulți dintre semenii noștri acceptă, neputincioși ori nepăsători, falsa identitate în care de decenii s-a investit consistent pentru a crea cetățeni docili și o populație ușor gestionabilă.

Majorități zdrobitoare nu prea înțeleg și nu fac prea mult pentru câștigarea libertății adevărate, care este principala condiție a omenității. Libertatea nu este un drept oarecare printre alte drepturi, ea este o responsabilitate și calea pentru a trăi în Adevăr! Libertatea nu poate fi găsită decât în inimă și este o floare a spiritului. Să nu căutăm așadar în jurul nostru sau la alții ceva ce ascundem în noi!

»» Libertatea omului este partea divină din el.” (Petre Țuțea)

Mulți și-au vândut libertatea pe te miri ce, pentru că au fost instruiți să nu aibă încredere în ei înșiși, ci în alții, iar instituțiile au fost create după chipul și asemănarea celor care doreau controlul și manipularea maselor. Pentru o siguranță iluzorie, în special de ordin material, oamenii și-au sacrificat libertatea, sâmburele umanității.

Amăgiți, prădați, oamenii au devenit tot mai șovăielnici și mai temători, căutând siguranța și protecția în confortul amăgitor al societății de masă.

În 2020, după izbucnirea plandemiei numite COVID, am văzut, cu inima strânsă, miliarde de oameni îngenunchind. Genuflexiunea nu este un sport al libertății! Bărbații din cărțile de istorie ne-au lăsat, scrisă adesea cu sângele lor, poruncă sfântă să nu ne predăm în fața nimănu. La primul cântec seducător de sireună, la primele amenințări sau promisiuni înșelătoare, la primele ecouri îndepărtate ale demagogiei, omenirea a renunțat, supusă, la libertate, de parcă nimeni, niciodată, nu ar fi luptat până atunci pentru ea.

Ghearele fricii nu au paralizat însă chiar toată lumea. Au fost popoare, au fost lideri adevărați care nu s-au temut și nu s-au lăsat amăgiți. Nici plandemia, nici certificatele verzi, nici evoluțiile din Ucraina nu erau ceva nou, nemaivăzut și de neimaginat. Un scenariu ia locul altuia, spre profitul celor care le scriu, trăind de pe urma spaimelor și paraliziei noastre. Dincolo de duruitul sforăitor al declarațiilor oficiale mor oameni nevinovați, tineri ruși sau ucraineni, care nu fac decât să își servească țara. Macabru spectacol dirijat de păpușarii din spatele cortinei! Tragic motiv de reflecție! Nu învrăjbirea, nu moartea, nu războiul, ci pacea este cea care ne definește, fiindcă ne-a fost lăsată de Cel venit să ne întărească și să ne îmbărbăteze (*Ioan 14, 27*). Pacea din sufletul nostru poate fi contribuția fiecăruia la pacea lumii.

Diplomația ca artă va fi în următorii ani arma celor care înțeleg jocul și pot face față provocărilor (violență, migrație, sărăcie, penurie energetică) care decurg din lăcomia elitelor tehnoglobaliste. Lumea trebuie să fie și să rămână multipolară, națiunile să-și aleagă în mod liber și suveran modul de dezvoltare, călăuzite fiind de respectul

reciproc, de interesul național, de identitatea, tradițiile și valorile lor distincte.

Să remarcăm, pe de altă parte, oportunitatea uriașă a zilei de astăzi. Dacă tot ceea ce se întâmplă este cu voia lui Dumnezeu, atunci totul este spre binele nostru. Astăzi avem o ocazie unică, sunt vremuri istorice, ni s-a oferit șansa trezirii conștiinței, acum și aici. Momentul trezirii poate însemna supraviețuirea fiecăruia. Dacă ne vom trezi nu acum, ci peste doi ani, nu va mai fi o trezire în conștiință, ci o lovitură în moalele capului.

Pentru trezirea conștiinței trebuie să înțelegem că doar ceea ce nu ni se spune contează, important este ceea ce nu se vede și fascinant este ceea ce se omite cu bună știință în textele recitate în fața noastră.

Atunci vom înțelege că este o adevărată artă a fraudei să acoperi corupția printr-un lung șir de programe larg mediatizate, total ineficiente, mimând vigilența. Este o adevărată artă să inițiezi modernizări de drumuri, străzi sau parcuri doar pentru a masca noi lovituri aduse statului și a lărgi șansele de jaf la scară mare. Este o adevărată artă să te prefaci că îți pasă de sănătatea cetățenilor distrugând de fapt viața, ca să nu mai vorbim de fraudele de proporții gigantice constând în achiziționarea de materiale de așa-zisă protecție care trebuie cumpărate „spre binele poporului”... Manipularea este o operă fină, o fraudă continuă. Dar mai periculoasă decât fraudă este autofrauda, înșelarea de sine, care duce la orbire colectivă și la decadentă.

Ce ne mai rămâne de făcut? Să aflăm cine suntem înainte de a ne spune altcineva cine suntem. Așa vom înțelege că nu putem discuta de suveranitatea țării până nu suntem stăpâni pe noi înșine. Suveranitatea ființei umane nu poate și nu trebuie să fie negociată, niciodată și pentru nimic în lume!

Între o țară suverană și una aservită nu există cale de mijloc! Iar strămoșii noștri și-au dat viața pentru ca noi să avem astăzi un destin. Simțul rădăcinilor, vocea strămoșilor care au apărat acest pământ ne vor trezi conștiințele.

» Cea mai împovărătoare sclavie este sclavia față de tine însuși.” (Seneca)

Înainte de 1989 ni se tot împuia capul cu exploatarea omului de către om, dar era vorba de fapt de manipularea omului de către om. Tehnoglobalismul a construit strâmb, cu bună știință, actualul sistem, pentru a spori fraudă, pentru a asigura controlul și supravegherea, pentru a întrona sclavia. Sclavia nu a fost eradicată, ea este mai dezvoltată ca niciodată. Și a fost perfecționată în ultimii treizeci de ani, când s-au tipărit bani fără socoteală și fără acoperire, iar lăcomia și trufia au infestat toată lumea. Totul a orbitat în jurul unei singure puteri și a unui singur model economic.

Tot dezastrul actual a fost generat de neoliberalismul deșănțat ridicat pe singurul pedestal îngăduit. Practic, s-a trecut de la capitalism la tehnobiobăgie, cum remarcă de curând Yanis Varoufakis, fostul ministru de finanțe al Greciei și profesor de economie la Universitatea din Atena. Iar asta nu este altceva decât o continuare a luptei împotriva lui Dumnezeu! Complexul comercial-securist de la noi, cu toți infiltrații lui din presă și din justiție care a cauzat dezastrul în România, asta aștepta. Acolii globaliștilor atotputernici s-au lăsat cumpărați pe doi țechini, vânzând țara. Din păcate, și multor oameni obișnuiți li s-au furat mințile, iar ei și-au vândut sufletele.

Administrația locală și economia locală ar fi trebuit să fie după 1989 coloana vertebrală a României, și nu Securitatea, care s-a privatizat și a împărțit țara pentru a o pune necondiționat la dispoziția asasinilor economici.

Mult lăudatele „cluburi selecte”, NATO și UE, în care am intrat creduli, roși de complexe de inferioritate și servili până la propria pierzare, nu au făcut decât să ne neutralizeze economic, să șteargă identitatea noastră națională, ADN-ul care asigură imunitatea neamului și a spiritului românesc. Pentru că asta s-a urmărit: să se distrugă micul proprietar, producătorul sau omul de afaceri român.

Chiar dacă am pierdut totul, cum se pare, chiar dacă nu mai este vizibilă nici o șansă de redresare a unei țări care se putea ușor întreține singură, a rămas un duh, un sâmbure de demnitate care nu se va stinge niciodată și care va fi scânteia reaprinderii luptei pentru suveranitatea țării.

Într-o țară suverană deasupra căreia se află doar Dumnezeu, familia tradițională este eternă: tatăl bărbat și mama femeie.

Curajul este cea mai bună apărare acum și arma redutabilă a renașterii. Să reînviem momentele istorice care ne-au adus respectul lumii întregi! Să stăm fermi în principiile care ne-au definit ca țară, în iubire, susținere, încurajare și sinceritate și să răspundem la întrebarea esențială pentru fiecare dintre noi: ce știi să faci?

În România va fi bine, va fi reaprinsă flacăra suveranității atunci când românii vor trage pentru dreptate așa cum politicienii trag pentru foloase necuvenite și funcții.

A venit vremea ca poporul român să aibă un proiect de țară: hrană, apă, energie, care să-l definească în lume și să-i asigure bunăstarea. Independența țării trece prin capacitatea de a te gospodări singur.

A venit vremea să știm cine suntem. Să fim ceea ce suntem și să nu fim decât ceea ce suntem!

A venit vremea ca poporul român să facă istorie, nu politică!

S-a vorbit mult și încă se mai vorbește de soluții pentru redresarea națiunii. Evident că trebuie vorbit, dar soluția derivă din dragostea de țară. Nu poate să fie alta, pentru că de aici pleacă totul.

» Patriotismul nu este o izbucnire de emoție scurtă și nebunească, ci o dăruire liniștită și statornică de o viață.” (Adlai E. Stevenson)

Ca răspuns la sistemul creat cu dinadinsul strâmb, în care starea omului nu înseamnă complexitate, ci complicație, în care bunăstarea materială este scop în sine, noi răspundem cu sistemul bazat pe simplitate, pentru că simplitatea este starea morală a omului care se mișcă esențial și sincer. El, cetățeanul, trebuie să fie propriul lui stăpân, să fie proprietar și producător și să lucreze împreună cu ceilalți într-o rețea indestructibilă în care să primeze cinstea, responsabilitatea, interesul și respectul reciproc. Trebuie să coborâm de la mare la mic, de la global la național, de la național la local, de la marea corporație la rețeaua întretesută de mici proprietari-producători care vor aduce bunăstarea în această țară. Avem ca model distributismul, economia de proximitate care funcționează în rețea. Fiecare se sprijină pe fiecare, dar fiecare este independent. Este creștinism aplicat în economia reală.

Educația ocupă primul loc pe lista priorităților. Pentru că ea, educația, a fost pervertită și îndreptată spre va-

lorile la modă, materiale. De aceea omul este mai puțin liber. Noi propunem o educație menită a scoate la suprafață genialitatea fiecărui om și care să răspundă cursului firesc al naturii.

» O comunitate de mici fermieri proprietari de pământ va fi singura noastră asigurare că libertatea pe care o oferă republica noastră va fi garantată fiecărui cetățean.” (Thomas Jefferson)

Astăzi, din păcate, faptul că ai terminat școala nu înseamnă că ești informat și că înțelegi ce se întâmplă în jurul tău, ci doar că ai fost hipersocializat, adică dresat în conformism.

Să înțelegem esența vieții și nu aparențele ei!

Salvarea noastră nu vine „de afară”, ci doar din interior, din credință, din iubirea de pământ, de neam și de limbă.

Călin Georgescu

Plandemia medicală COVID, vehicul obligatoriu pentru instalarea totalitarismului globalist

Cât de mare este Big Pharma?

Lista celor mai mari companii farmaceutice, în funcție de venituri (exprimate în miliarde de USD) în anul 2021:

Loc	Firma	Țara	Venituri în 2021	Creștere față de 2020
1.	Johnson & Johnson	SUA	93,78	13,5%
2.	Sinopharm	China	81,77	14 %
3.	Pfizer	SUA	81,29	94%
4.	Roche	Elveția	67,83	6,7%
5.	AbbVie	SUA	56,20	22,7%
6.	Novartis	Elveția	51,63	6,1%
7.	Bayer	Germania	49,46	4,3%
8.	Merck & Co.	SUA	48,70	17,3
9.	GlaxoSmithKline	UK	46,91	1,6
10.	Bristol Myers Squibb	SUA	46,39	9,1
11.	Sanofi	Franța	43,24	4,77
12.	Abbott Laboratories	SUA	43,08	24,47
13.	Takeda Pharmaceutical	Japonia	29,31	5,59
14.	AstraZeneca	UK și Elveția	37,42	40,57
15.	Eli Lilly Co.	SUA	28,32	15,4

Loc	Firma	Țara	Venituri în 2021	Creștere față de 2020
16.	Gilead Sciences	SUA	27,31	10,61
17.	Amgen	SUA	25,98	2,2
19.	Novo Nordisk	Danemarca	21,66	10,96
20.	Merck Group	Germania	21,40	17,26
21.	Siemens Healthineers	Germania	20,61	24,46
22.	Viartis	SUA	17,89	49,7
23.	GE Healthcare	SUA	17,73	-1,56
24.	Regeneron Pharm.	SUA	16,07	89,06
25.	Teva Pharm.	Israel	15,88	5,32

PIB-ul României a atins în 2021 nivelul (record) de 240 de miliarde de euro, ceva mai mic decât veniturile primelor trei companii occidentale (neținând cont așadar de veniturile companiei chineze Sinopharm) din industria farmaceutică (Johnson & Johnson, Pfizer, Roche).

Profitul Pfizer în 2021 s-a ridicat la 22 de miliarde de dolari, echivalentul poziției 116 în clasamentul țărilor în funcție de PIB (de aproape două ori mai mare decât PIB-ul Republicii Moldova).

*

Heiko von der Leyen, medic în Hanovra, soțul Ursulei von der Leyen, președinta Comisiei Europene, a fost cooptat, în decembrie 2020, așadar după izbucnirea pandemiei de Covid-19, ca director medical al companiei nord-americane Orgenesis, înrudită cu Pfizer, și a primit un salariu de 1,5 milioane de dolari pe an, fără comisioane (față de 200-300 de mii cât câștiga în Germania). Ursula, Heiko von der Leyen și Albert Bourla, CEO-ul

companiei Pfizer, au semnat un contract de achiziție a 2,4 miliarde de doze de vaccin destinate țărilor Uniunii Europene, în valoare de 48 de miliarde de dolari. Negocierea contractului s-a făcut în mare parte pe telefon (mailuri, sms-uri), dar mesajele au fost șterse de Ursula von der Leyen, spre mirarea ombudsmanului UE, care a acuzat-o pe Ursula de proastă administrare a problemei pandemiei.

Declarația Ursulei cu prilejul Formului Economic Mondial de la Davos:

» Doamnelor și domnilor, nevoia de cooperare globală și această accelerare a schimbării vor fi forțele motrice ale Marii Resetări. Și văd aceasta ca o oportunitate fără precedent”

*

Dolder este numele unui hotel de lux (de 5 stele) din apropierea orașului elvețian Zurich. Aici s-au întâlnit, în 1970, conducătorii (câteva zeci de persoane) marilor firme farmaceutice ale lumii. De atunci o fac anual, cu maximă discreție, în diferite țări ale lumii. Este vorba despre „Clubul Dolder” (Dolder Club), care îi așază la aceeași masă pe mai-marii celor mai mari companii farmaceutice ale lumii: Johnson & Johnson, Merck & Co., Novo Nordisk, AstraZeneca, Takeda, Sanofi... Ca să înțelegem cât de mare este puterea (de susținere financiară în campaniile electorale, de corupere, poate chiar de șantaj) a acestei informale adunări de mahări din Big Pharma, să amintim doar că în iulie 2018, când Clubul s-a reunit la Paris, la recepția de la Elysées de după alegerea

sa ca președinte, Emmanuel Macron i-a lăsat baltă pe invitați ca să meargă să îl îmbrățișeze pe prietenul său Serge Weinberg, fost președinte al Consiliului de Administrație la Sanofi. France-Info avea să declare că Macron „le poartă de grijă industriașilor medicamentului”.

Astăzi industria farmaceutică nu numai că nu mai este controlată, dimpotrivă, le dictează statelor și organizațiilor internaționale precum Organizația Mondială a Sănătății condițiile sale. Iar mijloacele prin care o face sunt corupția și conflictul de interese, iar în caz de nesupunere, șantajul.

Interes național, democrație, transparență...? *Paroles, paroles, paroles, des mots fragiles!*

Morgenthau – Marshall și retur

Henry Morgenthau, Jr. (1891–1967) a fost, între 1934 și 1945, secretarul Trezoreriei (ministrul de finanțe) în administrația Franklin Delano Roosevelt. În toamna lui 1944, el propunea neutralizarea definitivă a Germaniei prin dezindustrializarea postbelică a Ruhr-ului și a Saar-ului și chiar prin... sterilizarea tinerilor germani. Germania ar fi urmat să devină o țară „eminamente agricolă și pastorală”. Planului inițial Morgenthau, cum a rămas cunoscut în istorie, nu i-a fost dat să fie pus în aplicare în toată grozăvia lui. Atunci când Germania a capitulat, o variantă „soft” a lui, cunoscută ca JCS 1067 (Joint Chiefs of Staff Directive), le ordona trupelor de ocupație americane „să nu facă pași către reabilitarea economică a Germaniei sau către menținerea ori întărirea economiei germane”. Timp de doi ani, Germania înfrântă și ocupată a fost împiedicată cu bună știință de către americani să se refacă, până când începutul Războiului Rece a obligat la revizuirea priorităților și la declanșarea Planului Marshall, de finanțare a dezvoltării Europei de Vest pentru a împiedica răspândirea comunismului.

Planul Morgenthau pare totuși a nu fi murit. Prin Programul Verde, el reînvie într-o formă globală, menită să dezindustrializeze nu numai Germania, ci întreaga economie mondială, cu precădere cea europeană. Programul prevede ca Europa să devină, până în 2050, primul jucător global care nu poluează („neutru energetic”). Sute de mii de lucrători își vor pierde locul de muncă doar în industria automobilului, în care Germania excellează.

Steagul Programului Verde este fluturat de Administrația Biden, ONG-uri copios finanțate de rețeaua Soros, de conducerea nealeasă a Uniunii Europene și de încrângătura de bănci și de mari companii. Toți acești actori și-au propus să îngroape vechiul capitalism industrial, devenit neprofitabil pentru ei, și să-l înlocuiască cu Marea Resetare și cu Programul Verde, o tehnobiobăgie în care piețele libere vor fi înlocuite de feudele digitale ale „platformelor” gen Amazon sau Facebook. Asistăm la o sinucidere a Europei, în primul rând a economiei germane, care nu trebuie să se mai aprovizioneze cu gaz rusesc ieftin, transportat prin gazoductul Nord Stream, ci cu gaz lichefiat, mult mai scump, adus de peste Atlantic, din America. Va reuși noul Plan Morgenthau să îngenuncheze lumea pe care până mai ieri o numeam civilizată?

„Marea Resetare” a lui Klaus Schwab

„Marea Resetare” este, de departe, cel mai mare furt din istoria omenirii. Este o schemă piramidală de tip Ponzi pusă la cale de mari instituții financiare, deasupra cărora se află un megafond de investiții („*index fund*”), mai influent decât Rezervele Federale, cu o putere financiară mult superioară puterii celor mai mari companii globale. Pentru a avea tabloul complet, la „Marea Resetare” au mai fost cooptate mass-media globalistă, Big Tech și Big Pharma. Schema, de fapt, ar trebui numită „Resetarea Financiară”. Aceleași bănci care au creat criza din 2008 dirijează investiții de miliarde și, în curând, speră ele, trilioane de dolari către companiile „verzi” agreate de Forumul de la Davos. Tehnoglobaliștii au creat o nouă structură de investiții care acordă note de bună purtare companiilor pe baza indexului ESG – Environment, Social Values and Governance – conform criteriilor „gubernanței sustenabile” care țin mai mult de ideologia neomarxistă decât de economie sau de ecologie.

Sub paravanul pandemiei, s-a jucat următoarea carte: anihilarea suveranității statelor, în special cu ajutorul băncilor centrale, care preiau politicile fiscale de la guverne și care controlează totul.

În esență, activele sunt redistribuite prin privatizare. Se anulează astfel – nu doar este știrbită, etapa aceasta a fost depășită – puterea statului, totul trebuie plătit, vândut și cumpărat cu o monedă fictivă, digitală. Veniturile globale trebuie strict și atent controlate, ca să nu existe scurgeri, teaurizări ori deturnări, iar venitul fiecărui om în parte trebuie atent monitorizat, în așa fel încât să nu

mai existe lucrul pentru care eu pledez permanent: suveranitatea ființei umane, care este sacră – libertatea propriei alegeri și libertatea de mișcare.

Mayer A. Rothschild, fiul unui negustor de mărfuri și valutist – ceea ce astăzi numim cămătar –, creatorul imperiului Rothschild în Frankfurt, declara:

» Dați-mi controlul asupra monedei naționale și nu îmi mai pasă de nici o lege din lume!»

Controlul este realizat de cei care au acordat creditele și care, pe banii noștri, au preluat puterea și comanda. Acest lucru s-a întâmplat după 1971, când președintele american Richard Nixon a abolit conversia dolarului în aur, iar tiparnița a început să se învârtăască. Iar rezultatele acestei măsuri se văd în prezent. Totul a fost pregătit cu mult timp înainte pentru a putea spune acum: Totul e numai și numai din cauza voastră, pentru că nu vă supuneți, voi sunteți vinovați, trebuie să acceptați schimbările noastre!

Dacă vrem să aflăm pentru fiecare țară în parte cine au fost fondatorii băncilor centrale, vom ajunge la concluzia că sunt cam aceleași persoane, cu aceleași interese; cei care controlează de sute de ani băncile centrale sau de mii de ani tehnica circuitului banilor ne controlează de fapt destinele.

Ținta atacurilor este proprietatea, și cea privată, și cea colectivă, aceasta este miza. Din 1990 până azi, mii de active au fost distruse, în țara noastră, cu obstinație. România trebuie să fie total dependentă de exterior, să nu mai producă nimic, să fie vulnerabilă – și asta se urmărește și azi.

Există soluții, să nu te conformezi, să nu te supui. Oamenii se supun pentru că spun că nu există scăpare. Dar eu le spun că nu scapă tocmai pentru că se supun. În esență, cu cât mai mulți nu ne vom mai conforma, cu atât va fi mai bine. Oamenii se cred la adăpost când stau cu minți, ascunși în mulțime.

Iisus Hristos a fost cel mai mare răzvrătit din istorie. Tocmai de aceea a fost crucificat. El voia să schimbe lumea. Azi nu se dorește schimbarea Sistemului, care vrea să ne pună sub control total. Iar totul a plecat de la Davos. L-am întâlnit de două ori pe Klaus Schwab; el dovedește un singur lucru: cât de jos a putut să ajungă o parte a speciei umane. Nu mai vorbim doar despre furt, ci despre crimă împotriva umanității!

Bătălia pentru hrană

Înstăpânirea globaliștilor peste sistemul alimentar este în curs – dacă vor deține controlul asupra semințelor vor controla hrana și dacă vor deține controlul asupra hranei vor putea utiliza identificarea digitală pentru a controla accesul consumatorilor la hrană. În viitor, capacitatea de a achiziționa hrana va depinde de identitatea digitală și de punctajul creditului social. Globaliștii vor avea, așadar, drept de viață și de moarte asupra noastră, a celorlalți locuitori ai planetei.

» Trebuie să lucrăm împreună pentru a găsi o soluție și a ne putea opune identității digitale impuse de ei pentru a ne controla accesul [la hrană] și cheltuielile, construind împreună autosuficiența și securitatea.” (Corey Linn)

Preluarea controlului de către globaliști vine pe toate căile posibile. Fie că este vorba de biosecuritate, de finanțe, de locuințe, de sănătate, de energie, de transporturi sau de alimentație, toate schimbările la care asistăm astăzi nu au decât un scop: să forțeze acceptarea programului globalist, care înseamnă de fapt impunerea unui tehnosclavagism digital de tip totalitar.

Sistemul alimentar mondial și mai ales resursele de proteine fac actualmente obiectul unor atacuri coordonate și intenționate care urmăresc provocarea unor penurii alimentare și a foametei.

Elita globalizantă intenționează să elimine agricultura și creșterea animalelor de tip tradițional și să pună în locul lor un monopol asupra produselor cultivate în interior (celebrele ferme verticale), asociate cu proteine alternative create în laboratoarele pe care le deține și controlează.

În momentul scrierii acestei cărți, la nivelul Uniunii Europene, dar și la nivel global se discută despre acceptarea făinurilor provenite din prelucrarea greierilor, a lăcustelor și a altor insecte, ca proteine alternative, asemenea produse apărând deja pe rafturile magazinelor. Pentru că procesul tehnologic de creștere a insectelor, apoi prelucrarea și distribuirea produselor sunt procese de lungă durată, existența lor pe rafturile magazinelor este dovada cât se poate de clară că se lucrează de mult timp la acest proiect. Acum asistăm doar la punerea în practică a agendei tehnoglobaliștilor.

„Dacă prezența a sute de mărci alimentare creează aparența unei concurențe pe piață, realitatea este că industria alimentară este monopolizată de sub o duzină de întreprinderi care, la rândul lor, sunt, fără excepție, deținute de BlackRock și Vanguard.”
(Corey Linn)

Piața în plină expansiune a cărnii artificiale este dominată de un număr foarte mic de giganți alimentari deținuți de BlackRock și Vanguard. Câteva fundații (Bill și Melinda Gates, Rockefeller și Ford), plus Banca Mondială, dețin cele mai mari bănci private de semințe, care însumează 10% din totalul semințelor lumii, de care sunt

lipsiți agricultorii tradiționali, nevoiți să cumpere an de an hibrizi.

Statele Unite și Marea Britanie își plătesc fermierii ca să nu cultive pământurile, iar California, sub pretextul că trebuie economisită apa, îi plătește ca să cultive mai puțin – iar asta, în timp ce mass-media vestește criza alimentară. În mod evident, se urmărește desființarea sistematică a surselor de proteine obținute tradițional: carne, ouă, produse lactate.

Aceeași Fundație Bill și Melinda Gates și alte ONG-uri au lansat în 2016 un Good Food Institute, menit a descoperi noi modalități de producere a cărnii. În paralel, Bill Gates a investit în mai multe firme de carne artificială și de producere a îngrășămintelor modificate genetic.

» Cel care controlează aprovizionarea cu alimente controlează oamenii; cel care controlează energia poate controla continente întregi; cel care controlează banii poate controla lumea întreagă.” (Henry Kissinger)

Obiectivul ultim: fiecare ființă umană, fiecare dumi-cat de hrană, fiecare resursă și fiecare produs alimentar de pe planetă să poată fi urmărit prin blockchain. În iulie 2021, FDA (Food and Drug Administration) a publicat un document intitulat „O nouă eră de securitate alimentară inteligentă” care prevede un sistem alimentar digitalizat și trasabil, din fermă până în farfurie.

Nu ni se rezervă însă, ca hrană, doar făina de carcalaci, ci, conform unei știri recente, ar trebui să ne întoarcem la canibalism ca să salvăm viitorul planetei: un profesor de la Școala de Economie din Stockholm, pe

Marea Renaștere – Adevăr, libertate, suveranitate
numele său Magnus Soderlung, ne îndeamnă, de vreo zece ani, să ieșim din conservatorism și să ne deschidem mințile către consumul de carne provenită din cadavrele semenilor noștri. Totul, socotește el, este doar o problemă de înlăturare a unui tabu!

Și pentru ca nu cumva să credem că îndemnul la canibalism este o rătăcire a unui descreierat, presa din mainstream relatează că la ediția din 2022 a Festivalului de la Veneția, un horror romantic (!) despre iubirea și festinurile a doi canibali a fost aplaudat timp de opt minute și jumătate, record absolut în istoria Festivalului.

Dacă ne-a mai rămas fie și un strop de rațiune și de umanitate, trebuie să ne ținem hrana sub propriul control, în cel mai simplu mod: producând-o noi înșine, la nivel local, utilizând procedeele tradiționale.

Lupta cu morile de vânt

În 12 iulie 2022, Sistemul Energetic Național al României producea 5916 MW din cei 6892 MW consumați (85,84%, restul fiind importat).

Structura SEN pe surse se prezenta astfel:

28,11% Hidro – 1672 MW

23,77% Cărbune – 1414 MW

22,80% Nuclear – 1356 MW

15,05% Hidrocarburi – 895 MW

7,55% Foto – 449 MW

1,68% Eolian – 100 MW

1,04% Biomasă – 62 MW.

După cum se poate observa, ponderea energiei eoliene în producția de electricitate a României este nesemnificativă, cu toate că potențialul țării este cel mai ridicat din Sud-Estul Europei. Mai mult, dintre țările UE, România deține unul dintre cele mai mari potențiale naturale de obținere a energiei regenerabile. Într-un studiu independent realizat de Deloitte cu privire la ponderea energiei regenerabile, în special eoliene, în consumul de energie al României la orizontul anului 2030 au fost trasate patru scenarii, de la cel mai pesimist, care prevede ca puțin peste un sfert (mai exact: 27,9%) din energia consumată în România în 2030 să fie din surse regenerabile, la cel mai optimist, care plasează ponderea energiei din surse regenerabile în anul 2030 la aproape o treime în total consum energetic (mai exact: 32,4%). Dacă la sursele actuale, terestre, se adaugă și cele din largul mării (*off-shore*), cu potențialul lor uriaș, de peste 70.000 de MW,

comparabil cu cel al Marii Britanii, viitorul arată cum nu se poate mai bine...

Și totuși... Raiul dobrogean al eolienei, pe care l-au lăudat deopotrivă guvernării, autoritățile locale și firmele occidentale care au dezvoltat în județele Constanța și Tulcea parcuri eoliene, a fost zguduit în august 2021 de o hotărâre judecătorească definitivă. Primăriile din 16 comune urma să restituie firmelor investitoare 100 de milioane de euro, încasați între 2014 și 2019 ca impozit pe clădiri. În înțelepciunea și imparțialitatea lor, care nu poate fi pusă la îndoială, judecătorii au hotărât că stâlpii de beton în vârful cărora se învârt turbinele eoliene nu pot fi asimilați clădirilor, pentru că... nu au încăperi interioare compartimentate. În marea lor bunătate, firmele eoliene au fost de acord ca primăriile să le restituie banii eșalonat...

Cine și unde a greșit, punând umărul la năruirea unui vis frumos de propășire a unor comunități locale? Să spunem de la bun început că principalul vinovat este statul român, croit strâmb, pe nisipuri mișcătoare, propovăduitor și apărător al unor modele economice și al unor principii nesănătoase, nesustenabile și axate exclusiv pe câștigul bănesc, pe neostoita sete de profit a firmelor venite să investească în țara noastră. Parcurile eoliene răsărite pe pământ românesc cu capital străin nu au fost ridicate ca să ajute comunitățile locale care le găzduiesc, ci exclusiv ca să asigure câștigul investitorilor. Sărmanele comunități locale nu sunt socotite investitori, pentru că nu au venit cu bani ori cu tehnologie. Ele au pus la dispoziție doar terenul, pe care nu l-au vândut, cum ar fi fost normal într-o logică a profitului, ci doar l-au închiriat pe nimic. Dacă statul s-ar fi implicat responsabil și ar fi întocmit norme clare de asociere între comunitățile locale (primării) și investitori, astfel încât toată lumea să iasă în

câștig, și nu doar una dintre părți, norme obligatorii pentru toți primarii comunali, fiecare pală de vânt care mai învârtea o turbină ar fi generat bogăție sustenabilă și respect reciproc.

Unde nu e cap, unde nu e viziune și unde nu e un minim interes pentru comunitățile locale, vai de buzunarele cetățenilor!



Danemarca va renunța total la combustibilii fosili până în 2050. Spre deosebire de alte țări în care „economia verde” a intrat pe mâna marilor corporații, în Danemarca ea se dezvoltă pe baze distributiste. Parcurile eoliene din Dobrogea nu aduc nici un avantaj țăranilor pe ale căror pământuri au fost instalate turbinele. În Danemarca, localnicii sunt cooptați în cooperative (Cooperative Wind Farm). Într-un mare parc eolian de lângă Copenhaga, Middelgrunden, localnicii au avut posibilitatea să cumpere acțiuni (571 de euro o acțiune). În fiecare an au primit înapoi 80,6 euro. După 10 ani și-au primit toți banii înapoi, iar acum primesc 7% profit pe capitalul investit.

» Greșelile politicianului sunt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați, se împiedică dezvoltarea unei țări întregi și se împiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei.” (Mihai Eminescu)

Personaje în alb și negru

Robert Francis Kennedy, Jr.

Născut în 1954, este fiul lui Robert Fitzgerald Kennedy, om politic american, membru al Partidului Democrat, avocat specializat în probleme de mediu și militant antivaccinist.

„Guvernele iubesc pandemiile, și le iubesc din aceleași motive pentru care iubesc războiul. Pentru că le oferă posibilitatea de a impune poporului un control pe care acesta nu l-ar accepta cu nici un chip în alte condiții...”

„În urmă cu șaptezeci și cinci de ani, Hermann Göring a depus mărturie în procesul de la Nueremberg, unde a fost întrebat cum a procedat pentru ca germanii să accepte totul. El a răspuns: «E simplu, nu are nimic a face cu nazismul, ci cu natura umană. Puteți proceda la fel într-un regim nazist, într-un regim socialist, într-un regim comunist, într-o monarhie sau într-o democrație. Singurul lucru de care aveți nevoie pentru a transforma oamenii în sclavi este frica.»”

„Bill Gates a spus că flota lui de sateliți va putea supraveghea fiecare centimetru pătrat al planetei, 24 de ore din 24. Și nu este decât începutul, va fi în stare să vă urmărească prin intermediul tuturor echipamentelor voastre inteligente datorită recunoașterii biometrice, prin GPS.”

„Pandemia este o criză care convine de minune elite-
lor care dictează aceste politici. Ea le oferă posibilitatea
de a spulbera clasa de mijloc și de a distruge instituțiile
democratice, de a transfera toate bogățiile noastre către o
mână de miliardari pentru a-i îmbogăți, sărăcindu-ne pe
noi, restul.”

Reiner Fuellmich

Avocat german, născut în 1958 la Bremen, cu drept de
practică în Germania și California. Și-a luat doctoratul în
drept medical la Göttingen și a făcut parte din comitetele
de etică ale spitalelor universitare din Göttingen și Hano-
vra. Între 1990 și 1993 a lucrat la Deutsche Bank, în Ger-
mania și în Japonia. În 1993 a deschis propriul său cabi-
net de avocatură. A publicat articole și lucrări în domeniul
dreptului bancar, al dreptului medical și al dreptului me-
dical internațional și a ținut cursuri la universități din
Germania și Estonia.

A fost cofondator și purtător de cuvânt al Comitetului
de Investigații asupra Corona (Stiftung Corona Aus-
schuss), creat la mijloc de iulie 2020, care reunește juriști
și cercetători din mai multe țări, cu scopul de a investiga
motivele pentru care guvernele federale și naționale au
impus restricții fără precedent ca răspuns la răspândirea
coronavirusului și, totodată, consecințele acestor măsuri.
Sunt vizate patru feluri de fapte:

„1. Nu există o pandemie corona, ci un plan alimentat
de testele PCR și de o operațiune psihologică menită să
provoace o stare constantă de panică în rândul populației
lumii.”

„2. Virusul în sine poate fi tratat în siguranță și în mod
eficient cu vitamina C, D, zinc etc. și de asemenea cu

ivermectină și hidroxiclorochină. Dar toate aceste metode de tratament, care nu sunt alternative, ci reale, au fost interzise de cei care folosesc pretextul acestei plandemii pentru a-și urma scopul lor final..”

„3. Aceleași persoane care au prefăcut gripa porcină, care s-a dovedit o gripă de severitate slabă, într-o pandemie, acum 12 ani, schimbând întâi definiția pandemiei și apoi creând panică, au creat și pandemia corona.”

„4. În cele din urmă vom arăta juriului că scopul principal este de a obține controlul deplin și complet asupra tuturor. Aceasta implică finalizarea jefuirii, prin distrugerea deliberată a întreprinderilor mici și mijlocii, a comerțului cu amănuntul, a hotelurilor, restaurantelor, astfel încât platforme precum Amazon să poată prelua controlul. De asemenea, aceasta implică controlul populației, care în opinia lor necesită reducerea masivă a populației și manipularea ADN-ului populației rămase cu ajutorul, de pildă, al injecțiilor experimentale cu ARN mesager. Dar, de asemenea, este nevoie, în opinia lor, de distrugerea intenționată a democrației, a statului de drept și a constituțiilor noastre prin provocarea de haos, pentru ca în cele din urmă să fim de acord să pierdem identitățile noastre naționale și culturale și să acceptăm un Guvern Unic Mondial sub egida ONU, care este de pe acum sub controlul deplin al lor și al Forumului Economic Mondial, să acceptăm un pașaport digital prin care fiecare mișcare să fie monitorizată și controlată și o monedă digitală pe care o vom putea primi de la o singură Bancă Mondială, desigur, tot a lor.”

Iar cei 6 acuzați sunt: Christian Drosten din Germania, părinte al testului real-time PCR, Anthony Fauci din

SUA, președinte, din 1984, al Institutului Național pentru Alergologie și Boli Infecțioase, Tedros Adhanom Ghebreyesus de la Organizația Mondială a Sănătății, Bill Gates, fondul american de investiții Blackrock și Pfizer.

Yuval Noah Harari

Profesor de istorie universală la Universitatea din Ierusalim, gânditor și scriitor intens promovată la nivel internațional, propagandist transumanist, militant homosexual, vegan și practicant al meditației Vipassana, de tradiție budistă. Trăiește împreună cu „soțul” său, care îi este și manager, într-un *moshav* (cooperativă agricolă) de lângă Ierusalim. Printre admiratorii declarați ai cărților lui se numără Mark Zuckerberg, Barack Obama, Bill Gates și Emmanuel Macron. Dar, mai presus de toate, Yuval Harari este sfătuitorul lui Klaus Schwab, președintele Forumului Economic Mondial.

„Istoria a început atunci când oamenii au inventat zeii. Ea se va sfârși atunci când ei vor deveni zei.”

„În secolul al XVIII-lea, umanismul l-a înlăturat pe Dumnezeu trecând de la o viziune deocentrică asupra lumii la o viziune homocentrică. În secolul al XXI-lea, dataismul îi înlătură pe oameni, renunțând la viziunea homocentrică pentru una datacentrică.”

„Cercetătorii au descoperit că nu există în Homo Sapiens nici suflet, nici liber arbitru, nici «sine», ci doar gene, hormoni și neuroni.”

„Asistăm în prezent la crearea unei clase masive de persoane inutile, căci computerele sunt din ce în ce mai performante în tot mai multe domenii. Marea provocare

politică și economică a secolului al XXI-lea va fi să aflăm de ce mai avem nevoie de oameni. Sau cel puțin de ce avem nevoie de atât de mulți oameni.”

„Algoritmii vor fi entitățile cele mai puternice din lume. De milenii, noi, oamenii, am fost conducătorii lumii. Autoritățile și puterea vor face ca oamenii să alunece spre computere. Și majoritatea oamenilor vor deveni inutili și lipsiți de putere politică. În prezent asistăm la crearea unei noi clase sociale, cea a inutililor. Asemănător secolului al XIX-lea, când revoluția industrială a condus la crearea unei noi clase sociale, muncitorul, proletarul, astăzi revoluția inteligenței artificiale va duce la crearea clasei celor inutili.”

„Evoluția tehnologică viitoare va permite probabil ca aceste mase inutile să fie hrănite și distrase fără ca ele să miște un deget. Dar ce anume ar putea să le țină ocupate și să le mulțumească? Oamenii trebuie să facă ceva, altfel înnebunesc. Ce vor face ei toată ziua? Drogurile sau jocurile video ar putea fi unul dintre răspunsuri. Inutilii ar putea petrece tot mai mult timp în lumile realității virtuale 3D, care i-ar excita și provoca emoțional mult mai mult decât searbăda realitate exterioară. O asemenea evoluție ar aduce însă o lovitură mortală credinței liberale în caracterul sacru al vieții și al experiențelor umane. Ce este sacru în indivizii fără căpătâi care își trec zilele îndopându-se cu experiențe artificiale gen *La La Land*?”

„În secolul al XXI-lea am putea asista la formarea unei noi clase masive de nelucrători: oameni fără nici o valoare economică, politică sau artistică, care nu contribuie prin nimic la prosperitatea, puterea și înflorirea societății. Această «clasă inutilă» nu va fi doar nefolosită, ci

și de nefolosit. În septembrie 2013, doi cercetători de la Oxford, Carl Benedikt Frey și Michael A. Osborne, au publicat un studiu despre «viitorul slujbelor» în care examinau probabilitatea ca numeroase profesii să fie înlocuite de algoritmi informatici în următorii douăzeci de ani. Algoritmul pus la punct de Frey și Osborne pentru calculele lor estima la 47% categoria slujbelor americane foarte expuse. De exemplu, este 99% probabil ca până în 2033 telemarketerii și agenții de asigurări să își piardă locurile de muncă în favoarea algoritmilor; probabilitatea ca arbitrii sportivi să cunoască aceeași soartă este de 98%, ea este de 97% pentru casieri, de 96% pentru bucătarii șefi, de 94% pentru chelneri și asistenți juridici, de 91% pentru ghizii turistici, de 89% pentru brutari și șoferii de autobuz, de 88% pentru lucrătorii din construcții, de 86% pentru asistenții veterinari, de 84% pentru agenții de securitate, de 83% pentru marinari, de 77% pentru barmani, de 76% pentru arhiviști, de 72% pentru tâmplari, de 67% pentru antrenorii de înot și așa mai departe. Există, evident, și locuri de muncă sigure. Probabilitatea ca algoritmi informatici să îi înlocuiască pe arheologi în 2033 nu este decât de 0,7%, pentru că munca lor presupune tipuri foarte elaborate de recunoaștere a formelor și nu generează profituri imense. De aceea, este puțin probabil ca societățile comerciale sau instituțiile publice să inițieze investițiile necesare pentru a automatiza arheologia în următorii douăzeci de ani.”

„În timp ce algoritmi îndepărtează oamenii de pe piața muncii, bogăția și puterea s-ar putea concentra în mâinile minusculei elite care posedă algoritmi atotputernici, ceea ce ar crea o inegalitate socială și politică fără precedent. Astăzi, milioanele de șoferi de taxi, de autobuz și de camion au o pondere economică și politică

semnificativă, fiecare dintre ei dominând o infimă parte din piața transporturilor. Dacă interesele lor colective sunt amenințate, ei se pot sindicaliza, pot intra în grevă, pot organiza boicoturi și crea puternice blocuri de alegători. În ziua în care milioane de șoferi umani vor fi înlocuiți de un singur algoritm, toată această bogăție și această putere vor fi acaparate de societatea comercială care posedă algoritmul și de mâna de miliardari care posedă acea societate.”

„Nu ar trebui exclusă posibilitatea ca imensa ameliorare a condițiilor materiale din ultimele două secole să fi fost anulată de prăbușirea familiei și a comunității. Locuitorii lumii dezvoltate contează pe Stat și pe Piață pentru aproape tot ce au nevoie: hrană, locuință, educație, sănătate, siguranță. A devenit prin urmare posibil să supraviețuiești fără familia extinsă și fără prieteni adevărați.”

„Imperiul mondial care se formează sub ochii noștri nu are în frunte un stat sau un grup etnic anume. Asemenea Imperiului roman târziu, el este condus de o elită multietnică și unit de o cultură și de interese comune. În toată lumea, tot mai mulți antreprenori, ingineri, experți, cercetători, avocați și manageri sunt chemați să se alătore imperiului. Depinde de ei răspunsul dacă trebuie să dea curs apelului imperial ori să rămână loiali statului și poporului lor. Sunt tot mai mulți cei care aleg imperiul.”

„Astăzi, a fi un bun patriot înseamnă să fii globalist.”

„Vechiul model politic din secolul al XX-lea, stânga împotriva drepte, nu mai este aplicabil. Adevărata diviziune actuală separă globalul de național, globalul de local. [...] Avem nevoie cu siguranță de modele politice

noi și de un mod total diferit de a gândi politica. În mare, putem spune că există astăzi o ecologie mondială, o economie mondială, dar politici naționale și că acest ansamblu nu mai funcționează. Aceasta face sistemul politic ineficient, căci nu există control asupra forțelor care ne modelează viața. Sunt prin urmare două soluții pentru acest dezechilibru: fie deglobalizarea economiei și revenirea la o economie națională, fie globalizarea sistemului politic.”

„În căutarea sănătății, a fericirii și a puterii, oamenii vor începe să își modifice încet, încet, trăsăturile, apoi altele, și altele, până când nu vor mai fi oameni.”

„Pe piața bursieră, chiar și o epidemie este o ocazie pentru a face afaceri.”

„Nu avem deloc nevoie să invocăm numele lui Dumnezeu pentru a duce o viață morală. Laicitatea ne poate oferi toate valorile morale de care avem nevoie.”

Ida Margrete Meier Auken (Ida Auken)

Născută în 1978 la Frederiksberg (Danemarca), om politic, membru al Partidului Social-Democrat și al unor comitete și grupuri ale Forumului Economic Mondial. A studiat teologia la Universitatea din Copenhaga și, asemenea mamei ei, este de profesie preot în Biserica Evanghelică-Luterană din Danemarca (Biserica Națională). În 2007 a fost aleasă deputat în Folketing, iar între 2011-2014 a fost ministru al Mediului. În 2016 a scris pentru Forumul Economic Mondial de la Davos un scurt text, republicat de revista „Forbes”, în care își imagina cum vor fi viețile noastre în anul 2030 dacă programul Națiunilor Unite de dezvoltare durabilă ar fi realizat, iar tehnologia

ar evolua atât de mult încât ar pune instantaneu la dispoziția oamenilor tot ceea ce își doresc, făcând inutilă posesia (proprietatea). Textul se intitula: „Bine ați venit în 2030. Nu posed nimic, nu am intimitate, iar viața nu a fost niciodată mai bună”. În versiunea aceasta tehnologizată a raiului comunist (sau a raiului pe pământ, cum doriți) nu va mai exista răul, toate racilele trecutului (de la boli și poluare până la șomaj ori frământări sociale) fiind depășite. Prețul (pentru că trebuie să existe un preț) este pierderea dreptului la intimitate. Mai degrabă o distopie decât o utopie!

„Bine ați venit în anul 2030. Bine ați venit în orașul meu – sau ar trebui să spun «orașul nostru». Nu dețin nimic. Nu am o mașină. Nu am o casă. Nu am aparate electrocasnice și nici haine.

S-ar putea să vi se pară ciudat, dar pentru noi în acest oraș este cât se poate de normal. Tot ceea ce înainte considerați a fi un produs a devenit acum un serviciu. Avem acces la transport, cazare, hrană și toate lucrurile de care avem nevoie în viața noastră de zi cu zi. Unul câte unul, toate aceste lucruri au devenit gratuite, așa că a ajuns să nu mai aibă sens să deținem prea multe lucruri.

Comunicarea s-a digitalizat și este gratuită pentru toată lumea. Apoi, când energia curată a devenit gratuită, lucrurile au început să se miște rapid. Prețul transportului a scăzut dramatic. Nu mai avea sens pentru noi să mai deținem mașini, deoarece puteam apela în câteva minute la un vehicul fără șofer sau la o mașină zburătoare pentru călătorii mai lungi. [...]

În orașul nostru nu plătim chirie, pentru că altcineva folosește spațiul nostru ori de câte ori nu avem nevoie de el. Sufrageria mea este folosită pentru întâlniri de afaceri când nu sunt acolo.

Din când în când, voi alege să gătesc pentru mine. Este ușor – echipamentele necesare pentru gătit îmi sunt livrate la ușă în câteva minute. De când transportul a devenit gratuit, am încetat să mai îngheșuim tot felul de lucruri în casele noastre. De ce să ții în dulap un aparat de făcut paste și o tigaie pentru clătite? Le putem comanda când avem nevoie de ele.

Acest lucru a facilitat, de asemenea, progresul economiei circulare. Când produsele sunt transformate în servicii, nimeni nu este interesat de lucrurile cu o durată scurtă de viață. Totul este conceput pentru a fi durabil, reparabil și reciclabil. Materialele circulă mai rapid în economia noastră și pot fi transformate destul de ușor în produse noi. Problemele de mediu par de mult depășite, deoarece folosim doar energie curată și metode de producție curate. Aerul este curat, apa este curată și nimeni nu ar îndrăzni să atingă zonele protejate ale naturii, pentru că ele au o contribuție atât de însemnată la bunăstarea noastră. În orașe avem o mulțime de spațiu verde, și plante și copaci peste tot. Încă nu înțeleg de ce în trecut umpleam cu beton toate locurile libere din oraș.

Cumpărături? Chiar nu-mi amintesc ce înseamnă. Pentru majoritatea dintre noi, le-a luat locul alegerea lucrurilor de care avem nevoie. Uneori mi se pare distractiv, alteori vreau ca algoritmul să o facă pentru mine. Îmi cunoaște gusturile mai bine decât mine.

Când IA (inteligența artificială) și roboții au preluat atât de mult din munca noastră, am avut brusc timp să mâncăm bine, să dormim bine și să petrecem timp mai mult cu alți oameni. Conceptul de oră de vârf nu mai are sens, deoarece munca pe care o facem poate fi făcută în orice moment. Nu știu dacă aș mai numi asta muncă. Este mai mult timp de gândire, timp de creație și timp de dezvoltare.

Pentru o vreme, totul a devenit divertisment și oamenii nu au vrut să-și mai bată capul cu problemele dificile. Abia în ultima vreme am aflat cum să folosim toate aceste noi tehnologii în scopuri mai bune decât umplerea timpului.

Preocuparea mea cea mai mare sunt oamenii care nu locuiesc în orașul nostru. Cei pe care i-am pierdut pe drum. Cei care au decis că toată această tehnologie a întrecut măsura. Cei care s-au simțit depășiți și inutili când roboții și inteligența artificială au preluat o mare parte din locurile noastre de muncă. Cei care s-au supărat pe sistemul politic și s-au întors împotriva lui. Ei trăiesc o altă viață în afara orașului. Unii au format mici comunități autosuficiente. Alții au ocupat casele abandonate din cătunele din secolul al XIX-lea.

Din când în când, mă enervez pentru că nu mai am intimitate reală. Nicăieri nu pot merge fără să fiu înregistrată. Știu că, undeva, tot ceea ce fac, gândesc și visez este înregistrat. Sper doar că nimeni nu va folosi înregistrările împotriva mea.

Una peste alta, este o viață bună. Mult mai bună decât calea pe care o urmam, când era atât de clar că nu puteam continua cu același model de creștere. S-au întâmplat tot felul de lucruri groaznice: boli datorate stilului de viață, schimbări climatice, criza refugiaților, degradarea mediului, orașe complet aglomerate, poluarea apei, poluarea aerului, tulburări sociale și șomaj. Am pierdut mult prea mulți oameni înainte să ne dăm seama că putem face lucrurile altfel.”

Paul Jorion

Născut în 1946 la Bruxelles, antropolog, eseist, expert financiar și în inteligență artificială, fost profesor la Cambridge și actualmente profesor asociat la Universitatea

Catolică din Lille. A prezis în 2005 criza financiară din 2008. Adversar al doctrinei oficiale, critică ideea că economia de piață ar fi încununarea dezvoltării economice și cere interzicerea speculațiilor financiare, pe care le consideră un pericol pentru umanitate. Ca antropolog, privește cu scepticism supraviețuirea omenirii. Nici măcar inovațiile tehnologice nu ar putea contrabalansa urmările lăcomiei (goana după profit) din economie. Cea mai recentă lucrare a sa, intitulată *Ultimul care pleacă să stingă lumina*, este profund pesimistă și vehement critică la adresa modelului economic neoliberal. Trei sunt, în opinia sa, sectoarele în care omul a pierdut controlul și care îl pot duce la pieire: criza mediului, criza sistemului financiar și neputința de a ne opune robotizării societății.

„Mediul înconjurător ne trădează, fiindcă l-am colonizat în mod brutal și nesustenabil. Obişnuiesc să spun că noi folosim 1,6 planete anual. Nu trebuie să te pricepi foarte bine la matematică pentru a înțelege că ne apropiem cu repeziciune de o limită.”

„Modelul nostru economic este croit în așa fel, încât suntem obligați la creștere. Numai că această creștere nu ține seama de ceea ce se numește externalități negative, precum poluarea ori criza mediului înconjurător. Dincolo de piață, avem statul-dădacă, dar l-am întemeiat tocmai pe această creștere.”

„Dacă nimeni nu mai lucrează, atunci bogăția va reveni creditorilor și conducătorilor. Or, robotizarea trebuie să fie profitabilă pentru toată lumea, de unde ideea Taxei Simondi. Trebuie taxate întreprinderile pentru ca orice individ înlocuit de un robot să primească de-a lungul întregii vieți o rentă extrasă din bogăția creată de acest robot.”

„Ideile de nemurire și de nemărginire susținute de transumanism sunt impregnate cu un mesaj mesianic la care nu subscriu. Eu cred în roboți, dar nu în cyborgi.”

Ilan Shor (Șor)

Om de afaceri și om politic din Republica Moldova. Născut în 1987 în Tel Aviv (Israel), unde familia lui emigrase („se repatriase”) la sfârșitul anilor '70. Încă din 1990 tatăl micuțului Ilan, omul de afaceri Miron Shor, s-a întors în Moldova natală și a deschis un lanț de magazine cu produse de lux, apoi altul în sistem Duty Free, toate companiile fiind reunite în cele din urmă în Holdingul Shor pe care, în 2005, îl va moșteni tânărul Ilan, la a cărui formare ca antreprenor și la ai cărui primi pași în domeniu va veghea îndeaproape tatăl său, Miron. „Adesea el [Miron Shor] repeta că personalitatea se formează în copilărie. Transpunând cele mai dificile probleme ale afacerilor, culturii, esența vieții într-un limbaj pe înțelesul copilului, el construia în băiat conceptele de bine și de rău, etică, sinceritate și compasiune față de oameni. [...] Eu [afirma Miron Shor] niciodată nu-i interzic nimic lui Ilan, însă el niciodată nu va face ceea ce se numește înșelăciune, dezonoare, indiferență față de oameni. Eu sunt sigur de aceasta.” (Extrase din volumul *Viața și destinul*, semnat de o prietenă a familiei Shor, Margarita Țvik.) Astăzi, Ilan Shor este unul dintre bogații Republicii Moldova, deputat în Parlamentul de la Chișinău, fost primar al Orheiului, președinte al clubului de fotbal din Orhei, concesionar al Aeroportului Internațional Chișinău, președinte al partidului rusofil Ravnopravie, pe care l-a redenumit Partidul Șor. Numele lui este implicat în scandalul dispariției (furtului), în 2014, a miliardului de dolari din trei bănci moldovenești (consiliul de administrație al uneia dintre ele, Banca de Economii, era prezidat

de Ilan Shor). Coleg de afaceri și de aranjamente financiare cu Gabriel Stati, Veaceslav Platon, Vladimir Filat, Igor Dodon, Vladimir Plahotniuc, pare a fi intrat în politică doar ca să scape de închisoare. Ultima lui haiducie, care ne-a determinat să îi includem portretul în acest volum, este lansarea, în luna iulie a anului în curs, 2022, a unui promițător proiect de țară pentru Republica Moldova, numit „Hrană, Apă, Energie”. Știrea despre lansarea proiectului și o succintă prezentare a acestuia și-a găsit loc, printre alte știri externe, la mijloc de iulie, în generosul și primitivul cotidian dâmbovițean „Adevărul”, care citează din gândirea originală și profundă a lui Ilan Shor:

„Strategia noastră constă în garantarea securității alimentare, asigurarea cu apă și, desigur, securitatea energetică. [...] În ceea ce privește apa, cunoaștem că sectorul agricol se confruntă cu o problemă gravă ce ține de secetă. Soluția cea mai optimă este construcția rapidă a sistemelor de irigare. Vom veni cu un proiect-pilot, care presupune să identificăm 10 producători agricoli, cărora eu le voi putea asigura legătura cu un șir de companii din Israel, care produc și instalează sisteme de irigare. Voi intermedia direct acest dialog și sunt convins că vom obține rezultate imediate, atât în ceea ce privește importul de tehnologie, instalarea și finanțarea acestor proiecte. Este un lucru vital pentru sectorul agricol.”

„Cunoaștem că ne confruntăm cu o situație catastrofală și la acest capitol [al energiei]. Singura soluție este construcția imediată a centralelor nucleare modulare mici, care ne vor permite să ieșim din această situație.”

Interesante și, mai ales, dezinteresate idei (de afaceri), vândute ca soluții salvatoare, sub un titlu furat.

Ovidiu Hurduzeu

Critic social, scriitor de ficțiune și eseist, născut în București în 1957.

A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine în 1981. În 1988 a părăsit România și, după un popas în Italia, s-a stabilit în SUA. În 1997 a obținut la Stanford University titlul de doctor în „French and Humanities”. În anul 2018 a revenit definitiv în România, consacându-se analizei și promovării unor modele social-economice alternative.

A contribuit cu articole în publicațiile „Idei în dialog”, „România literară”, „Convorbiri literare”, „Rost”.

A publicat două volume de proză scurtă și cărțile *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Silicon Valley* (Timpul, 2005), *Unabomber: Profetul ucigaș* (Logos, 2007), *A Treia Forță: România profundă* (împreună cu Mircea Platon – Logos, 2008) și a alcătuit împreună cu John Chrysostom Médaille antologia de texte distributiste *Economia libertății: Renașterea României profunde* (Logos, 2009).

„Dacă «satisfacerea nevoilor» nu este întru Dumnezeu, ea este lipsită de semnificație. Nu există o sferă economică neutră. Economia nu este o extensie a tehnicii, ci o prelungire a vieții în comunitate, viață care nu poate fi înțeleasă în afara viații în Hristos. Economia este orientată fie spre Dumnezeu – și atunci participă la marea economie divină, fie către demonism – și atunci devine activitatea «maimuțelor lui Dumnezeu». Economia de astăzi, profană, a profanat lumea.”

„Nu va trece mult și va sosi momentul adevărului. Adevărul cumplit care ne va aminti în mod brutal consecințele iresponsabilității noastre. Se vor năpusti peste noi, toate deodată, efectele crizei economice și morale, ale distrugerii ecosistemelor terestre, efectele epuizării

surselor ieftine de combustibili fosili, lipsei de apă și, drept consecință, prețuri astronomice la alimente. Atunci ne vom da seama ce înseamnă să trecem nepăsători peste realități evidente, să dăm uitării lecțiile istoriei și să neglijăm adevărul de la baza creației divine. Atunci nimeni nu va mai pune sub semnul întrebării valoarea agriculturii sustenabile centrate pe mica fermă de familie și pe cooperatie.”

„Trebuie să ne hotărâm ce vrem. Un «mare» fermier afacerist sau un țaran care ne hrănește cu produse sănătoase? Continuăm să ruinăm micul producător agricol? Să subminăm mica proprietate rurală în numele eficienței? Sau consolidăm proprietatea rurală – fără însă a lichida gospodăria țărănească – prin încurajarea formelor cooperatiste? Urmăm logica financiară a «maximizării profiturilor», a «celor mai mici costuri» – mici fiindcă nu țin cont de externalitățile negative – sau urmăm logica agriculturii sustenabile care ține cont de costurile ecologice și de cele de transport? Continuăm să încurajăm importul de produse agricole ieftine, care vin de la mii de kilometri distanță? Sau le înlocuim cu cele românești de o calitate superioară și obținute în condiții ecologice în cadrul unei agriculturi de proximitate? Vrem produse ieftine, dar pline de otrăvuri, sau produse cu valoare adăugată obținute prin metode ecoeficiente? Efectiv, pentru România renașterea agriculturii tradiționale ar fi mană cerească.”

„Salvarea noastră ar fi o reformă distributistă amplă, care să ducă la schimbarea la față a societății moderne. Este însă un medicament greu de înghițit. În afara vieții creștine, șansele ei de reușită sunt minime.”

Cooperăția

Identitatea cooperatistă: principii și valori

În 1995, Alianța Cooperatistă Internațională (ACI) a adoptat o versiune revizuită a Declarației cu privire la identitatea cooperatistă care stabilește definiția cooperativei, valorile cooperatiste și cele șapte principii cooperatiste.

Definiția cooperativei

O cooperativă este o asociație autonomă de persoane reunite voluntar pentru a răspunde la nevoile și aspirațiile lor economice, sociale și culturale comune prin intermediul unei întreprinderi deținute împreună și controlate democratic.

Cooperativele sunt întreprinderi care aparțin membrilor lor, care le conduc și le administrează. Fie că sunt clienți, angajați sau simpli membri, cooperatorii au drept egal de vot cu privire la activitatea întreprinderii cooperatiste și la repartizarea egalitară a beneficiilor.

Ca entități bazate pe valori și nu doar călăuzite de scopul obținerii de profit, cooperativele împărtășesc principii stabilite internațional și acționează împreună pentru a construi o lume mai bună prin cooperare.

Valorile cooperatiste

Cooperativele se bazează pe următoarele valori: întrajutorarea, responsabilitatea, democrația, egalitatea, echitatea și solidaritatea.

Asemenea fondatorilor mișcării, membrii cooperatori cred în valori etice precum cinstea, receptivitatea, responsabilitatea socială și respectul pentru semeni.

Principiile cooperatiste

Principiile cooperatiste sunt reperatele care călăuzesc cooperativele în aplicarea valorilor cooperatiste.

1. Adeziunea voluntară și deschisă

Cooperativele sunt organizații voluntare, deschise oricărei persoane apte să utilizeze serviciile lor și dispuse să își asume responsabilitățile pe care le implică aderarea, fără nici o discriminare de sex, statut social, rasă, afiliere politică sau religioasă.

2. Controlul democratic exercitat de membri

Cooperativele sunt organizații democratice controlate de membrii lor. Aceștia participă activ la stabilirea politicilor și la luarea deciziilor. Toți cei desemnați ca reprezentanți răspund în fața membrilor. În cooperativele de gradul întâi, toți membrii au drept egal la vot (un membru, un vot). Și la celelalte niveluri cooperativele se organizează tot democratic.

3. Participarea economică a membrilor

Asociații contribuie în mod echitabil la capitalul cooperativei și îl controlează democratic. În general, cel puțin o parte din capital este proprietatea comună a cooperativei. Membrii pot primi, dacă este cazul, doar compensații limitate pentru capitalul depus pentru a deveni membru.

Membrii cooperatori alocă excedentele pentru unul sau mai multe dintre următoarele scopuri: dezvoltarea

cooperativei, eventual prin crearea de rezerve, dintre care cel puțin o parte trebuie să fie indivizibile; răsplătirea membrilor în funcție de tranzacțiile lor cu cooperativa; sprijinirea altor activități aprobate de membrii cooperatori.

4. Autonomia și independența

Cooperativele sunt entități autonome. Ele sunt organizații de întrajutorare controlate de membri. Dacă încheie acorduri cu alte organizații, inclusiv cu cele guvernamentale, sau dacă atrag capitaluri din surse externe, ele o fac astfel încât să existe siguranța că membrii lor exercită un control democratic și își păstrează autonomia.

5. Educație, formare și informare

Cooperativele oferă educație și formare membrilor, reprezentanților aleși, directorilor și angajaților, în scopul de a putea contribui efectiv la dezvoltarea cooperativelor. De asemenea, informează publicul larg – îndeosebi tinerii și liderii de opinie – despre specificul și avantajele cooperației.

6. Cooperarea între cooperative

Cooperativele slujesc interesele membrilor cât mai eficient posibil și întăresc mișcarea cooperatistă, colaborând în cadrul unor structuri locale, naționale, regionale și internaționale.

7. Preocuparea pentru comunitate

Cooperativele contribuie, prin politici aprobate de membrii cooperatori, la dezvoltarea sustenabilă a comunităților din care fac parte.

Cooperația în date și cifre

Cooperativele pun etica, valorile și principiile în centrul priorităților lor.

Mulțumită întrajutorării și autonomizării, reinvestirii în propriile comunități și preocupării pentru bunăstarea persoanelor și a lumii în care trăim, cooperativele împărtășesc o viziune de creștere economică durabilă, de dezvoltare socială și de responsabilitate pentru mediu pe termen lung.

Cooperativele nu sunt un fenomen marginal

- Peste 12% din populația mondială participă la una dintre cele 3 milioane de cooperative ale planetei.
- Principalele 300 de cooperative și fonduri mutuale realizează venituri de aproximativ 2.146 de miliarde de dolari SUA, conform World Cooperative Monitor (2020).
- Cooperativele contribuie la creșterea economică sustenabilă și la crearea de locuri de muncă stabile și de calitate, oferind locuri și oportunități de muncă pentru 280 de milioane de persoane din lumea întreagă, altfel spus, 10% din populația activă globală.

Ca întreprinderi deținute de cooperatori, conduse de ei și puse în slujba lor, cooperativele pun la îndemâna oamenilor mijloacele pentru a-și împlini, în colectiv, aspirațiile economice, sporindu-și totodată capitalul social și uman și dezvoltându-și comunitățile.

La ora actuală, Alianța Cooperatistă Internațională este una dintre organizațiile neguvernamentale cele mai mari ale lumii în termeni de număr de persoane pe care le reprezintă: peste 1 miliard de membri cooperatori în cele 3 milioane de cooperative din toată lumea.

» Regimul cooperatist, luând în posesiune toate căile comerțului și creditului, care stabilesc contactul cu piețele mondiale de mărfuri și capitaluri, salvează economiile familiare rurale de pauperizare și organizând producția, pe baze raționale, asigură dezvoltarea maximă a forțelor de producție națională... Firește, cooperativizarea ordinii economice a statelor social-agrare nu înseamnă o tendință de excludere a formelor de întreprindere capitalistă, din celelalte domenii ale vieții social-economice, ci numai o limitare a câmpului de activitate, impusă de condiții de ordin natural și de necesități naționale.” (Virgil Madgearu)

O mișcare solidă și sănătoasă

Alianța Cooperatistă Internațională publică, cu sprijinul Institutului european de cercetări asupra întreprinderilor cooperatiste și sociale (Euricse) „The World Cooperative Monitor”, un raport anual despre economia cooperatistă.

Cooperativele creează locuri de muncă și le mențin pe termen lung

Prezentat pentru prima dată la Summitul internațional al cooperației din 2014, studiul „Cooperativele și locurile de muncă: un raport mondial”, realizat de CICO-PA, organizație sectorială a ACI pentru cooperativele din industrie și servicii, abordează importanța locurilor de muncă din cooperație la nivel mondial, atât cantitativ, cât și calitativ. Ediția a doua a acestui raport, publicată în 2017 și bazată pe datele provenite din 156 de țări, arată

Marea Renaștere – Adevăr, libertate, suveranitate
felul în care cooperativele contribuie la crearea de locuri
de muncă reziliente, la o economie durabilă și la bună-
starea angajaților.

» Mulți au gândit că [succesul economic] a fost cu puțință doar pentru întreprinzătorul agricol pe scară mare. Și de aceea au susținut că doar pe baza marii proprietăți se poate face o agricultură înțeleaptă și lucrativă și că divizarea pământurilor duce la scăderea producției. S-ar putea să fie așa dacă întreprinzătorul agricol mic nu s-ar organiza și nu s-ar lumina pe sine însuși. Dar leacul a fost găsit: asocierea țăranilor în cooperative agricole, ceea ce aduce: bani, ca și unelte, ca și vânzări regulate, ca și industrializare.” (Ion Mihalache, 1929)

(Text și date preluate de pe pagina Alianței Cooperatiste Internaționale)

Proiect de Țară: „Hrană, Apă, Energie”

Proiectul de Țară „Hrană, Apă, Energie” este o întoarcere la rădăcinile neamului românesc. Pornește de la om, persoana concretă care există în și prin ordinea Firii.

În ultimii 30 de ani, statul român s-a ridicat împotriva naturii și a lui Dumnezeu jefuind solul, subsolul, sate, conștiințe și tradiții. Românii s-au săturat de proiecte și programe venite de aiurea care i-au tot forțat să se adapteze la o realitate fictivă. România nu are nevoie de principii abstracte și de idealuri frivole. Are nevoie de Adevăr și de o stare de spirit înălțătoare.

Piatra de temelie a proiectului este instaurarea statului micilor proprietari și a unei societăți bazate pe Adevăr, Libertate și Suveranitate. Astăzi, în societatea românească predomină teama, umilința, incompetența, disponibilitatea de a-ți vinde țara pentru un pumn de arginți și de a-ți da propriul suflet în schimbul unei vieți de sclav fericit. Dacă vrem să reconstruim România pe baze durabile este crucial să salvăm rostul din oameni și din locuri .

Proiectul de Țară „Hrană, Apă, Energie” păstrează vie memoria răzeșului a cărui libertate avea ca sursă pe Dumnezeu și se exprima în limitele Creației Sale. Nu vom uita că punctul de referință al țăranului român a fost glia strămoșească, de care era legat organic.

Obiectivul major al Proiectului de Țară „Hrană, Apă, Energie” este întărirea statului și resuveranizarea persoanei. Statul actual este servil și nu reprezintă poporul, ci interesele capitalului străin și ale cleptocrației locale.

Proiectul prevede înlocuirea statului servil cu un stat suveran, unde cetățeanul și statul să se întâlnească la

masa Adevărului și a Libertății. Astăzi între cetățean și stat este o prăpastie de netrecut.

» Viitorul nu aparține globaliștilor. Viitorul aparține patrioților. Viitorul aparține națiunilor suverane și independente, care-și protejează cetățenii și își respectă vecinii și onorează diferențele care fac fiecare țară specială și unică.” (Donald Trump)

Pentru a exista o persoană cu adevărat liberă într-un stat cu adevărat suveran va fi nevoie de resuveranizarea persoanei, prin răspândirea cât mai largă a micii proprietăți productive. Sistemele socio-economice moderne, fondate pe manipulare, ideologie și transformarea omului într-o unealtă de muncă / mașină de consum – de la comunism și nazism până la tehnoglobalismul marilor corporații – au fost și sunt împotriva proliferării micii proprietăți productive.

Proiectul „Hrană, Apă, Energie” propune înlocuirea modelului neoliberal actual cu o economie suveranist-distributistă. Modelul neoliberal, pe care România l-a urmat orbește după 1990, tratează omul ca pe un sclav pe plantație și planeta ca pe o exploatare minieră, înrobind țările marii finanțe globaliste.

La polul opus, economia suveranist-distributistă este economia lucrătorilor-proprietari, a familiei creștine, a comunității creștine, a producătorului român autentic. O economie a libertății. O economie a moralității. O economie a frățietății care mărturisește tradiția.

Extrapolând această afirmație la nivel global, Dumnezeu a dat fiecărui popor în parte posibilități suficiente de autosusținere, prin urmare modelul economic propus,

cel distributist-suveranist, bazat pe producția locală și pe democrația participativă, poate fi soluția salvatoare pentru orice țară, nu numai pentru România.

Singura posibilitate pentru omul de rând de a ieși din sclavie și a dobândi autonomia materială, în deplină siguranță și demnitate. Comunitățile de mici fermieri-prorietari de pământ vor fi singura noastră asigurare că libertatea pe care o oferă republica noastră va fi garantată fiecărui cetățean. Economia suveranist-distributistă nu își propune să acumuleze mormane de bani pentru bănci, ci să creeze bogăție reală pentru susținerea familiilor și a comunităților. Și mai ales oferă speranța reală că fiecare copil, chiar din familiile nevoiașе, va ajunge la maturitate proprietar, un mic întreprinzător angrenat într-o rețea extinsă de producție și consum. Flacăra speranței va spori încrederea în sine și în viitorul țării.

Prin proiectul acesta, țara va ridica un steag. Sub faldurile lui se va reface spiritul românesc tradițional. Va renaște viața la țară în integralitatea sa, economică și spirituală. Obiective pe deplin realizabile: hrană integrală și omul integru. Poporul român trebuie să devină unul dintre cele mai sănătoase din lume. „Nișa românească”, model de urmat pentru multe țări din lume.

Proiectul de Țară „Hrană, Apă, Energie” prevede măsuri precise pentru punerea în valoare a avantajelor competitive reale de care mai dispune Romania în prezent: valorificarea sustenabilă a resurselor minerale și, ca urmare, consolidarea capitalului natural, întărirea și garantarea regimului proprietății, încurajarea inițiativelor antreprenoriale, identificarea unor noi resurse de dezvoltare pentru întărirea clasei de mijloc, sprijinirea formulelor asociative la firul ierbii, motorul creării de locuri de muncă stabile, sigure și corect remunerate, îmbunătățirea permanentă a calității vieții.

România poate și trebuie să redevină grânarul Europei, să producă energie ieftină și din abundență, în mod special provenită din complexe de energie neconvențională. Resursele naturale nu sunt nici privatizabile, nici de vânzare. Ele constituie bogăția cu care Dumnezeu a înzestrat poporul român ca să poată să trăiască demn și neatârnat.

O altă mare resursă a țării este vocația. Prin proiectul acesta fiecare român își va găsi rostul său, va avea posibilitatea să-și urmeze, prin muncă neasuprită, vocația cu care a fost hărăzit de Dumnezeu. În țara lui, România, și nu pribegind prin lume!

Proiectul propune legi simple pe înțelesul tuturor, funcționari destoinici și devotați care să le pună în aplicare, taxe și impozite mici, o monedă sigură și stabilă, o țară curată și îngrijită. Economia se va dezvolta nu prin privatizare, ci prin buna guvernare. Nu va mai exista lupta între stânga și dreapta, statul „minimal” și „statul dădacă”, ci doar interesul național.

Iar românii vor avea motive întemeiate să își iubească țara și neamul și să fie mândri de trecutul, de prezentul și de viitorul lor.



Clasa politică a avut grijă să torpileze Strategia Națională de Dezvoltare Durabilă din 2008. Dar nu a putut înăbuși spiritul și viziunea ei. Ele se vor reaprinde în contextul noii economii suveranist-distributiste. O economie prin care România va renaște.

Obiectivul strategic național este ca românii să trăiască în prosperitate, să-și recâștige demnitatea, hoția să fie stârpită, iar țara să ajungă acolo unde merită, conform potențialului ei natural și uman. România trebuie să devină un exemplu de urmat în Balcani și în Europa, pe

teme mari și precise. Avem toate atuurile pentru a ne afla în plutonul fruntaș în cadrul Uniunii Europene (UE) la principalii indicatori ai dezvoltării sustenabile în domeniile economic, social și uman în mai puțin de o generație. Acest obiectiv nu poate fi realizat în cadrul actualului sistem economic și social nesustenabil, care a condus țara la ruină. Toate guvernele României au încurajat exploatarea nemiloasă a patrimoniului natural și a populației deși obligația lor era să protejeze oamenii și natura împotriva exploatării, din orice parte ar fi venit ea. Această situație va înceta odată ce Proiectul de țară va reda românilor prosperitatea și demnitatea pierdute, precum și speranța în viitor.

Vom stabili țintele intermediare și de lungă durată ale dezvoltării sustenabile a României printr-o largă consultare a forurilor de decizie cu toți factorii relevanți: mediul de afaceri, comunitatea științifică, Biserica și societatea civilă. Ce trebuie să facem mai întâi? Pare un răspuns imposibil de dat, numai că nu așa se pune problema. Nu trebuie să ne preocupe prioritatea. Trebuie să le facem pe toate, cu chibzuință și realism, cât mai repede și mai bine. Avem convingerea că schimbarea radicală a calității vieții în România poate avea loc rapid și ușor. Acest lucru presupune un guvern de patrioți, incoruptibil, care să dea exemplu personal de fermitate în aplicarea direcțiilor de dezvoltare, de moralitate, de jertfă și de patriotism. Ordine, disciplină, cuvinte puține, dar transpuse în multe și frumoase fapte – acesta trebuie să fie farul călăuzitor.

Corupția endemică din România de azi este una din principalele cauze ale nesustenabilității economiei românești și a nedreptăților de tot felul. Cum anume s-a instaurat această corupție? În regimul comunist totul era strict monitorizat, dar imediat după decembrie 1989,

mai precis în ianuarie 1990, Silviu Brucan, fost reprezentant de marcă al Partidului Comunist, devenit „eminența cenușie” a noului guvern „emanat” de Revoluție, a fost gazda miliardarului George Soros, expert în speculațiile financiare globale și propovăduitor înfocat al valorilor globaliste. Acum, după mai bine de trei decenii, românii își dau seama că revoluția lor din 1989 a fost răpită de această rețea sorosistă, care și-a plasat de îndată marionetele în posturi cheie ale statului român. În felul acesta, în loc să trecem spre o democrație autentică și spre o țară prosperă, ne-am ales cu sorosismul, platforma folosită pentru integrarea României (și nu numai) în globalismul actual. Desigur, nu s-ar fi putut face nimic fără vânzătorii de țară din interior, viitorii oligarhi, răsplătiți pentru trădare de către Statul Subteran Global (*Global Deep State*), care i-a inițiat și susținut pentru a pune pe butuci economia națională. Trădătorilor din interior li s-au adăugat așa-numiții „asasini economici” cu experiență dovedită în provocarea de falimente și decese ale concurenților naționali ai globalismului. Asemenea personaje întunecate au pătruns nestânjenit în structurile administrative ale statului român (Parlament, economie, justiție, educație, sănătate) și au creat la rândul lor o rețea locală a Statului Subteran, cea care a vândut pe nimic și a falimentat cu bună știință economia productivă a țării, generând actuala corupție endemică. Iată de ce corupția trebuie vânată și scoasă în afara legii.



Eficiența și suportabilitatea socială vor fi indicatori de bază: trebuie să obținem o valoare adăugată cât mai mare, cu un consum cât mai mic de resurse. În același timp, trebuie să rezolvăm în ritm accelerat unele probleme care în țările din Vestul Europei și-au găsit răspuns cu decenii

în urmă. Atingerea obiectivelor-țintă nu poate fi garantată pe termen mediu și lung dacă structura și funcționarea sistemului politic și socio-economic nu se dimensionează și nu se adaptează continuu la configurația și capacitatea de suport a capitalului natural, material, social și uman de care dispunem. În ultimii 30 de ani s-a produs o supradimensionare continuă a sistemului politic și administrativ, sufocat de legi și reglementări numeroase și contradictorii, imposibil de aplicat.

Un pas istoric spre restaurarea sustenabilității reclamă imperativ realizarea unui consens național, acceptarea unei strategii a interesului comun, care ar trebui să se ridice deasupra confruntărilor politice și a ciclurilor electorale. Cooperarea trebuie să devină *modus operandi*, nu numai în economie, ci în întreaga societate românească. Reînvierea sentimentului de încredere reciprocă, o trezire a imboldului asociativ și a spiritului de întraajutorare sunt absolut necesare. Fără conlucrare și dăruire nu pot renaște micile comunități, care stau la baza oricărei societăți sustenabile, nu se poate concepe crearea și răspândirea largă a bogăției și a autonomiei economice a fiecărui cetățean. Va fi un test de maturitate pentru partidele politice și pentru societatea românească, în general, dar asta ne va uni, dacă vrem să trăim mai bine.

România deține un capital natural superior multor țări membre ale Uniunii Europene. Sustenabilitatea este domeniul unde putem concura de la egal la egal în cadrul UE, cu condiția să lucrăm cu seriozitate și realism. În funcție de rezultate, obiectivele noastre vor putea fi reajustate după câțiva ani în direcția stabilirii unor ținte mai ambițioase. Viitoarele programe sectoriale și regionale vor trebui să țină cont de valoarea autentică a patrimoniului natural, material, social și uman existent. Există premise reale pentru ca România să devină un exemplu

europăean de utilizare și de conservare rațională a resurselor, în condițiile unei dezvoltări echilibrate și ale creșterii continue a calității vieții. Premisa cea mai importantă o constituie omul însuși: voința de a elabora proiecte viabile, adecvate realității, și de a le implementa.

Ideea de sustenabilitate presupune o corelare organică între dezvoltarea diferitelor sectoare ale economiei și societății, pe de o parte, și între regiunile țării, precum și alocarea corespunzătoare a resurselor financiare disponibile, în funcție de prioritățile convenite. Pentru a decide ce avem de făcut și în ce ordine, trebuie să înțelegem clar situația în care ne aflăm. În România, tranziția către democrația funcțională și economia de piață a fost prelungită și dureroasă. Să nu repetăm greșelile și să valorificăm succesele, atâtea câte au fost!

Ce propunem. Direcții de acțiune

1. Întărirea instituțiilor fundamentale ale statului și a ordinii constituționale

Paralel cu adâncirea democrației la toate nivelurile, un efort național de o asemenea anvergură cere o consolidare a rolului de îndrumător și coordonator al statului. Principalele instituții democratice (autoritățile legislative, executivă și judecătorească) trebuie să găsească modalități practice de a conlucra armonios și eficient spre binele țării, evitând blocajele artificiale și confruntările sterile. Fiecare persoană investită cu putere de decizie trebuie să poarte răspunderea profesională și morală și, după caz, juridică pentru faptele sale.

Un rol hotărâtor în monitorizarea și controlul performanței funcției publice revine organismelor societății civile, care trebuie să răspundă cu adevărat menirii lor, precum și unei prese scrise și audiovizuale care respectă

propriile norme deontologice. Avem nevoie de legi care să protejeze libertatea presei și să împiedice influențele nefaste ale „oamenilor cu bani”, ale structurilor fără chip și chiar ale unor instituții guvernamentale.

2. Democrația economică participativă ca element de bază al politicii de stat

Este nevoie de un model socio-economic deopotrivă inovator și unificator, capabil să mobilizeze în mod conștient contribuțiile celor mai bune minți ale țării spre un scop precis, idee care să se bucure de acceptare și sprijin din partea populației. Democrația economică participativă, numită de unii autori distributism (răspândirea bunăstării pe scară largă, prin încurajarea și generalizarea micii proprietăți productive și a formelor asociative) ne oferă o asemenea alternativă. Este vorba de un ansamblu de politici publice, măsuri legislative și inițiative concrete, coerent articulate, destinate creării și dezvoltării de bănci populare, cooperative de producție și distribuție, uniuni de credit, întreprinderi cu lucrători-proprietari, producție în parteneriat (*peer to peer*) etc. Mica proprietate nu poate supraviețui în lipsa cadastrului general. Acesta va fi pus la punct și va apăra proprietatea fiecărui român și democrația reală. Fiecare om, fiecare familie, fiecare comunitate trebuie să știe cu cât îi va fi mai bine mâine, peste o lună, peste un an, peste cinci, peste zece sau peste douăzeci de ani și ce trebuie să facă pentru aceasta.

3. Modelul suveranist-distributist, o economie a binelui comun

Modelul suveranist-distributist de la baza Proiectului de țară va înfăptui trecerea de la un sistem economic interesat doar în investiții extractive (extragerea până la

epuizare a energiilor înmagazinate în sol, subsol, apă, plante, animale și oameni) către o economie a binelui comun, menită să protejeze natura și să satisfacă nevoile oamenilor, printr-un sistem de producere și răspândire largă a bogăției.

Economia suveranist-distributistă va fi un sistem economic și social mai echitabil, mai moral și mai stabil. Întrepătrunderea factorilor economici și a celor sociali nu se va face însă prin privilegierea statului dacă și prin redistribuirea egalitaristă de tip socialist, ci prin răspândirea largă a unor forme asociative de proprietate productivă (asupra pământului, uneltelor, resurselor de educație) și prin accesul facil la capital ieftin. Măsurile legislative și de altă natură vor urmări prevenirea concentrării puterii economice în câteva mâini. Dinamismul economic al României suveranist-distributiste se va baza cu prioritate pe capitalizarea micului producător și susținerea piețelor locale; încurajarea și apărarea unor noi forme de proprietate productivă (de exemplu băncile populare, cooperativele) menite să reziste mașinațiunilor și presiunilor venite din partea speculatorilor; îmbunătățirea guvernanței întreprinderilor, a managementului micro- și macroeconomic; agricultura țărănească, sectorul IT și industriile verzi, ca locomotive ale dezvoltării sustenabile.

4. Tranziția și securitatea energetică

România este încă o țară energofagă. Valorificarea potențialului însemnat de economisire a energiei poate fi realizată prin creșterea eficienței energetice, reducerea pierderilor de energie și a intensității energetice în industrie, în sectorul utilităților publice și în cel rezidențial. Asigurarea, pe termen lung, a sustenabilității în consumul energetic și de materiale se va face pe baza evaluării

realiste a capacității de suport a capitalului natural și a ameliorării semnificative a productivității resurselor.

Securitatea energetică va fi însă obținută doar prin implementarea modelului suveranist-distributist, care presupune o economie la dimensiuni umane, obligată să funcționeze de acum înainte cu energie tot mai scumpă și mai puțină. Mulți români vor fi prosumatori, care nu vor mai depinde de energia centralizată. Independența energetică nu înseamnă decuplarea de import, ci se traduce prin faptul că românii trebuie să aibă în proprietate și gospodărire proprie sursă de producere a energiei regenerabile (solară, eoliană etc.) în baza conceptului de „energie distribuită”.

5. Modernizarea sistemelor de sănătate, învățământ, cercetare și inovare

Starea de sănătate a populației, echiparea ei cu acele cunoștințe și deprinderi indispensabile pentru societatea de mâine reprezintă condiții obligatorii pentru menținerea și avansarea țării. Redresarea situației demografice, care tinde să devină catastrofală, este, de asemenea, o necesitate stringentă care trebuie abordată printr-un program național cu bătaie pe mai multe decenii. Vom investi în educație și formare profesională, cercetare și invenție, în punerea rapidă în practică a tehnologiilor de vârf, promovarea consecventă a criteriilor de eficiență. Vor fi adoptate opțiuni clare pentru profesionalizarea forței de muncă. O atenție deosebită va fi acordată noilor forme de producție în parteneriat (care includ colaborarea de tip „peer to peer”, „open source”, distribuția pe Internet, accesul la platforme comune). Profesioniștii care lucrează în cadrul acestor organizații partenoriale au marele avantaj că ideile lor trec direct în producție, nu au nevoie de finanțare și nici de utilaje mari. Bugetul alocat

învățământului și sănătății va fi sporit prin reducerea unor cheltuieli guvernamentale care nu își vor mai găsi vreodată locul în cadrul noii economii suveranist-distributiste. Vor dispărea coloanele de mașini oficiale, elicopterele și alte convoaie, ambasadele nenumărate cu personal suprastufos, vilele de protocol inutile care storc bugetul, chiriașii de lux, foștii funcționari care ocupă abuziv apartamente sau vile, pensiile speciale, institutele de cultură din zone care nu ne interesează, consulatele care nu servesc românii din străinătate, se vor acorda puteri suplimentare Curții de Conturi, care nu poate trimite în judecată etc. Toate sursele de îmbogățire frauduloasă pe spinarea statului trebuie să dispară.

6. Stimularea și dezvoltarea capitalului național prin politici monetare ferme, reducerea și raționalizarea fiscalității

Vom încuraja și sprijini formarea unui capital autohton solid, capabil să concureze cu succes pe piețele interne și internaționale, de la sectorul financiar-bancar și până la antreprenoriatul dinamic, de la firul ierbii, în industrie, servicii, agricultură și silvicultură. În consonanță cu tendințele dominante în lumea modernă, povara fiscalității trebuie să se mute de la impozitarea muncii spre taxarea consumului de resurse. Vom crea o rețea de bănci populare și cooperatiste, uniuni de credit, care va finanța implementarea modelului suveranist-distributist, în primul rând din agricultură.

7. Descentralizarea deciziilor economico-sociale conform principiului subsidiarității

În locul tendințelor birocratic-centralizatoare afirmăm principiul subsidiarității. Subsidiaritatea înseamnă

că toate hotărârile principale privind dezvoltarea localităților, județelor și regiunilor istorice ale țării, și nu altele, trebuie să se ia la cel mai mic nivel de organizare administrativă care le poate asigura fezabilitatea și eficiența. Descentralizarea deciziei presupune, în primul rând, eradicarea corupției de la toate nivelurile, iar ulterior, alocări bugetare mai substanțiale, în condițiile menținerii integrității statului național român unitar și a prerogativelor sale în ceea ce privește asigurarea dezvoltării armonioase, de ansamblu, a țării. Implicarea activă a cetățenilor și a comunităților capătă astfel o importanță primordială în evaluarea și corectarea performanței efective a autorităților locale.

8. Relansarea agriculturii, asigurarea independenței alimentare a țării

S-a spus, cu deplin temei, că hrana, apa și energia sunt factorii esențiali ai progresului în secolul XXI, componente vitale ale avuției și securității naționale. Conform aprecierii experților internaționali, România dispune de un potențial considerabil în toate aceste trei domenii, în special în agricultură, mult peste media statelor Uniunii Europene. Sectorul agricol va fi relansat, prin sprijinirea gospodăriei țărănești și a agriculturii tradiționale, pentru a asigura populației o hrană sănătoasă și independența alimentară a țării. România trebuie să devină un Centru European de Excelență pentru agricultura organică și sustenabilă. Producția agricolă a gospodăriilor țărănești va fi organizată în forme cooperatiste moderne, cu respectarea legislației UE (nici o legătură cu fostele CAP-uri comuniste), mai ales în domeniul distribuției. Gospodăria țărănească tradițională și producția sa agricolă vor fi ajutate de stat prin credite cu dobândă zero. Reindustrializarea țării va porni de la parteneriatul sat-oraș și se va

face, în primul rând, după obiectivul agricol urmărit. Vor fi eliminate total industriile poluante și ineficiente.

9. Conservarea și gestionarea patrimoniului natural și cultural

Capacitatea de suport a capitalului natural este depășită, iar decalajul tinde să se mărească, în măsura în care o seamă de programe sectoriale urmăresc obiective contradictorii și intră în conflict cu însuși conceptul de dezvoltare durabilă, generând, evident, efecte negative pe termen lung. România a ajuns să fie o țară săracă în păduri, ceea ce explică gravele dezechilibre ecologice și frecventele catastrofe naturale din ultima perioadă. Pe ansamblu, s-a redus potențialul productiv și coprotectiv al pădurilor, cu consecințe asupra stării economice și ecologice a țării noastre. Gospodărirea rațională a resurselor de apă, protecția pădurilor, conservarea mediului și a biodiversității sunt componente esențiale ale avuției naționale. Este crucial să protejăm solul, ca primă resursă strategică a României, alături de fondul forestier, care trebuie să crească la cel puțin 34% din suprafața țării. La fel de importante sunt revitalizarea economică și socială a zonei montane și a zonelor umede; încurajarea turismului, în special a celui ecologic, balneoclimateric și cultural; îmbunătățirea și diversificarea ocupării forței de muncă în mediul rural, inclusiv prin realizarea unor produse de nișă, tradiționale sau ecologice. Adoptarea unei legislații pentru protejarea patrimoniului arhitectural tradițional, atât la sate, cât și la orașe. Este necesară adoptarea unui plan de dezvoltare dinamic, pentru ca resursele naturale să fie exploatate în beneficiul românilor. În acest scop, se impune crearea unui Fond Suveran, alimentat din redevențele și profitul rezultat din exploatarea rațională și responsabilă a resurselor naturale.

Deșeurile trebuie să fie considerate o resursă, iar nu ceva care poate fi aruncat. Bucureștiul produce mii de tone de deșeuri menajere pe zi, care au un potențial de valorificare de 60% pentru producerea de energie, 30% reciclare și 10% recuperare de metale diverse. Avem nevoie de o legislație care să garanteze dreptul cetățeanului român la apă potabilă suficientă și de cea mai bună calitate și să asigure dreptul la apă pentru satisfacerea cerințelor igienico-sanitare la standarde europene ridicate. Apa este un bun public, nicidecum o marfă. Aprovizionarea cu apă și gestionarea resurselor de apă nu pot fi supuse „liberalizării piețelor”. Apele minerale și termale sunt parte din patrimoniul natural al României și nu pot fi privatizate sau înstrăinate. Sub nici un motiv nu putem permite entităților economice, cum ar fi firmele din industria extractivă și agricultura industrială, cele care se ocupă cu depozitarea deșeurilor menajere și industriale, să contamineze sau să distrugă resursele noastre de apă, de suprafață și subterane.

10. Ocrotirea familiei

La temelia României trebuie să stea familia creștină. Familia este întruchiparea perfectă a unității în diversitatea persoanelor, universul interpersonal al angajării reciproce, locul unde persoana se definește pe sine în relație cu ceilalți și principala comunitate care se interpune între individ și stat.

În prezent, ca urmare a presiunilor exercitate de ideologia globalist-progresistă, în special după inventarea „ideologiei de gen” și introducerea forțată a unor noi terapii medicale menite a schimba dezvoltarea firească a organismului uman și a crea diverse forme, ca aspect estetic, ce aparțin spectrului LGBTQ, familia clasică, tradițională este considerată un element neesențial, de multe

ori chiar stânenitor, i se diminuează importanța și, uneori, este chiar batjocorită, prin inacceptabile lărgiri de sens.

Psihologia umană se poate modela încă de la vârste fragede în direcția în care dorești. Globaliști-progresiști cunoscători ai modului de funcționare a creierului omenesc își doresc și fac presiuni pentru a se introduce educația „de gen” în școală încă de la vârste mici, plantând semințele dubiilor personale de mai târziu. Fără a mai intra în detalii, să precizăm doar că dacă pentru adulți homosexualitatea, de pildă, poate fi socotită o alegere personală de tip *life style* (alegerea unui mod de viață sexuală), în cazul transgenderilor vorbim deja despre cu totul altceva: de intervenții medicale (medicamentose ori chirurgicale) care duc la schilodirea corpului creat de Dumnezeu. Aceste modificări propuse și impuse de elita globalist-progresistă au drept unic scop nimicirea nucleului familial și educarea tinerilor nu în direcția dezvoltării armonioase a corpului, ci a instinctelor perverse. Una dintre țintele principale ale globalist-progresiștilor este depopularea sistematică a planetei, ceea ce oferă răspuns la întrebarea de ce a fost inventată „ideologia de gen”.

Pentru orice guvernare responsabilă, ocrotirea familiei tradiționale, cea binecuvântată de Dumnezeu prin unirea dintre un bărbat și o femeie, ca nucleu al societății, grija față de tânăra generație, ca și față de persoanele vârstnice sau păturile defavorizate trebuie să se situeze la loc de frunte.

11. Securitatea personală și egalitatea de șanse a individului

Siguranța personală și a proprietății onest dobândite trebuie să fie asigurată prin măsuri ferme, fără compromisuri.

Tot personalul Ministerului de Interne trebuie verificat, schimbat și reorganizat, după principii morale și profesionale ferme. Va înceta „privatizarea” instituțiilor de forță ale României.

Încrederea publicului larg în imparțialitatea și independența Justiției, precum și în imunitatea acesteia la orice încercare de imixtiune a politicului trebuie recăpătată, urmând să dea măsura profesionalismului și eficacității în acest domeniu. Magistratii trebuie responsabilizați, în sensul că orice magistrat care a dat un verdict greșit va trebui să plătească pentru deciziile sale.

12. O politică externă și de securitate dinamică și constructivă pe plan regional, european și global

România își va respecta obligațiile față de alianțele, organismele și parteneriatele din care face parte, în măsura în care acestea le vor respecta pe ale lor față de România. În acest context, țara noastră poate și trebuie să-și asume un rol mai consistent în afacerile internaționale, atât pe plan bilateral, cât și în contextul mai larg internațional. Războiul din Ucraina, criza energetică și cea economic-financiară au dovedit, o dată în plus, însemnătatea diversificării relațiilor externe și a păstrării unor piețe tradiționale. Rolul diplomației române în promovarea intereselor economice ale țării peste hotare trebuie întărit substanțial, cu participarea efectivă a mediului național de afaceri. România este mai mult decât o țară, este o civilizație. Iată de ce trebuie să-și asume clar, în termeni

conceptuali și în acțiunea practică, responsabilitățile care îi revin în zona extinsă a Mării Negre, în bazinul Dunării și în regiunea Balcanilor. România trebuie să își afirme vocația de punte de legătură și spațiu de dialog și complementaritate între culturi și să își valorifice avantajele care decurg din poziția geografică privilegiată, pe traseele viitoare ale schimburilor comerciale și de energie între Estul și Vestul spațiului eurasiatic. În acest context, se impune ca țara noastră să-și reia activismul cunoscut în cadrul organizațiilor internaționale, guvernamentale și neguvernamentale. Consolidarea capacității de apărare a țării nu este doar un angajament față de aliați, ci o cerință vitală a securității naționale, într-un context atât de complicat al relațiilor internaționale.

România trebuie să știe ce vrea, iar poporul român să își dea seama ce poate. Noi, ca țară, am mai făcut cel puțin o dată în istorie lucruri pe care nimeni altcineva nu le-a făcut – episoade care, interpretate în bine sau în rău, s-au consumat totuși și rămân în memoria noastră, dacă nu și a lumii. După cel de-al doilea război mondial, cu toate că procentul simpatizanților comunismului era în România nesemnificativ, tăvălugul internaționalismului bolșevic ne-a strivit – sub privirile nepăsătoare ori lașe ale Occidentului –, instaurând la noi, într-un mod care nu avea nimic a face cu democrația, regimul comunist. Sub comunism, tot fără a i se cere părerea, la decizia personală a lui Ceaușescu, poporul român a fost pus să plătească în doar câțiva ani datoria externă acumulată în cele două decenii de industrializare forțată a țării. România nu a mai adăugat încă un strat la osânza cămătarilor internaționali, ci a plătit până la ultimul dolar datoria externă, evitând dobânzile înrobitoare. Dar prețul plătit a fost teribil. După 1990, îndatorarea României a reînceput în ritm galopant, ceea ce a făcut ca sacrificiile enorme din

anii '80 pentru plata datoriei să fie în zadar. Aprigă lecție! Astăzi, dacă dorim propășirea, nu trebuie să repetăm greșelile trecutului. Să muncim pentru propria bunăstare, nu să ne sacrificăm pentru a plăti cămătării internaționali! Demnitatea țării – și a noastră, ca neam – este principalul scop, acum și în viitor.

Unde merge lumea, unde mergem noi?

» Viitorul depinde de ceea ce facem în prezent.” (Mahatma Gandhi)

Oamenii își cedează pe te miri ce darul cel mai de preț primit de la Dumnezeu la naștere: libertatea. Iar această cedare impardonabilă își are resorturile pe de o parte într-o iluzie, iar pe de alta în frica teribilă de moarte, care îi face să caute o siguranță amăgitoare. Oamenii vor protecție și o caută în căldura îndoielnică a conformismului, uitând că, de fapt, o au din naștere, de la Dumnezeu.

În istorie s-au dus nenumărate războaie pentru libertate, însuși Hristos a murit pe cruce pentru ca noi să fim liberi. Iar noi, ce facem acum? Din cauza unei pandemii induse intenționat, pandemia COVID-19, după mii de ani de pandemii naturale care s-au succedat, ce i s-a putut întâmpla umanității ca să își cedeze atât de ușor libertatea? Nu contestăm prezența unui virus, botezat COVID-19, alături de zeci de mii de alte virusuri prezente în mod natural și normal în viața noastră. Contestăm abuzurile care se fac în numele lui, apelurile la supunere necondiționată și, de aici, înjosirea demnității persoanei odată cu îngrădirea libertății ei. Contestăm pandemia fricii și a ignoranței.

Sistemele de control ale societății tehnoglobaliste au creat mase de oameni deznădăcinați, înghesuți în uriașe

aglomerări urbane, lipsiți de posibilitatea de a trăi pe propriile picioare și de a acționa pe cont propriu. Consecința imediată a acestei masificări a fost dezintegrarea comunităților organice (familia în primul rând), cele care îi ofereau individului un sprijin. Odată ce individul a fost aruncat într-un mediu dezumanizant, despărțit de Dumnezeu și de natură, de semenii săi și de propria sa esență umană (eul său adevărat), el și-a pierdut busola sufletească. A devenit un oarecare dintr-o turmă, un număr și o simplă unealtă în mâinile sistemului. Astfel se explică în câteva cuvinte lașitatea, frica, dezbinarea, imoralitatea, mizeria și cupiditatea ajunse la paroxism pe timpul pandemiei.

”Pentru mulți dintre noi, libertatea și demnitatea sunt mai importante decât o viață lungă sau evitarea durerii fizice. La urma urmei toți o să murim într-o zi, și poate că este mai bine să mori luptând pentru supraviețuire, sau pentru o anumită cauză, decât să trăiești o viață lungă și searbădă.” (*Societatea industrială și viitorul ei – Manifestul Unabomber*)

În urma ticăloaselor abuzuri la care a fost supus, asistăm deja și vom continua să asistăm la consecințe sociale extrem de grave: sinucideri, tulburări psihice, distrugerea relațiilor interumane deja slăbite de mediul alienant al societății moderne.

Societatea tehnologică, așa cum este proiectată de plutocrația globalistă, mâna de oameni aiuritor de bogați care doresc a stabili direcțiile de dezvoltare a lumii, nu vrea să fim liberi. Din păcate, oamenii prezentului înțeleg

Unde merge lumea, unde mergem noi?

lucrurile doar superficial. Tot ceea ce depășește meschi-
nele preocupări zilnice, tot ce iese din tiparul societății
de consum, fie îi „lasă reci”, fie îi sperie și îi împinge să
găsească refugiu și consolare în siguranțe iluzorii și chiar
în minciuni sfruntate.

Nu putem vorbi de pace în lume atâta timp cât sunt
încă răni nevindecate în fiecare dintre noi. Când este
dezorientat și nu mai are încredere în sine, omul devine
violent. Neîncrederea în noi înșine, în puterea eului nos-
tru este boala mileniului III.

Ceea ce se întâmplă astăzi în România ține de dome-
niul absurdului. Nu poți nici măcar să te întrebi ce este
bine și ce este rău, ce este frumos și ce este urât, ce func-
ționează și ce nu în țara noastră. Toate întrebările și te-
mele mari sunt irelevante și inutile. De fapt, este ridicol
să-ți mai pui asemenea întrebări. Totul se învârte în jurul
unor nimicuri. Dacă oamenii sunt condiționați să se gân-
dească doar la nimicuri, nu mai au timp și energie pentru
lucrurile mari, cum ar fi credința, patriotismul, suverani-
tatea națională, demnitatea individuală. Acestea rămân
simple clișee, vorbe pe care dacă le rostești ești automat
catalogat drept extremist, paseist, exaltat, rupt de realita-
te și altele asemenea, etichete sforăitoare ale propagandei
oficiale.

Lumea pare prea preocupată să nu-și piardă confortul
și siguranța promise de „noua normalitate” a Marii Rese-
tări. Majoritatea consimte că-i mai bine așa, în supunere.
Am lăsat trădătorii de țară să ne conducă, ne închinăm
străinilor și nu mai înțelegem nimic din eroismul unui
Mihai Viteazu sau al unui Vlad Țepeș. Istoria o scriu azi
vânzătorii și lacheii! Iar dacă ne vom pierde cumva țara,
vom ridica senini din umeri, arătând eventual spre...
Dumnezeu: „Noi ce era să facem? Așa a vrut Domnul să
fie...”

Poporul român este pribeag în țara lui, o colonie furnizoare de materii prime și de forță de muncă. Mai presus de orice, impactul demografic este devastator. Când un român cade, nu mai are cine să-i ia locul. Ca persoane ne-am pierdut printre nimicuri, am pierdut capacitatea de a ne bucura de lucrurile esențiale, acelea care contează cu adevărat.

» A fi patriot nu e un merit, e o datorie.” (George Topârceanu)

Am dat înțelepciunea pe informația nemestecată de pe internet, iubirea pe dezbinare și pe indiferență, iar forța caracterului pe pragmatismul pecuniar al necinstei și al lașității. Suntem un popor bolnav de dezbinare și de neîncredere în sine. Întrebarea este: ne vindecăm împreună sau rămânem o populație fragmentată în mici „biseri-cuțe” cu interese divergente care și-au pierdut rostul? În opinia noastră, soluția, din care decurg toate celelalte, este unirea – poporul unit în virtutea unui ideal comun, care este din această lume și de dincolo de ea. De aici decurge sănătatea familiei, a comunității, a țării.

Cum să acționăm? În primul rând, redând demnitatea unor termeni mult huliți în ultimii 30 de ani precum suveranism, credință strămoșească. Acești termeni au fost complet distorsionați, fie de politicienii corupți și incompetenți, fie de agenții globalismului, prin atacul frontal asupra valorilor naționale.

În viziunea noastră, suveranismul este termenul prin care ne exprimăm concret, prin fapte, încrederea larg împărtășită în capacitatea noastră de a reconstrui România *prin noi înșine*. România are nevoie de un suveranism

adaptat provocărilor secolului XXI. Un suveranism care să respingă categoric șovinismul, xenofobia, antisemitismul și în același timp să se opună cu hotărâre oricăror forme de intimidare. De multe ori acești trei termeni sunt folosiți ca spray paralizant menit să anihileze reacțiile de apărare când încercăm să protestăm împotriva pierderii identității și a jafului sistematic la care a fost supusă țara în ultimii 30 de ani.

» În această bătălie împotriva forțelor răului nu mai putem pretinde că vom îndepărta aceste forțe ale întunericului doar prin rugăciune. Rugăciunea contează, dar este nevoie să acționăm.” (Generalul Michael Flynn, mare patriot american)

Un suveranist veritabil acționează din dragoste, nu din ură. Binele pe care îl dorești țării tale, cum ar fi suveranitatea națională sau controlul asupra patrimoniului natural sau cultural trebuie să fie și binele de care să beneficieze celelalte națiuni. De pe această poziție trebuie să înțelegem relațiile între statele-națiuni. Să nu uităm că statul-națiune este încă la temelia actualii ordini inter-naționale!

Pentru a eradica orice urmă de resentiment și ură față de alte popoare și grupuri etnice, ne dorim să trecem peste dogmele „manualului de ateism” din comunism și să punem suveranismul pe un fâgaș creștin – creștin în sensul în care provocările acestor timpuri (provocări economice, ecologice, sociale sau de altă natură) își găsesc soluția în felul nostru de a fi, bazat pe buna rânduială și pe dragostea față de aproape. Aceasta înseamnă respingerea fariseismului, a habotniciei și a oricărei utilizări

a Bisericii în promovarea unei agende politicianiste. Dar, mai ales, înseamnă ceea ce nu și-a propus nici un politician român, care se tot închină pios la icoane (în campaniile electorale): realizarea unui program de țară în care relațiile violente și conflictuale să fie înlocuite cu cele de cooperare și întrajutorare; individualismul exacerbant și pornirile egoiste să fie înlocuite de distributismul în care interesul personal este armonizat cu cel al comunității.

Lumea întreabă de ce programul de țară, „Hrană, Apă, Energie” este construit în jurul suveranism-distributismului. Răspunsul este simplu: Fiindcă suveranism-distributismul este singurul model socio-economic care îi are în centru pe cei lăsați de izbeliște, pe nevoiașii și pe toți cetățenii pauperizați și aduși la disperare de sistemul politic mafiot. Nevoiași nu sunt doar pensionarii! Săraci și lipsiți de orice viitor sunt micii producători, sclavul salariat cocoșat de credite și de facturile la utilități, tinerii „albinuțe” ce deservește firme de curierat, vânzătorul de la hipermarketul străin, țăranul care primește 90 de bani pe litrul de lapte ori 30 de bani pe un ou și multe alte categorii sociale care, practic, nu există pentru guvernanți decât, în preajma alegerilor, ca „bazin” din care ar putea pescui voturi. Tuturor acestor oameni modelul suveranist-distributist le oferă o reală șansă de ieșire din sclavia mentală și economică.

Se anunță un tsunami care va curăța terenul pentru Marea Resetare neocomunistă în care oamenii „nu vor mai deține nimic dar vor fi fericiți” (Klaus Schwab, fondatorul Forumului Economic Mondial).

„Măiestria tiranilor este de a promova în funcțiile cheie pe oamenii lor care, aparent, susțin poporul.”
(Aristotel)

Unde merge lumea, unde mergem noi?

În România, inflația a luat-o vertiginos la vale, prețurile la utilități cresc la cote de nesuportat. În această conjunctură extrem de gravă, în care clasa politică își dovedește din nou lăcomia și nepăsarea, programul „Hrană, Apă, Energie” oferă celui lăsat de izbeliște mijloacele concrete de a înfrunta furtuna. Nu prin mijloacele specifice „statului milostiv”, ci prin practici economice concrete, de la firul ierbii. Dezvoltarea și larga răspândire a proprietății productive (nu a proprietăți speculative!) îi va oferi sclavului salariat (proletar) șansa de a deveni proprietar-producător, adică o persoană demnă și liberă, a cărei bunăstare depinde doar de sine însuși și de cooperarea cu semenii săi. Aceasta este libertatea adevărată! Aceasta este demnitatea adevărată! Aceasta este singura soluție de dezvoltare durabilă!

Generația actuală are nobila șansă de a face istorie, de a construi o lume esențială, fără ură și violență. Fie să înflorească doar libertatea și iubirea! Etern!

„Pământul strămoșesc”

Astăzi, vineri 1 octombrie 2021, de Acoperământul Maicii Domnului, anunțăm înființarea mișcării „Pământul Strămoșesc”, sub conducerea mea.

Misiunea noastră este să numim corect lucrurile, să creăm o atitudine și să mergem împreună, uniți în Dumnezeu, pentru readucerea demnității și suveranității națiunii române.

Credem cu tărie că avem dreptul, ca neam și ca țară, de a face istorie în această lume!

Ne iubim țara așa cum a făcut-o Dumnezeu. Îi oferim doar iubirea și devotamentul nostru necondiționat. Să le facem cinste și să fim la înălțimea marilor înaintași Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu sau Alexandru Ioan Cuza, care și-au dat viața pentru ca noi să avem astăzi destin.

„O iubim fără a-i cere nimic în schimb, nici chiar încrederea ei, atât de lesne de indus în eroare, nici chiar iubirea înnădită azi la lucruri străine și la oameni străini.” (Mihai Eminescu)

Noi, cei de aici și alte milioane de români care gândesc ca noi, susținem că poporul român nu se va putea dezvolta și nu va putea trăi în demnitate decât urmându-și tradițiile istorice, stabilite în rânduiala vremurilor. Educația și cultura, formarea de caractere pe baza tradiției și a credinței strămoșești sunt priorități absolute.

» Celebrăm trecutul ca să deșteptăm viitorul.” (J.F. Kennedy)

Cum vom acționa? Îndemnăm românii la simplitate, așa cum spunea Ernest Bernea, tatăl lui Horia Bernea, fondatorul și directorul Muzeului Țăranului Român. Îndemnăm la simplitate prin sprijinirea unui model economic și social bazat pe micul proprietar-producător, pe gospodăria țărănească și pe țăranul român, care trebuie să revină la ceea ce a fost și mai mult decât atât: regele neîncoronat al României.

Creați comunități mici, mâncați hrană sănătoasă și beți apă curată însuflețite de energia locului. Micii producători vor restaura economia locală și capitalul local, dar și larga răspândire a economiei libertății, demnității și dăruirii.

Astăzi avem nevoie de reconcilierea acestui neam cu Dumnezeu și de liniște socială. Pacea în unitate națională este cel mai important deziderat al acestor vremuri pe care le traversăm. Dezbinarea tulbură profund sufletele, destramă țesătura socială și perpetuează sărăcia.

Ce vom face? Vor vorbi faptele noastre pentru noi, prin munca efectivă de punere în aplicare a proiectului de țară „Hrană, Apă, Energie”. În România s-a distrus motivația muncii. Și asta este ruinător. Iubirea de neam și apărarea drepturilor lui sfinte sunt cu puțință numai prin conștiință, muncă și exemplu personal.

Înțelegem că țara suferă economic. O vom sprijini, din toate puterile noastre, prin dezvoltarea unei economii locale al cărei scop nu este profitul, ci binele comun.

Înțelegem că nu sunt bani pentru economia locală. Vom veni noi cu puținul de acasă pentru a repara sau

construi împreună cu oamenii locului minimul necesar micului producător, vom dezvolta bresle și meșteșuguri, vom repara școli, case de cultură, podețe, vom ridica hambare, sere și centre de colectare a produselor locale, vom ajuta mănăstirile și gospodăriile nevoiașe, pentru ca oamenii comunităților locale să poată genera bunăstare pentru ei și pentru întreaga țară.

Înțelegem situația grea a țării. Îi oferim sufletul nostru.

România nu se poate reface cu ambiții politice, ci doar prin dragoste de țară, urmând exemplul înaintașilor.

Ușile mișcării „Pământul Strămoșesc” sunt deschise pentru oricine crede nelimitat în Hristos și în Țară. Rămâne afară cel ce nu are credință sau are îndoieli. Puterea conștiinței poate muta munții!

Declar că dacă atitudinea noastră românească este oprită de lege, legea este greșită!

Trăiască România!

Soluții la probleme arzătoare

(Interviuri 2014-2022)

— Ce așteptări aveți de la noul președinte ales al României, Hans Werner Iohannis?

— Obiectivul principal al oricărui președinte al României ar trebui să fie apărarea interesului național, care se traduce, în principal, prin întărirea pe plan intern și extern a poziției statului național unitar. În acest moment însă cred că este mai important să discutăm despre așteptările poporului român și cum putem reînvia încrederea lui în conducători și în viitor. Cu o populație nemulțumită nu se poate face reformă.

Să iei puterea nu e greu, contează ce faci cu ea pentru țară.

Mesajul transmis prin vot a fost foarte clar: schimbați-vă sau veți fi schimbați. În campania electorală am asistat doar la o luptă pentru putere între două clanuri, așa cum a fost mereu timp de 30 de ani. Nici cel ales și nici cel care a pierdut nu au prezentat un proiect de țară solid, un program politic, o viziune despre viitor și despre marile provocări interne și internaționale. Am asistat doar la dezbinarea țării, nu la întărirea unității ei.

— Cum arată România, la peste 30 de ani de la căderea comunismului? Ați declarat că: „România este un sens giratoriu permanent, ne învârtim în cerc de peste 30 de ani“. Ce evenimente/măsurări ar putea să ne scoată din acest sens giratoriu? Considerați că alegerile prezidențiale din acest an pot aduce o schimbare?

— România, după zeci de ani de post-comunism, este o țară în care cei care au condus și conduc au fost dispuși să cedeze ori să distrugă totul, doar pentru a avea puterea. Rezultatul este o țară în faliment, trăind pe datorie, pentru care colapsul a devenit o chestiune de probabilitate matematică, pe fondul unei polarizări uriașe a sărăciei și a bogăției. Singura salvare poate veni dintr-un proiect de țară îndrăzneț, gândit pe termen lung și foarte lung, și ancorat în realitățile profunde ale României. Pentru acest mare proiect se va putea ridica un steag sub care să se adune toți românii din țară și de pretutindeni; un proiect în elaborarea și aplicarea căruia să ne regăsim independența de gândire și de acțiune, ca țară; un proiect care se poate realiza în esență prin resursele și capacitățile proprii. Numai astfel, prin noi înșine, vom face din România o țară respectată care să conteze în politica mare, la scară europeană și mondială.

Azi, România este un stat complet aservit, prea slab pentru a avea un cuvânt de spus în lume. O țară deprofesionalizată, cu mari probleme demografice, care și-a cedat suveranitatea și a dinamitat conceptul de școală a muncii, pe fondul creșterii alarmante a analfabetismului. Nu mai suntem o destinație, în sens politic, ci un teritoriu pe care-l survolezi cu avionul, în drum spre alte zări. În sens economic, țara e o țintă predilectă doar pentru acele transnaționale care jefuiesc patrimoniul natural sau îmbolnăvesc populația, fizic și spiritual, cu produsele lor otrăvite. Suntem un loc cunoscut pe harta crimei organizate, a traficului de persoane, pentru jefuirea obiectelor de patrimoniu și a pădurilor, ca depozit de deșeuri și alte asemenea activități infracționale. Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupției interne. În poftida retoricii oficiale, ele nu pot beneficia în mod real de alianțe sau de parteneriate cu națiunile

puternice. Într-o situație limită, un stat puternic nu va salva un stat complet subordonat aflat la ananghie, oricâte garanții formale i-ar fi oferit, ci doar va dispune de el. Țările Române au avut astfel de experiențe, în trecutul nu foarte îndepărtat – gândiți-vă la nefericitul an 1812. Azi, exemplul Ucrainei este mai mult decât grăitor.

În ultimii 30 de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, din orice dezbateră cu privire la provocările mari ale lumii, a absentat de pe scena diplomației.

Țara trebuie adusă la nivelul unei chemări. Iar asta se face printr-un proiect mare, care să descătușeze energiile întregii națiuni. Un proiect care să identifice nișa României în competiția mondială a secolului XXI, să reconstruiască țara pe baza acestei premise fundamentale; să creeze locuri de muncă sigure și bine plătite, un sistem de sănătate centrat pe grija față de ființa umană și nu pe profitul industriei de medicamente și al asigurărilor de sănătate private; un proiect care să regândească strategic toate activitățile economice, să reindustrializeze țara pe baza tehnologiilor nepoluante și a principiilor economiei civice – modelul economic pe care eu îl propun; să reprofesionalizeze țara și să readucă plăcerea românilor de a munci; mai presus de orice, un proiect cu o strategie perfectă pentru învățământ, cercetare, inovație, cuplată cu una demografică, spre a asigura dăinuirea neamului, în veșnicie. Pentru asta avem nevoie de învățători și de profesori entuziaști, plini de dăruire pentru cauza națională, modele de urmat pentru tineri. Să renască dragostea pentru frumos, pentru artă în toate orașele României. Să nu ezităm să aducem specialiști străini acolo unde este nevoie! Acest lucru este absolut firesc și se întâmplă peste tot în lume unde dorința de performanță e mai presus de orice – vezi cazul guvernatorului canadian al Băncii Angliei, Mark Carney.

Marile teme internaționale, cum ar fi energia sau resursele, să se discute la București. Instituții internaționale serioase, și nu sediile unor firme fantomă, să fie localizate în România. Asta înseamnă să ai cotă internațională, să exiști și să fii respectat!

Forțe malefice au distrus cu bună știință dragostea de țară, patriotismul, au tăiat panglica istoriei pentru a ne lipsi de dragostea de glie și de voința de a fi o națiune demnă. Cel mai mare gânditor politic al națiunii române, Mihai Eminescu, spunea că:

„fără cultul trecutului nu există iubire de țară“.

Revenind la alegerile abia încheiate, ele ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului. Sistemul se apără foarte bine, se adaptează ușor, își aduce actorii pe scenă și cedează doar de frică, doar atunci când este încolțit.

— Considerați că vom asista la o reformare a clasei politice, în contextul în care „generația Facebook“ a ieșit masiv la vot și i-a taxat pe cei care au ignorat-o? Considerați că intelectualii s-au trezit din amorțire?

— Rețelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. Pot fi doar un catalizator al reformării, dar rămân simple mijloace de comunicare în masă ale vremurilor actuale, pe care le utilizează atât oamenii cinstiți, cât și escrocii. Generația Facebook, obișnuită să tot „gugălească“ pe telefoanele inteligente, este copleșită de cantitatea de informații care o asaltează. Preia totul pe fugă și nu mai are răbdare să aprofundeze lucrurile. În România nu se mai studiază profund și nu se

mai citesc cărți. De altfel, se vând cu 85% mai puține cărți decât în urmă cu 30 de ani. Iată de ce populația poate fi manipulată prin lozinci și devize propagandistice extravagante, golite de adevăr și conținut. În România, unele clanuri au folosit mai abil decât altele rețelele de socializare și, drept urmare, au înregistrat un avantaj politic temporar. Cât despre puterea „democrației directe“ care îi entuziasmează pe tinerii de pe Facebook, în mare parte este o iluzie. Ea există în spațiul virtual, dar este foarte greu de transpus în realitate în cadrul actualului sistem neoliberal. Să nu uităm că sistemul însuși folosește Internetul pentru a-și cosmetiza imaginea și pentru a manipula populația. Eu sunt întru totul pentru democrația directă, participativă. Ea nu este însă posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv. Ea poate înflori doar într-o economie suveranist-distributistă, având drept partener un stat puternic, un stat animat de o logică partnerială, în care toți actorii participanți la dialogul social luptă pentru un ideal comun. Este nevoie în primul rând de o democrație economică participativă.

La noi, în discursul public este absentă noțiunea de lucrător-proprietar; această „moleculă“ a economiei civice este generată de răspândirea largă a proprietății productive grație formelor cooperăției moderne sau organizării micilor producători în sistem cluster, pe modelul Mondragón sau Emilia Romagna. Vorbim de „descenzializare“ când, de fapt, ar trebui să vorbim de sisteme „distribuite“. Vorbim de „creștere infinită“ când, de fapt, avem nevoie de o aplicare a modelului sustenabilității. Binomul centralizare/descenzializare aparține vechii paradigme, socialiste și neolibérale. Economia suveranist-distributistă pe care o propun eu, și care este deja o forță în multe părți din lume, gândește în termenii sistemelor „distribuite“, dinamicilor parteneriale („peer to

peer“), producției locale de serie mică. Agricultură țărănească, ajutată de know-how-ul agriculturii postindustriale, este mai productivă decât agricultura industrială, eminentamente distructivă. În România, agricultura țărănească este însă privită ca o frână de cei aflați în fruntea bucatelor.

» Economia și statul trebuie să se întâlnească pe teritoriul de mijloc al societății civile, așa încât scopurile economice, politice și sociale să nu mai fie separate în mod artificial, după cum ne cere în mod greșit liberalismul, conducând la tirania politicului pur și la tirania economicului pur în defavoarea socialului. A pune accentul pe societatea civilă nu înseamnă să abandonezi statul (la urma urmei, este componenta lui «civilă»), ci să încurajezi un parteneriat dintre stat și societate în care guvernul operează pentru întărirea relațiilor sociale, nicidecum pentru suprimarea lor în interesul controlului oligarhic.” (Phillip Blond)

Dacă sistemul economic românesc stă să facă implozie, nici în sfera culturii și a spiritului nu stăm mai bine. Greu mai găsești un intelectual integru astăzi. Limba română este, pur și simplu, masacrată, parcă a devenit o limbă străină, stricarea ei este promovată din plin de la cele mai înalte tribune. Biserica oficială este împroșcată cu noroi, iar biserica din suflete este ponegrită și prigonită. Mare parte a populației este condusă prin impostură de către fariseii care, viețuind în păcat, sunt mereu temători pentru scaunele lor și atunci caută să se înconjoare

de iobagi plătitori de impozite folosite pentru desfrâul și vanitățile stăpânilor.

S-a vorbit mult de reforma clasei politice. Este un fals, pentru că se urmărește doar redistribuirea puterii și dobândirea de avantaje pentru cei care o dețin, prin rotație. Singura ocupație constantă a clasei politice în ultimii 30 de ani a fost și este deturnarea banului public, îmbogățirea fără scrupule. Clasa politică actuală este nereformabilă. Trebuie schimbată din temelii!

— Cum vedeți măsurile Guvernului român din ultimul an? Ce decizii considerați că au fost pro-business și care au afectat mediul de afaceri?

— Îmi este greu să mă gândesc la măsuri pro-business având în vedere haosul generalizat din jurul nostru. Chiar dacă au existat măsuri punctuale benefice, precum reducerea CAS cu 5 puncte procentuale, ele nu pot fi scoase din contextul dezastruos. De altfel, chiar și măsura reducerii CAS a fost aspru criticată la nivel politic din cauza neprezentării de o manieră transparentă și credibilă a resurselor bugetare care să compenseze reducerea încasărilor la bugetul de stat. Din acest motiv, o măsură considerată foarte bună de mediul de afaceri a fost percepută ca o bâlbâială sau pom ană electorală. Mediul de afaceri a fost afectat prin impozitul pe construcții speciale (cunoscut ca „taxa pe stâlp“), a cărui introducere a însemnat venituri sporite la buget, încasări făcute însă din conturile contribuabililor serioși, care și așa suportau o povară fiscală copleșitoare.

Pe de altă parte, majoritatea actelor normative sunt făcute pentru un mediu economic infracțional. Datorită nivelului extrem de ridicat al evaziunii fiscale, legile încearcă mai degrabă să îngrădească infracționalitatea decât să încurajeze mediul de afaceri.

Ca o consecință directă, avem tratarea nediferențiată a agenților economici de parcă ar face parte cu toții din categoria infractorilor. Absolut toate societățile sunt tratate de actele normative și organele de control din această perspectivă; se blochează conturi, se trimit somații și se perturbă activitatea agenților economici, ignorându-se „interesul fiscal național“. Astfel, statul funcționează ca un mușuroi de furnici lipsit de matcă. Nu se are în vedere rezultatul final, care ar trebui să fie reprezentat de sprijinirea mediului de afaceri și de crearea de locuri de muncă.

Lipsa unor măsuri concrete de combatere a evaziunii fiscale pe întreg circuitul economic a dat posibilitatea afaceriștilor de mucava să se îmbogățească. Astfel, în domeniul comerțului, de exemplu, statul nu are control asupra achizițiilor intracomunitare, abundând firmele fantomă, evaziunea continuând pe întreg circuitul, până la desfacerea către consumatorul final (persoane fizice) fără bon fiscal.

În România nu există un control al numerarului. A existat o propunere de act normativ cu privire la restricționarea tranzacțiilor în numerar, dar proiectul este blocat în Parlament. Astfel, toți așa-ziii bani negri din economie circulă liber într-un circuit financiar ce dă posibilitatea beneficiarilor din tranzacții ilicite să se îmbogățească, achiziționându-și proprietăți și alte bunuri în numerar, uneori cu sume astronomice. Plafonarea plăților și încasărilor în numerar ar forța o mare parte din banii negri existenți în economie să se albească, statul beneficiind nemijlocit în urma fiscalizării acestor sume care nu sunt deloc neglijabile.

— Activitatea DNA a fost foarte intensă, în perioada campaniei electorale. Ce așteptări aveți în continuare de la această instituție?

— Justiția română este selectivă, abuzivă și demonstrativă: îi execută în pas de defilare pe oponenți sau pe cei care mediatic susțin alte interese, dar apropiații sunt protejați. Undeva, mai la vale, oricum toți ajung la o înțelegere; dacă justiția ar fi fost corectă, ar fi fost la datorie pentru toți, iar corupților din pușcărie le-ar fi fost confiscate averile. Sumele uriașe furate de la statul român ar fi putut constitui o bază bună pentru proiecte naționale de investiții – ceea ce nu se întâmplă.

— Care este șansa de dezvoltare a României? Care ar fi pașii proiectului dumneavoastră pentru dezvoltarea țării noastre?

— Plecând de la ceea ce știm cu siguranță că se va întâmpla în lume, adică o criză a hranei și a apei, se poate identifica nișa României în economia globală. Eu am propus un nou model, suveranism-distributismul, și un proiect de țară, „Hrană, Apă, Energie“, prin care România poate cuceri lumea, nu doar să se refacă pe ea însăși. Este soluția prosperității prin revenirea la simplitate. Cu alte cuvinte, un model economic al proximității, în care se întărește proprietatea privată productivă, i se oferă omului șansa de a-și securiza familia, iar surplusul muncii lui intră în circuitul economic local și național. „Micro“ este distribuit în masă, iar micile firme își asigură autonomia economică prin cooperare în rețea. Pe acest model s-au dezvoltat vertiginos țări ca Taiwanul sau regiunea Toscana și, parțial, Silicon Valley, ca să dau doar câteva exemple. Investind în infrastructura viitorului, vom putea face din România un model pentru multe alte țări. Mai ales pe fondul disfuncționalităților grave ale

modelului neoliberal, al degradării vieții în toată Europa și al lipsei de viziune a UE, care continuă să se afunde în criză.

— Ați declarat că necesitățile politicii externe a României sunt, mai ales, păstrarea identității statului în fața atacului entităților non-statale, adică al corporațiilor și „investitorilor strategici“ de genul fondurilor speculative. Ce pârghii are statul ca să-și păstreze identitatea, în condițiile globalizării?

— Cea mai prețioasă instituție creată de om în istorie este statul. O societate fără stat e ca un trup fără cap; pe o astfel de societate o așteaptă anarhia, fragmentarea și soluția finală. Când statul devine captiv, cum este acum în România, nu mai este stat. Este doar haos bine dirijat de cei care au căpușat statul. Statul practic s-a privatizat și nu mai poate răspunde socialului. Binele comun nu mai există ca țel suprem al statului.

Nu există bază mai solidă decât binomul stat-cetățean. Când statul este lovit, subminat, incapacitat, cetățenii săi devin populație, o masă amorfă, se transformă în creaturi supuse manipulării și deșezăcinării. Uitați-vă la românii din ziua de azi, au ajuns pribegi în țara lor!

Statul este un zid de apărare a ceea ce înseamnă viața și cultura românească. În absența lui, identitatea, dăinuirea noastră sunt în pericol.

Eu sunt pentru un stat puternic. Statul trebuie să fie puternic, dar nu totalitar și sub control oligarhic. În condițiile actuale, un stat suveranist-distributist este singura cale de propășire a neamului românesc.

România este azi o țară sub asediul marilor corporații fără patrie, al căror unic scop este profitul imediat, prin exploatarea resurselor naturale și a oamenilor transformați în resursă. Când nu va mai fi interes politic străin,

pentru că nu vor mai fi resurse, sau când nota de plată va fi prea mare în comparație cu costurile de exploatare, țara va fi abandonată ca o mină epuizată. Și atunci se va trece la împărțirea ei între hienele din jur, pentru că singura miză rămasă va fi doar geopolitica. Adică statutul de colonie al unei țări „între ape“, recunoscută exclusiv prin „vocația“ de a fi vândută străinilor pe 30 de arginți de către vasalii cocoțați în funcții publice.

Toți politicienii români au susținut necondiționat, în acești peste treizeci de ani, modelul neoliberal extractiv. Acesta nu s-a opus comunismului, l-a continuat cu alte mijloace, ambele sisteme având nevoie de sclavi ca să funcționeze. Transpus în viață, proiectul „Hrană, Apă, Energie“ ar însemna, pentru România, ieșirea din captivitatea babilonică la care au condamnat-o trădarea, impostura și hoția. Pentru a prospera, țara are nevoie de oameni liberi, integri, cu mentalitate și demnitate de proprietari. Nici un partid politic nu a urmărit să emancipeze poporul în sensul de a oferi fiecărui român oportunitatea de a fi stăpân pe propriul său destin într-o țară puternică și respectată. Interesul național? „O vorbă de dâșii inventată“. Așa numita „dreaptă“ s-a culcat mereu cu așa-numita „stângă“ în imensul pat de bordel care este politica românească – și cu siguranță și a altor țări.

De peste treizeci de ani, neoliberalii din România, de la stânga sau de la dreapta eșicherului politic, tot încearcă să ne convingă că statul nu are ce căuta în economie. Haosul economic controlat de clanurile infracționale, în care întreprinderile de stat au fost privatizate pentru a fi jefuite, este numit eufemistic „stat minimal“. Eu sunt un critic al conceptului de „stat minimal“ și susțin renașterea întreprinderii de stat acolo unde există monopoluri firești, impuse de cerințele de securitate națională (resurse naturale, baraje hidroelectrice, linii de înaltă tensiune)

și trebuie asigurate serviciile publice esențiale (poștă, transport în comun, sănătate, educație, distribuția apei etc.). Cu o mențiune foarte importantă: gestiunea întreprinderilor de stat trebuie să fie supusă disciplinei pieței, iar administrarea lor trebuie să fie impecabilă. Vom putea limita și chiar elimina influența nefastă a entităților non-statale dacă vom transforma România într-o fortăreață economică. Zidurile ei de apărare, în domeniul economic, ar fi întreprinderile de stat, sectorul extins al economiei de proximitate, un sector financiar caracterizat prin revigorarea și dominația băncilor populare și a uniunilor de credit, o agricultură țărăneasă dezvoltată pe bazele celor mai performante metode ale agriculturii postindustriale. Iar apărătorul cel mai motivat să apere economia României este, ca unitate socială, familia, iar ca unitate economică, micul producător, lucrătorul-proprietar din asociații (inclusiv asociațiile profesionale de tipul breslelor), gospodăria țărăneasă, designerul și inovatorul, meseriașii secolului XXI.

Eu sunt ferm convins că România are nevoie de o stare de spirit, nu de doctrine, iar aceasta poate fi dată de asumarea de către toată nația română a unui mare proiect de țară. Nimic nu trebuie să fie ascuns, ocult, ambiguu. Totul să fie transparent, clar explicat, pe înțelesul tuturor, pentru ca românii să știe pentru ce luptă. Atunci se va vedea ce forță avem și de ce suntem în stare.

— Vă mențineți opinia că România nu trebuie să adere la moneda Euro? Cum argumentați?

— Bineînțeles că mi-o mențin! Mai mult, spun că moneda națională este singurul atu important care ne-a mai rămas în mână pentru a ne păstra independența ca stat.

Pentru informarea corectă a cetățenilor este nevoie de o dezbatere serioasă înainte de a decide dacă România ar

trebui sau nu să adere la zona Euro. Există efecte secundare care trebuie analizate – spre exemplu, creșterea artificială a prețurilor. Fără a intra în prea multe detalii tehnice (există un studiu al lui Giovanni Mastrobuoni, de la Princeton University, care explică foarte bine partea tehnică), putem spune că în ciuda rapoartelor oficiale care au concluzionat că trecerea la Euro a avut un impact limitat asupra creșterii prețurilor, fenomenul nu a fost niciodată investigat pe deplin. Până acum analiza s-a limitat la dinamica inflației, însă inflația este un indicator sintetic al creșterii prețurilor care nu ia în considerare elemente esențiale precum nevoia de timp a oamenilor de a se obișnui cu ceva nou sau faptul că inevitabil anumite prețuri vor fi „rotunjite“. Percepția majorității cetățenilor Uniunii Europene este că trecerea la Euro a cauzat creșteri semnificative de prețuri. Până și nemții, îl numesc Teuro (*Teur* înseamnă “scump” în germană).

Un alt efect secundar este cedarea unei pârghii foarte importante – politica monetară. Într-un moment în care nu mai există un consens între țările mari din Vest asupra politicii monetare (vezi situația de anul trecut, când Germania, Olanda și Austria au votat împotriva scăderii ratei dobânzii de către BCE), cum va putea o țară ca România să-și apere interesele?

Luați, vă rog, exemplul Marii Britanii. Este în UE și își menține moneda națională, lira sterlină. Oare de ce? Și ne amintim imediat că Londra este adevăratul centru financiar-bancar al Europei și al lumii.

Numai niște netrebnci pot accepta atât de ușor ceva atât de dubios pentru simplul fapt că este „european“ sau pentru că așa li se spune să facă.

Înainte interesului național nu stă nimic, nici măcar propria viață!

Dar, din păcate, în România, la nivel decizional, se gândește mic și se acționează și mai mic.

Noi trebuie să gândim „out of the box“, să gândim liber dacă vrem să înlocuim actualul model economic falimentar. Nu mai putem lăsa sfera financiară să domine economia reală. Sursa răului în lume este banul cămătăresc (*debt-money*), proprietate exclusivă a sistemului bancar. De ce n-ar putea poporul suveran să emită monedă? Sute de orașe din lume emit „monedă locală“ – de ce n-ar face-o și un stat suveran? Mă gândesc la o monedă care să aparțină cu adevărat cetățenilor, bazată pe o rezervă fracționară de 100%. Un sistem financiar restructurat, în care funcția de creditare să fie separată de cea de emisie a monedei. O astfel de măsură ar pune banul să lucreze în serviciul economiei reale și nu al băncilor, ar elimina datoriile publice și private, ciclurile inflație/deflație și ar permite un sistem de impozitare nu mai mare de 5%. Am realiza o redistribuire a bogăției și a proprietății private în baza meritelor și a capacităților productive, eliminând definitiv speculațiile financiare. Nu-i o utopie, îți trebuie însă curaj, spirit de sacrificiu și dragoste de neam.

— Cum vedeți relația României cu partenerii internaționali, în contextul conflictelor din regiune?

— Am să-l citez pe generalul De Gaulle:

» Țările nu au prieteni, au aliați, iar alianțele sunt utile atâta timp cât servesc interesul statului tău“.

Atâta timp cât nu ești puternic economic, nu desfășori competiția minților mari în țara ta, nu ești solid social și

cultural, nu există. Aranjamentele de culise, făcute doar pentru protejarea anumitor persoane și a sistemului securist au distrus țara.

După cum am spus: un stat cu conducători care se întrec în a-și manifesta servilismul nu are parteneri, fiindcă nu poate sta la masa tratativelor, ci sub masă, pentru a lustrui pantofii celor puternici, adică ai mesenilor. Scriitorul și analistul politic Lev Vershinin relatează un incident relevant în acest sens: în data de 20.02.2014, liderul ucrainean Ianukovici a semnat o înțelegere cu opoziția, înțelegere ai cărei garanți au fost miniștrii de externe ai Poloniei, Germaniei și Franței. A doua zi, Ianukovici a fugit, iar puterile garante s-au spălat pe mâini, pentru că orice este permis în relațiile cu un stat slab și complet aservit. Există numeroase alte exemple de acest fel, pe diverse meridiane ale lumii.

România, astăzi, este un stat slab, sărac și înapoiat, iar ceea ce i s-a întâmplat Ucrainei i se poate întâmpla mâine și României, într-o formă sau alta, indiferent de apartenența la diverse organizații, parteneriate ș.a.m.d. Nu ne apără nimeni, trebuie să fim puternici și să ne putem apăra singuri.

— Cum vedeți relația României cu Fondul Monetar Internațional?

— Nu este potrivit termenul de „relație“. Un stat puternic și un conducător de glie ar pune capăt contractului și oricărui fel de „colaborare“ cu FMI. Vă rog să-mi spuneți unde în lumea asta, în care țară unde a fost prezent, a adus FMI-ul prosperitate? Niciunde! FMI-ul a pus umărul la îndatorarea României ca să fie o pradă mai ușoară pentru hienele care stau la pândă. Și asta la inițiativa și prin uneltirile celor puși să o apere și al căror fals renume ascunde marea fraudă din această țară.

— Cum se poate pregăti țara noastră să facă față crizei apei și a hranei, preconizată pentru 2020?

— Pământul este cea mai mare avere pe care o avem. Solul este adevărata mină de aur a României. Iar pământul nu este o marfă, ci proprietatea noastră, a tuturor, el nu poate fi de vânzare, înstrăinat, pentru că e piatra unghiulară a devenirii și dăinuirii noastre ca popor. Dacă înțelegem asta și trăim constant acest sentiment, zi de zi, facem din agricultură vârful de lance al dezvoltării economice naționale, cu toată industria, și învățământul, și cercetarea subordonate acestui obiectiv. Din gospodăria țărănească facem modelul european de viață sănătoasă, iar din țăranul român, simbolul creștin autentic al veșniciei nemului românesc și gena autentică de civilizație, în Europa și în lume. Gândim bursa grâului la Brăila și cea a energiei la București, facem din Constanța poarta economică numărul unu a țării, înaintea aeroportului Henri Coandă, și prin export de hrană sănătoasă și apă curată cucerim Europa și lumea! Aceasta este moștenirea noastră, dar și vocația și destinul nostru, ea nu este o alternativă printre multe altele, este unica! Nu există un plan B, pentru că nu avem o țară B, noi nu avem decât România.

Aș dori să evoc aici cazul marelui om de stat, patriot, diplomat, umanist și apărător și aplicant al adevăratei democrații participative, primul șef de stat al Greciei libere, Ioannis Kapodistrias, care la preluarea conducerii țării în 1827, după 400 de ani de ocupație otomană, în afara problemelor serioase economice și educaționale care trebuia să fie urgent soluționate, s-a văzut confruntat cu cea mai mare problemă de atunci: foametea. Iar soluția găsită de el a fost introducerea culturii cartofului, nepracticată pe atunci, care a constituit însă soluția imediată. Kapodistrias declara:

» Deoarece veniturile îmi sunt de ajuns pentru traiul zilnic, refuz să mă ating de banul public atâta vreme cât țara este în ruină, iar poporul moare de foame”.

*

— De foarte multe ori, percepția generală este că guvernării se pierde în detalii. Întreaga dumneavoastră activitate nu pare să cadă în aceeași capcană, ci pare că vă situați pe o poziție de la înălțimea căreia vedeți întreg „tabloul”, dați imaginea de ansamblu a României. În ce constă „Proiectul de Țară” pe care îl propuneți din perspectiva celui mai cunoscut expert în dezvoltare durabilă dintre granițele României?

— Proiectul de țară, denumit „Hrană, Apă, Energie” exprimă ceea ce poate face România în contextul mării crize ce se apropie, în preajma anilor 2020, criza hranei și a apei. În esența sa, acest proiect de țară prezintă viziunea, direcțiile de acțiune, soluțiile și obiectivele specifice ale unei adevărate revoluții a sustenabilității în România. În România, conceptul de sustenabilitate nu face parte din limbajul politicianist. Sustenabilitatea este însă o necesitate vitală, e însăși esența proiectului de țară pentru următoarele decenii. Revoluția bolșevică a centralismului și a autarhiei, pe de o parte, și revoluția neoliberală a globalismului sunt inginerii sociale și economice în care omul și natura au fost considerate simple instrumente exploatate în vederea unui scop exterior lor. Revoluția sustenabilității este cu totul altceva. Cuvântul „revoluție” revine la vechiul lui sens de „revolutio”, de restaurare a unei condiții de care omenirea s-a îndepărtat în mod nesăbuit. Sustenabilitatea sau dezvoltarea durabilă concepe

Pământul ca pe o planetă vie. Omul și natura se află împreună, într-o comuniune a vieții, căreia nu i se poate aplica logica utilitarismului. Omul nu poate exista nici în afara, nici împotriva naturii. Din păcate, omenirea, neglijând partea spirituală și morală a vieții, a ajuns să oropsească natura. A abuzat de ea, văzând în natură doar o resursă materială de exploatat până la epuizare. Revoluția sustenabilității îl va repune pe om în bună rânduială nu numai cu natura, dar și cu sine însuși, cu folosirea cumpătată a hranei, a energiei și a lucrurilor din viața sa de zi cu zi. Dacă înțelegem ce se întâmplă în lume, alternativele devin foarte clare în privința României. Țara noastră nu poate urma decât două căi: fie urmează calea pe care i-o deschide revoluția sustenabilității, pusă în practică printr-un proiect de amploarea proiectului „Hrană, Apă, Energie”, fie continuă să se târască pe drumul hârtopit al practicilor neolibérale, care se va sfârși inevitabil într-o fundătură. Altfel spus, avem de ales între neoliberalism și sustenabilitate.

— Să înțeleg că nu sunteți un adept al economiei de piață? Revoluția sustenabilității propune cumva o formă de socialism?

— Eu cred în piața liberă, dar neoliberalismul, ca și socialismul, este ostil pieței libere. Sustenabilitatea nu ascunde o formă deghizată de socialism. Piețele, ca să fie cu adevărat libere, trebuie să fie sustenabile, în afara presiunilor monopoliste, etatiste și a escrocheriilor financiare. Revoluția sustenabilității nu propune vreo formă deghizată de socialism, ci piețe cu adevărat libere. Piețele sunt instituții sociale, nu există piețe situate în afara unui cadru social și istoric bine definit. Piețele, pentru a funcționa eficient, au nevoie de legi și convenții bine stabilite și de metode prin care acestea pot fi implementate.

Piețele nu creează o ordine socială, ci se bazează pe ordinea socială preexistentă. Acolo unde ordinea socială este destrămată, acolo unde există un stat slab sau un stat dominat de interese de grup și nu de interesul „binelui comun”, se destramă și piața liberă. Iată de ce piețele au nevoie de o ordine socială bazată pe principii morale solide. Dogma neoliberală că totul se reduce la interese egoiste aruncă piețele în haos și ineficiență. Criza actuală și imposibilitatea de a ieși din ea o dovedesc cu prisosință. Economia speculativă s-a putut extinde datorită faptului că statul și-a asumat toate riscurile, așa după cum a arătat, în nenumărate rânduri, celebrul Andrew Haldane, economist la Banca Angliei și unul dintre cei mai influenți analiști financiari din lume. Un alt influent gânditor britanic, la care aș vrea să mă refer, este Phillip Blond, omul care a propus Partidului Conservator britanic să-și reînnoiască doctrina pe linia distributistă a lui Hilaire Belloc și G.K. Chesterton. Blond scria că:

» Sectorul privat a fost capturat de către marele capital, iar sectorul public a fost capturat de către statul supradimensionat... În Marea Britanie și Statele Unite, formele de eliberare promise atât de dreapta, cât și de stânga, s-au dovedit a fi dezastruoase... Ceea ce avem este o stângă care produce monopoluri, le transferă dreptei, care produce și mai multe monopoluri. Statul protejează exproprierea piețelor”.

Concluzia lui Blond este lipsită de orice echivoc:

» Sarcina reală care ne revine în viitor este să inventăm un nou model economic și social... o economie civică, constituită din economiile locale și care să fie bazate pe larga răspândire a proprietății, care, la rândul ei, să fie bazată pe noi modele de asociere și producție”.

Scopul nostru, al tuturor, fie că suntem români, americani, ruși sau englezi este să fim oameni demni, nu sclavi ai statului supradimensionat sau ai marilor corporații. Avem nevoie de un sistem economic în care să fim proprietari direcți, și nu fictivi, ca în comunism, ai bogăției pe care o creăm. Asta înseamnă să asigurăm comunităților, începând cu comunitatea cea mai mică, familia, accesul la proprietatea productivă și la mijloacele prin care și-o pot spori, mijloace precum educația permanentă, credite ieftine și piețe cu adevărat libere. Iar aici, problema este una singură: statul. Multe dintre statele lumii s-au privatizat și s-au supradimensionat, rupându-se astfel de social. Un stat captiv și servil va avea nevoie de sclavi, nu de oameni liberi. Va privilegia permanenta concentrare a puterii – piețe monopoliste, nicidecum piețe libere. Proiectul de țară „Hrană, apă, energie” răspunde nevoilor reale ale României, dar, într-un context mai larg, este și un proiect prin care România oferă lumii contemporane ceea ce-i lipsește cel mai mult: o economie civică menită să înlocuiască falimentarele modele socialiste și neoliberales.

— Care credeți că este caracteristica distinctivă a României, cu ce ar trebui să ne branduim ca țară? Germania are industria auto, Anglia și Elveția – sectorul financiar,

Franța – moda, România cu ce poate veni la această masă?

— Cu hrană sănătoasă, apă curată și energie regenerabilă, cu economia de proximitate bazată pe micul proprietar și agricultura tradițională. Acesta este modelul românesc al economiei civice și nișa care ne-ar oferi un avantaj competitiv în lume. Proiectul „Hrană, apă, energie” creează un cadru favorabil renașterii satului românesc și cooperării tradiționale între săteni. Această cooperare va duce la organizarea unei economii rurale în rețea care va include diverse forme asociative, cum ar fi de pildă cooperativele de distribuție a produselor agricole. Când dispune de unelte și de capital, gospodăria țărănească este mult mai eficientă decât marea fermă de tip industrial. Iar pe baza asocierii voluntare, agricultura țărănească poate practica cu succes activități pe scară mai largă. În România este loc suficient și pentru marea agricultură cerealieră. Bursa europeană a grâului trebuie să revină la Brăila! Reindustrializăm țara, dar nu în mod haotic, „multilateral“, cum au făcut comuniștii, ci pornind de la prioritatea dezvoltării agriculturii țărănești. În 2020, când omenirea se va confrunta cu o teribilă criză a hranei, România ar putea vinde hrană sănătoasă nu pe valută, ci pe lingouri de aur!

— Care credeți ca este influența externă în cazul marilor probleme ale României? Se întâlnesc aici interesele marilor puteri: Statele Unite, poate în dosarul Microsoft, și Rusia, să spunem în atragerea resurselor petroliere și din zona Marii Negre? Are România de ce să se teamă de poziția strategică, geopolitică la confluența acestor două blocuri militaro-economice?

— România a fost mereu „între ape”. Datorită poziției sale geostrategice, România este obligată să aibă relații

diplomatice foarte bune cu toate țările lumii, în special cu țările mari și în mod particular cu vecinii ei – pe care i-a moștenit, nu i-a inventat. Trăim într-o perioadă în care este nevoie de cooperare internațională din ce în ce mai largă, o cooperare care nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu interesele financiare meschine. Orice țară trebuie să țină cont de interesele țării noastre, așa cum și noi avem datoria să facem la fel, în relațiile cu alte țări. În același timp, trebuie să fim conștienți că un stat slab și servil nu va fi niciodată și de nimeni respectat. El va tremura și se va gudura în fața oricărei națiuni sau entități transnaționale puternice. România nu ar avea de ce se teme dacă ar avea o economie solidă și conducători capabili, care să pună interesul național mai presus de orice.

» Români! Nu vă mai alegeți conducători care nu-și iubesc țara!” (Petre Țuțea)

Atâta timp cât nu depindem de alții în chestiuni de importanță vitală, iar poporul își dorește pacea cu vecinii și relații bazate pe respect reciproc cu toate națiunile lumii, chiar nu văd cine ar dori să ne caute nod în papură. Să aibă oare cineva interes să creeze haos, chiar și bine controlat, în acest teritoriu „dintre ape”? Puțin probabil. Fiindcă nu poți să știi cum se despică apele când o națiune unită este hotărâtă să-și apere suveranitatea și interesul național.

— Vă invit să discutăm puțin despre rolul și ponderea pe care trebuie să le aibă serviciile de informații, „intelligence”-ul în conștiința colectivă a unei națiuni. România stă bine, poate chiar prea bine, la numărul de lucrători în

aceste structuri, raportat la populație. Ajută sau, dimpotrivă, dăunează această vastă rețea?

— Trăim într-o „societate a spectacolului” (sintagmă lansată de filozoful francez Guy Debord în 1967). Nimic nu există astăzi în afara spectacolului pe care eu l-aș defini ca puterea generalizată a falsului fără replică. Anormalul a devenit normal, viciul a devenit virtute, furtul – profesie onorabilă, sodomia afișată public în lăcașurile Tradiției neamului – un „drept al omului”, destrămarea familiei se numește „planificare familială”, sclavia economică se cheamă credit bancar etc. O întreagă societate a fost învățată să gândească și să vorbească în limbajul „experților” mincinoși sau politic corecți, în limbajul iluzioniștilor, clănțăilor și clovnilor, uitând în același timp limbajul adevărului, al memoriei și al jertfei. Astăzi românii se raportează la realitate prin fluxul de imagini construite și alese de către altcineva. Puțini dintre ei mai privesc lumea prin ei înșiși. Din păcate, majoritatea o formează cei care sunt efectiv sclavii discursului mediatic și ai diferitelor forțe organizate pentru a-l susține. Informația este abundent oferită, dar este oferită în stilul serviciilor secrete, cu dezinformări, ambiguități, capcane. Așa-zisa dezbatere publică este prăbușită în derizoriu, subiectele cu adevărat importante pentru țară nu sunt niciodată abordate în cadrul spectacolului mediatic. Se critică mereu, dar critica este și ea spectaculară, țintește mereu alături. Critica autentică este eliminată și înlocuită de cârcoțea plină de emfază a unor impostori. Avem o politică-spectacol, care adesea cade în trivial, o justiție-spectacol, chiar și o economie-spectacol. Așa cum „spectacolul” din România nu este un simplu exces mediatic, ci însăși esența tipului actual de societate, tot așa „serviciile” sunt chintesența mijloacelor de implementare a comportamentului spectacular. Într-o societate în

care avem pseudo-artă, pseudo-jurnalism, pseudo-politicieni și pseudo-proteste, nimic mai ușor decât să-i deghizezi pe polițiști în artiști, pe agenții secreți în revoluționari și pe revoluționari în agenți secreți. Din păcate, nu este vorba de un abuz, ci de o „normalitate”. Lupta împotriva corupției, la noi, se face exclusiv într-un registru represiv-spectacular, ceea ce a dus, printre altele, la o hipertrofiere a sistemului reprezentat de instituțiile de forță. Asta trezește amintiri urâte, din timpul dictaturii comuniste, când Procuratura și Securitatea erau mână în mână, așa cum se afișează azi DNA și SRI, braț la braț, iar lângă ei Jandarmeria, jucând ocazional rolul de mardeaș-încasator. Nu se discută deloc despre prevenirea corupției – prin revizuirea legislației existente sau prin adoptarea de noi legi, de pildă în domeniul achizițiilor publice, pentru definirea clară a conflictului de interese, privitoare la finanțarea partidelor politice ș.a., precum și prin depolitizarea și reprofesionalizarea administrației.

— Un mare atu al țării sunt resursele naturale. Rusia își joacă această carte cu succes de foarte multă vreme și este pilonul pe care se bazează. România cum stă la acest capitol? Sunt exploatare și investite corect resursele naturale ale țării, sau, dimpotrivă, o castă închisă este „abonată” la ele și le folosește ca instrument politic și economic în detrimentul masei de „proprietari” (cetățenii), care însă nu își cunosc și nu își arogă implicit acest rol?

— Nu cred că Rusia joacă o carte câștigătoare pe termen lung. Această țară nu a lansat un nou model economic. Precum în epoca sovietică, este înfeudată unui model extractiv în care exploatarea resurselor neregenerabile se face într-un ritm intens. Este adevărat că extractivismul rusesc face parte dintr-un naționalism al resurselor (resursele și bogăția țării aparțin poporului), practicat

parțial și de țările BRICS. Doar că economia rusească, pe ansamblul ei, este mai mult globalistă decât naționalistă, fiind dependentă de sistemul financiar internațional și bazându-se pe investiții străine. Potrivit economistului rus Mihail Kazin, Banca Centrală a Rusiei „reflectă viziunea FMI-ului în forma sa cea mai ortodoxă”, iar rubla nu este un mijloc de investiții independent, pe baza căruia să se creeze un sistem de credite ieftine pentru micile firme. Dedolarizarea propusă de Rusia economiei mondiale nu a prins deocamdată rădăcini, nici măcar în propria ogradă, unde obiectivul principal al oricărei firme importante este să se capitalizeze cât mai mult în dolari și să-și plaseze acțiunile la bursa de la New York sau de la Londra. (Situația s-a schimbat radical după intervenția armată a Rusiei în Ucraina, economia Rusiei fiind obligată să adopte noi practici economice în urma regimului de sancțiuni impus acestei țări de către Occident.) Ideea pe care trebuie s-o reținem aici este că modelul economiei extractive, sub toate formele sale, aparține trecutului. El nu poate fi un model pentru România. Viitorul unei națiuni constă în apărarea și conservarea resurselor țării. Să produci valoare adăugată din ce în ce mai mare cu resurse din ce în ce mai puține.

— Sunteți un om care vede România atât din interior, cât și din exterior, prin funcția pe care o aveți la Clubul de la Roma, fiind unul dintre strategii acestui „think-tank” de gândire asupra trendurilor economice și de dezvoltare ale planetei. Cum se vede România de la Geneva sau de la Bruxelles, există eforturi diplomatice susținute și coerente, sau dimpotrivă, ne cantonăm într-o gândire mică și ne focalizăm pe lucruri neesențiale?

— România nu există pe harta lumii. În sens geopolitic, nu are un profil identificabil, iar aceasta, pentru că nu

are un proiect propriu de dezvoltare, din care să decurgă o conduită anticipată, recunoscută, înțeleasă, eventual respectată, de către ceilalți actori de pe scena internațională. În sens economic, este doar un teritoriu exploatat salbatic de marile corporații și de prădătorii interni. În ceea ce privește relația României cu Bruxelles-ul, cei care au condus și conduc România par incapabili să înțeleagă un lucru elementar: UE este doar o organizație internațională ale cărei politici și instrumente, inclusiv cele financiare, servesc exclusiv obiectivelor și intereselor respectivei organizații și celor care o conduc. România e departe de zona de decizie, având o poziție structural periferică în UE. Din acest motiv, organizația nu poate, în mod obiectiv, oferi soluții României pentru ieșirea din starea sa de înapoiere și pentru a-i asigura dezvoltarea la nivelul secolului XXI. Aceasta este realitatea! Mulți în România de azi se amăgesc însă cu iluzia progresului care ar putea fi obținut prin absorbția fondurilor europene și, încă și mai naiv, prin respectarea exigențelor neclare ale Mecanismului de Cooperare și Verificare. Dacă luăm exemplul Italiei, care beneficiază de patruzeci de ani de așa-zisa politică regională și de coeziune și, în general, de influența UE, nu avem motive de optimism: Sudul periferic tot nu a ieșit din starea sa de relativă subdezvoltare și tot nu a eradicat fenomenul mafiot. UE nu poate rezolva nici o problemă fundamentală a României, aceasta este realitatea! Numai noi o putem face, luând seama la tendințele globale și punând în aplicare un proiect propriu, gândit independent și bazat esențialmente pe resursele și capacitățile noastre. Numai promovarea unui astfel de proiect poate conferi țării noastre o veritabilă statură în UE, din punct de vedere politic, și potența utilizarea eficientă, de o manieră complementară, desigur, a diverselor instrumente puse la dispoziție de organizație.

Până atunci, rămânem simpli chibiți, cum facem din 2007 până azi.

— O întrebare dureroasă: de ce pleacă românii peste graniță? Aproape unul din cinci concetățeni ai dumneavoastră și ai noștri muncesc și trăiesc acum în afara României, iar aici statisticile, cifrele seci par a spune că au rămas doar mulți pensionari, asistați sociali, șomeri și întreprinzători cărora statul le pune caluș la gură în loc să îi sprijine printr-un sistem fiscal coerent și predictibil. E mult, e puțin, acest val de emigrare?

— Românii pleacă din cauza faptului că economia internă este pusă pe butuci. Și muncesc ca sclavii în alte țări. Statul român este prea slab și aservit, nu le poate purta de grijă, în sensul de a le oferi o șansă de a se realiza. Dacă ar fi să ne gândim numai la Spania, 80% din românii care lucrează în acea țară nu vor avea pensii, pentru că lucrează la negru. Și nu este un caz singular. E o adevărată tragedie, o bombă cu explozie întârziată!

— Cât de important este moralul unui popor, conștiința sa colectivă? Indicatorii financiari și de fericire arată România ca un loc de suferință mai degrabă decât de bucurie, iar speranța e aproape inexistentă. Nu e o întrebare propriu-zisă, doar vroiam să vă știu părerea vizavi de această situație.

— Pierderea încrederii este uriașă. Restabilirea ei va fi misiunea istorică a unei conduceri responsabile. Principalul este ca, la peste treizeci de ani de la căderea comunismului, fiecărei familii de români din România și din afara ei să i se ofere o reală perspectivă de viitor. În fața tăvălugului globalizării neoliberale, românii și-au pierdut atât autonomia culturală, cât și pe cea economică. Constat cu mare tristețe că, în mare parte, compatrioții

noștri sunt sclavi manipulați și lipsiți de surse independente de supraviețuire. Scopul unei țări nu este să genereze PIB, ci standard de viață! Or, singurul criteriu acceptat în societate în ultimii treizeci de ani a fost profitul imediat. S-au anulat binele comun și conștiința colectivă, iar în paralel s-a anulat memoria, istoria fabuloasă a țării, a statului național unitar, creat de înaintașii noștri. De la Ștefan cel Mare, Brâncoveanu, Mihai Viteazu, Eminescu, Țuțea, Brătianu, care se constituie, toți, în repere morale ferme pentru țară, noi nu am dus mai departe linia neamului, ci am trădat. Prin asta ne-am pierdut rădăcinile și am intrat în anarhie. Drept consecință, statul e vraște, populația trăiește în sărăcie și într-o confuzie totală a valorilor. De treizeci de ani asistăm neputinciosi la o devalorizare programatică a marilor concepte, în special al celui de stat.

— Spuneți recent – și voi cita câteva ziceri ale dumneavoastră, pentru că au forță: „România este de treizeci de ani într-un sens giratoriu, ne învârtim în cerc” sau „political trebuie să reprezinte un risc, deocamdată reprezintă o cale de îmbogățire” și închei cu „în plină criză, trebuie să dai liber mediului de afaceri. Economia nu ține de prelungirea tehnicii în laborator, ci de viața din societate”. Aș dori să detaliați, dacă simțiți că mai sunt de actualitate.

— România trebuie să redevină o societate productivă în care măsura succesului să fie dată de calitatea lucrurilor produse și nu de bogăția abstractă (bani) obținută. Goana după bani trebuie înlocuită de preocuparea permanentă pentru asigurarea nevoilor individuale și sociale reale. Nu ajută cu nimic la propășirea țării entitățile economice, străine sau românești care sunt preocupate doar de cât de mare este profitul, producând ieftin (cu

sclavi salariali) și prost, dar vânzând românilor la prețuri cât mai mari. În ordinea neoliberală actuală, legislația favorizează marile corporații și, în general, acele entități economice care sunt „eficiente” din punct de vedere politic. Iată de ce va trebui să remoralizăm economia românească de piață. Fără o remoralizare a sa, piața nu va fi cu adevărat liberă, va ceda presiunilor politice și monopoliste. Va trebui în mod explicit să-l sprijinim pe micul producător. Prin sprijin înțeleg în primul rând o recapitalizare a gospodăriilor țărănești, a micilor ferme și a micilor întreprinzători, proprietari-producători. Acțiuni precise, nu bătut apa în piuă pe marginea unor generalități. Micul producător va contribui în mod decisiv la în-sănătoșirea României. Datorită lui vom rezolva în cea mai mare parte problema șomajului. Toată lumea va avea ceva de făcut. Dacă știi să faci ceva cu mâna ta nu depinzi de nimeni, ești autonom! Micul producător ne oferă, prin urmare, definiția succesului. La care adaug un mesaj pentru renașterea speranței și a încrederii: pe plan internațional România va ocupa locul care i se cuvine, de factor care contează în politica lumii. Noi, ca popor trebuie să fim uniți, „în cuget și simțiri”, să ne dorim libertatea de acțiune, care nu exclude să ne avem bine cu toată lumea. Să ridicăm țara la nivelul unei mari chemări, nicidecum s-o degradăm prin mărunte chemări la fericiri neadevărate. S-o aducem la nivelul de exigență cerut de faptele creștine care au asigurat dăinuirea acestui neam. După atâta trădare de țară și lașitate din partea elitelor de carton, ne-am pierdut respectul de sine. Iată de ce la temelie țării va trebui să repunem omul drept și moral, sever cu sine însuși, a cărui conștiință să-i fie cel mai aspru judecător. Să trăim constant și să credem cu toată ființa noastră că putem fi mai mult decât suntem acum. Trebuie să știm însă ce vrem. Unde dorim să ajungem și ce

mijloace avem pentru a atinge scopurile pe care ni le-am propus! Aceasta este o decizie fermă, politică și profesională și nu este cu puțință decât prin credința neclintită în veșnicia neamului românesc.

*

— Ce valori considerați că îi animă pe cei care au protestat zilele acestea în stradă [după Colectiv]? Vor putea schimba ceva? Politicienii le înțeleg mesajul?

— În primul rând, revoltă față de sacrificiul uman al celor 44 de tineri morți din cauza incendiului din seara zilei de 30 octombrie și a celor peste 100 care se zbat între viață și moarte în spitale. De aici s-a aprins dorința de libertate și demnitate, a renăscut spiritul Timișoarei din decembrie 1989. Sigur, au schimbat deja ceva prin modul eroic în care s-au ajutat unii pe alții în iadul incendiului declanșat în Clubul Colectiv. Toți au fost eroi acolo, ca și cei care i-au ajutat, medici, pompieri.

Și vor putea schimba, pentru că sunt hotărâți să-și definească diferit strategiile de viitor, și-au unit energiile pozitive și nu mai acceptă statutul de sclavi plătitori de taxe, impus perfid și ascuns prin politica dusă din '89 până acum. Politicienii nu au cum să înțeleagă mesajul lor, pentru că sunt altă specie umană, marcată exclusiv de singura lor acțiune de după 1989 și anume însușirea bunului public, având ca unic deziderat infrațiunea.

— Considerați că avem vreo șansă să ieșim din „sensul giratoriu în care ne învârtim de peste treizeci de ani”?

— Se poate, desigur, nu trebuie pierdută speranța. Frica domină încă societatea românească, s-a cuibărit în suflet și nu mai pleacă. „Sunt suflet din sufletul neamului meu” spunea Coșbuc. Asta se trezește acum în poporul român, în zilele acestea, și în special în tineri, care doresc

să fie responsabili pentru ceea ce fac ei, nu pentru ceea ce le dictează alții. Responsabilitatea este prețul Libertății! Ce nu înțeleg însă este de ce mereu tinerii trebuie să fie generația de sacrificiu. De ce nu sunt sacrificați și cei care s-au vândut pentru o mână de țechini?

— Ați declarat că rețelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. De unde trebuie să vină reforma?

— Din noi înșine, din înțelegerea că fiecare dintre noi suntem creatori, suntem ființe spirituale. Nu mai simțim nici credință, o afișăm pe rețele de socializare, folosite intens pentru că nu ne mai percepem sufletul.

Românismul a însemnat să fim noi înșine. Strămoșii și înaintașii noștri s-au luptat pentru apărarea valorilor morale ale acestui neam. Pentru neam, aveau un mare respect și o mare credință. Conducătorii de azi l-au golit de toată bogăția morală și fizică.

— Ce le lipsește protestatarilor?

— Nu le lipsește nimic! Le trebuie doar continuitate, să nu cedeze și să nu se lase manipulați. Oamenii liberi luptă pentru demnitate, sclavii pentru supraviețuire!

— Cine trebuie să configureze un proiect de țară? Cum ar trebui să arate și cât timp ar dura reforma?

— Statul! Partidele politice. Ele fiind inexistente în spațiul național, rămâne societatea civilă. Eu am propus un proiect de țară. Se numește: „Hrană, Apă, Energie”. Promovez o nișă europeană unică și ridic un steag care ar aduce România în sistemul economiei mondiale și să o facă să conteze, pe fondul crizei mondiale teribile de hrană și apă care se prefigurează la orizontul anilor 2020. Principalul este să aduci țara la nivelul unei chemări. Și

atunci, cu un proiect de asemenea dimensiuni, refa ci țara și devii buricul pământului. Iar reforma... se face în fiecare zi, prin autoritatea impusă de proiect.

— Apreciați că România are nevoie de un guvern de tehnocrați? De ce?

— România are nevoie la conducere de oameni care să facă istorie, nu politică. România are nevoie de caractere care să lupte pentru o țară demnă și sigură pentru cetățenii ei, care înțeleg că nu contează privatizarea, ci guvernanta și că totul se reduce la interesul național.

— Activitatea febrilă a DNA și DIICOT din ultima perioadă a arătat cetățenilor că România este cuprinsă de flagelul corupției. Ce șanse avem pentru curățarea acestui sistem?

— Vom avea șanse atunci când vom lupta pentru demnitatea națiunii noastre, ca oameni liberi și vom înceta să ne mai victimizăm, să ne invidiem și urî între noi. Reprofesionalizarea societății românești se impune de urgență. Incompetența promovată la nivel de conducere de stat a născut corupția la nivel național. Sistemul le-a permis hoților să fure. Hoțul nu fura dacă nu i se permitea sau, și mai rău, dacă nu era încurajat. O țară nu se apară cu cetățeni transformați în robi.

— Fostul președinte Traian Băsescu s-a declarat dezamăgit de tinerii aflați în ultimii ani în prim-planul vieții politice, declarând că aceștia fac parte dintr-o generație ratată. Afirmările fostului președinte au fost întărite de acțiunile procurorilor din perioada recentă. Cum poate fi reformată clasa politică din România? Ce șanse mai au tinerii în politica românească?

— Prin ceea ce a afirmat, fostul președinte s-a autodenunțat ca fiind un ratat, un pseudocult, care nu a putut să se înconjoare decât de indivizi după chipul și asemănarea lui. Samsarii politici au făcut și fac eforturi disperate de a terfeli propriul popor, pentru ca totul în jur să devină la fel de murdar ca ei. În mai bine de treizeci de ani, clasa politică i-a văduvit pe tineri de educație reală, pentru ca apoi tot ea să îi acuze. Este un atentat direct la drepturile omului, un act criminal din partea întregii clase politice care, de altfel, nu poate fi reformată, ci doar schimbată în totalitate. Pseudoeducația l-a manipulat pe tânăr, făcându-l să nu mai știe cine este, ci doar să fie cine i se spune că este.

Noi trebuie să moralizăm societatea prin carte, prin istoria noastră milenară, fiecare să învețe adevărul pentru el însuși, prin muncă sinceră, onestă, să înlăturăm viclenia și șmecheriile fanariote – atunci vom putea fi români adevărați. Tinerii de azi au șanse sigure să facă acest lucru, pentru că ei au sufletul curat.

— Sunt din ce în ce mai multe voci care susțin că serviciile de intelligence conduc România, iar fostul președinte Traian Băsescu a spus acum ceva timp că acestea sunt incontrollable. Care este opinia dumneavoastră cu privire la implicarea serviciilor în viața politică?

— Dacă serviciile speciale românești și-ar fi făcut datoria, nu ajungeam în halul acesta, adică o țară în faliment, care trăiește pe datorie. Însă ele au trădat cauza și nu au apărat statul, cetățeanul și pământul țării, ci alte interese, străine de neamul nostru. Or, prin definiție, statul este în slujba cetățeanului și se luptă pentru siguranța și bunăstarea fiecăruia dintre noi. La noi însă statul a fost îngropat ca instituție și a fost înlocuit de Securitatea statului. Astăzi, armata țării nu poate apăra nici Bucureștiul,

iar jandarmeria este mai amplă în număr și dotare decât armata. Pe cine apară oare? Țara sau politrucii de la putere? România se află astăzi sub asediul marilor corporații fără de țară. Corporațiile sunt noul comunism. Iar jandarmeria, în cazul revoltător de la Pungești cu Chevron, îi apară pe ei, nu pământul țării și oamenii lui.

Toate datele statistice sunt modificate. Scopul unei țări nu este să producă PIB, ci standard ridicat de viață. Or, totul s-a prăbușit în jurul nostru: demografie, sănătate, școli, drumuri, case, trunchiuri de păduri și trunchiuri de suveranitate. România este într-o sclavie economică. De la Ștefan cel Mare încoace, toate pierderile suferite de România sunt mai mici decât ceea ce s-a furat în ultimii treizeci de ani. Cozile de topor au devenit topoare după 1990. Nu suntem captivi unui agresor străin, ci nouă înșine, debusolați în această lume străină, cu o crasă lipsă de icoane și de repere morale ferme. Poporul român nu știe ce să facă cu propria românitățe și cu eroii ei. Dar, așa cum se arată zilele acestea, prin energiile colective mișcate din loc pentru binele țării, va ști că suntem ceea ce suntem și nu vom fi decât așa!

— Care este interesul național?

— L-a definit Eminescu în 1877:

„creșterea morală a generației tinere”

— Ce efecte considerați că va avea criza refugiaților asupra Europei? Ce șanse sunt pentru destrămarea Uniunii Europene?

— În primul rând, nu este nici o criză, este ceva indus de interese uriașe – economice și nu numai. Efectele pot

fi dezastruoase. Dar asta se și dorește. Este o manipulare imensă pentru anularea identităților naționale. Pierd și cei care sunt împinși să plece din țările lor, dar și noi. Europa nu poate și nu va putea niciodată să-i integreze, pentru că suntem născuți în culturi diferite, care nu se pot integra. Doar civilizația este unică. Sigur, oricine poate să fie primit în Europa, cu condiția de a rămâne o minoritate. Însă nu poți integra uleiul cu oțetul, se vor separa din nou. De Gaulle a definit asta magistral. Astăzi, nu mai există leadership european și politicienii cântă cum le dictează marile corporații, care îi controlează. UE este o etapă depășită. Nu se înțelege că UE este o organizație internațională ale cărei obiective și interese sunt ale acționarilor ei și nu ale altora, care vin din exterior. Așa cum obsesia europeană pentru austeritate este un fals grosolan. Politica națională a fiecărei țări este importantă, investiția în educație, pentru a putea culege în economie. Nu împrumuturi, care sunt doar o frână pentru economie și prosperitate, ci dezvoltarea economiei de proximitate, apărarea resurselor naturale ale țării, prevenția, guvernanta. Nu s-a făcut uniunea politică, dar se cere uniunea monetară!? Este o aberație... Iar România, prin lacheii de serviciu, continuă să trăiască într-un mit, că altcineva gândește în locul ei: UE, NATO, FMI etc. Nu suferim pentru păcatele noastre, ci de ele...

Să fim credincioși idealurilor noastre și să rămânem demni.

*

— Vorbiți în proiectul dumneavoastră de țară despre instaurarea moralității în politica internă românească. Cum vedeți acest lucru posibil când astăzi, după trei decenii de democrație, avem șefi de partide politice condamnați ori cercetați penal sau primari aleși la alegerile

locale în timp ce se aflau în arest preventiv? Cum convingem alegătorul român să scape de acest balast penal?

— Prețuim lumina doar după ce stăm mult în întuneric. Și pentru cei care au furat și s-au instalat prin fraudă la putere, dar și pentru ignoranța și moleșeala colectivă eu am un sentiment de compasiune. Noi nu am avut conducători politici, ci doar deținători de putere. Iar proiectul meu de țară „Hrană, Apă, Energie” nu este o sabie, ci o cheie. Iar cheia este iubirea din noi și pentru noi. Ce vreau să spun este că ne vom vindeca doar împreună și doar atunci când ne vom regăsi pe noi înșine ca ființe umane și vom înțelege cine suntem cu adevărat, nu ce ne spun alții că suntem. Atunci când vom fi oameni liberi!

— În România sistemul de învățământ este în colaps. Nu există o viziune pentru a așeza pe baze sănătoase sistemul de educație, pentru ca fiecare copil sau adolescent să aibă o șansă. Avem senzația că partidele politice de astăzi conspiră împreună pentru a ține cetățeanul în ignoranță și analfabetism, spre a fi ușor de manipulat. Ce trebuie să facem pentru a-i convinge pe români că educația este cel mai mare capital?

— Educația nu înseamnă corecție sau reparație, înci creștere de la rădăcinile conștiinței fiecăruia. Adică „creșterea morală a generației tinere”, cum spunea cel mai mare om politic român, Mihai Eminescu. Rolul școlii este de a dezvolta în copil capacitățile emoționale pentru a-l motiva să-și manifeste vocația, talentul genetic pe care nu-l poate afirma decât dacă își deschide inima. Or, astăzi, poporul român este analfabet emoțional, înainte de a fi analfabet funcțional. Haret spunea că „investești în școală, culegi în economie”. Iar eu vă spun: se vede. Ultima șansă – și singura, de altfel, pe care o mai avem în acest ultim ceas – este vocația tinerilor. În ei trebuie să

avem încredere și să investim tot ceea ce avem și să-i așezăm pe locul pe care îl merită – adică pe primul loc.

— În toate intervențiile dumneavoastră folosiți frecvent trei cuvinte: hrană, apă, energie. În județul Mehedinți avem un sol extraordinar, avem Dunărea care ne scaldă județul de-a lungul a 193 de km și avem două mari sisteme hidroenergetice, Porțile de Fier I și Porțile de Fier II. Și cu toate acestea, agricultura este la nivelul anilor '70, sistemul de irigații distrus după revoluție nu mai există, iar cele două hidrocentrale au fost până de curând în insolvență. Paradoxal, având asemenea daruri, Mehedințiul este unul dintre cele mai sărace județe ale României. Vinovați, desigur, există. Ce putem face pentru a îndrepta lucrurile?

— Nu putem schimba o țară până nu ne schimbăm noi înșine. Trăim în continuare în mituri și prejudecăți și nu realizăm ce energie circulă prin noi dacă știm cine suntem ca ființe umane. Ne place statutul confortabil de victime și nu ne asumăm responsabilitatea acțiunilor și deciziilor noastre. Dacă vom fi responsabili vom înțelege că aurul nostru ca țară nu este cel mineral din munți, ci solul, stratul fertil de deasupra pământului, care este printre cele mai roditoare din lume. Or, criza reală care va fi în lume în jurul anilor 2020 va fi criza de hrană și apă. Și atunci trebuie să înțelegem că putem ocupa o nișă unică în lume, lucru care, printr-o economie suveranist-distributistă, locală, poate aduce bunăstarea tuturor.

— Vorbiți mereu în expunerile dumneavoastră despre faptul că România mai are încă resurse, și biodiversitate, și că avem ceva ce alte state nu au: poziție geografică. Credeți că nișa economică reprezentată de agricultura românească poate asigura, pe termen lung, o creștere

sustenabilă, având în vedere că plusvaloarea este relativ mică, iar românul în ultima perioadă nu mai ține la pământ, preferând să-l vândă?

— România se poate reface repede și ușor. Am mai demonstrat-o în trecut.

— Sentimentul multora dintre concetățenii noștri este că România a pierdut multe oportunități pentru a fi o voce ascultată în dezbaterile publice internaționale. Mai este și nemulțumirea multora dintre români că România a negociat în genunchi aderarea la Uniunea Europeană și multe oportunități economice s-au dus pe apa sâmbetei. Cum apreciați politica externă a României din ultimii treizeci de ani?

— Școala veche a diplomației românești a fost impresionantă. Sigur, și diplomația a suferit, viciată de societatea din care face parte. Dar nu ne mai permitem să ne raportăm la o energie colectivă negativă, prezentă în toți cei treizeci de ani în care nu s-a făcut nimic, doar s-a distrus. Trebuie să gândim pozitiv și să înțelegem că nu putem ajunge la demnitate și prosperitate decât prin noi înșine!



— Tema unirii cu Republica Moldova este tot mai prezentă în spațiul public. Reprezintă unirea un proiect de țară?

— Basarabia a fost și rămâne pământ românesc și așa va rămâne în veacul vecilor. Faptul că se numește Republica Molodova iar „limba” vorbită se cheamă „moldovenească” este un fals istoric. România nu a avut după 1989 nici un fel de ofertă serioasă ori negociere de înalt nivel diplomatic pentru preluarea propriului teritoriu. A fost doar o trâncăneală politică a celor care au avut puterea.

Oricum, astăzi un stat slab și înapoiat cum este România nu mai poate ridica nici o pretenție. În treizeci de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, față de marile provocări internaționale și față de relațiile diplomatice. Orice comunitate românească din țările vecine trebuie sprijinită și protejată de statul român. Doar că statul nu mai există! România este în sclavie economică, este o țară condamnată la neputință pentru a fi exploata-tă. Când vom ridica țara moral, economic și social și îi vom readuce demnitatea, abia atunci vom putea avea pretenții la recunoașterea propriei istorii de către alții.

— Ce înseamnă a fi un bun român?

— Să punctezi prin faptele din viața ta veșnicia neamului românesc.

— Care sunt resursele cele mai importante ale României?

— Solul și vocația. Ultima resursă a țării, în ultimul moment, este vocația, dublată de munca asiduă și de spiritul antreprenorial. România trebuie să acorde tineretului încredere absolută și să-i redea locul binemeritat, adică primul loc. Tineretul să fie încurajat material și logistic pentru a putea să-și exprime liber vocația și să o fructifice înspre binele lui, al familiei lui și al nației române.

Pe de altă parte, aurul României nu este cel mineral din munții noștri, ci solul, cei 25 de cm. de deasupra pământului. Solul fertil românesc, cel mai fertil din Europa, este bogăția colosală a țării noastre.

— Funcționează în prezent binomul stat-cetățean?

— Nu funcționează în România. Binomul acesta a fost una din marile invenții ale lumii – după carte. El poate aduce progresul, liniștea și belșugul oamenilor. România

nu mai este astăzi un stat, este o corporație. Furi statul, furând mintea oamenilor. Am asistat în ultimii treizeci de ani la manipularea omului de către om și la intrarea într-un sclavagism ca la carte.

— Cum vedeți viitorul Europei?

— Pentru Europa colapsul devine o chestiune de probabilitate matematică dacă nu renunță la balastul dat de Uniunea Europeană. Brexitul este o dovadă vie că Anglia nu s-a izolat, cum spun susținătorii de serviciu ai UE, ci a evadat. Revenirea la identitatea națională, la cultura și tradițiile specifice fiecărui popor va fi șansa unui viitor demn.

— Suntem neolatini și ortodocși. Sunt aceste elemente de civilizație atuuri pentru o Românie influentă în regiune?

— Nu. Măreția și demnitatea nu sunt un dat, ele se câștigă prin luptă, prin atitudine și muncă asiduă. Numai astfel putem ajunge la prosperitate și la libertate.

— Cum ar trebui să privească românii gestul Ambasadei Federației Ruse vizavi de Cumințenia Pământului?

— Înainte de a judeca gestul altora, românii ar trebui să privească în propria ogradă. Campania în sine a Guvernului României este de un fariseism uluitor. În primul rând, recuperarea trebuia făcută de Guvern, fără să ceară în mod ipocrit bani de la oameni. Putea plăti doar dacă ar fi eliminat risipa zilnică – să ne gândim doar la creșterea numărului de personal din aparatul de stat. Apoi de ce doar acest obiect de artă? Guvernul ar fi trebuit să aibă un plan concret pentru tot ceea ce înseamnă patrimoniul național, să desfășoare o anchetă asupra retrocedărilor scandaloase, ilegale și abuzive ale obiectelor de artă și de

bunuri imobiliare de patrimoniu care au avut loc în România din 1989 până astăzi.

Apoi, dacă ar avea bune intenții și dacă ar dori să achiziționeze bunuri de patrimoniu, semnificative pentru istoria și cultura română și care ar trebui expuse publicului larg, Guvernul ar fi trebuit să convoace, în regim de urgență, o ședință extraordinară, dedicată situației tragice a Muzeului Național de Istorie a României din București. Acest muzeu, care ar trebui să înfățișeze, în primul rând, generațiilor tinere, dar și oamenilor maturi și străinilor, mai cu seamă, istoria și civilizația românească, în integralitatea și monumentalitatea ei, nu mai are colecții permanente de mai bine de un deceniu și jumătate. Copilul român care începe să se maturizeze nu mai are de unde să învețe, văzând cu ochii lui, despre trecerea prin vremi a poporului din care face parte, despre dănuirea lui, despre victorii și înfrângeri, despre eroi și lași, despre credință și trădare, despre bărbații neamului... Mergeți la Muzeu acum, veți găsi numai Tezaurul, Columna lui Traian și câteva expoziții temporare – bune, dar cu totul insuficiente pentru ceea ce ar trebui să fie o instituție fundamentală pentru păstrarea și cultivarea identității naționale...! Avem Coloană, dar unde e descrierea a ceea ce a fost Dacia, lăsând la o parte fabuloasa epopee auceririi ei, unde e creștinarea daco-romanilor, unde sunt înfățișate dovezile clare ale continuității în spațiul carpato-danubiano-pontic, unde sunt marii voievozi neînchinați păgânilor, unde sunt descrise victoriile lor, atâtea câte au fost, și au fost, precum și martiriul lor, fiindcă sângele vărsat nu a fost mit, ci realitate, și unde sunt cărturarilor – cei care au conștientizat și afirmat peste vremi unitatea de limbă și de neam a trăitorilor în trei țări, unde e rolul Bisericii, unde e înfățișată rezistența la năvălirile barbare, teribila luptă pentru emancipare națională, „deșteptarea

României” în secolul XIX, formidabilul avânt creat de generația pașoptistă, care ne-a adus, în cele din urmă, prin decizii curajoase și înțelepte luate de conducători vizionari și patrioți, precum și prin lupta și sacrificiile românului de rând, către Unire și Independență, iar apoi spre făurirea statului național unitar – platforma de pe care am reușit, în cele din urmă, să ne afirmăm și noi în lume, ca națiune demnă, liberă și creatoare, pentru a intra, în fine, în cultura universală, inclusiv prin opera lui Brâncuși?! Alocările bugetare către cultura și identitatea națională nu sunt cheltuieli, așa cum le vede Guvernul României, ci investiții în istoria neamului, pentru ca acesta să dăinuiască în veșnicie și să fie respectat.

Istoria românilor, astăzi, se numește simplu Istorie! Sistemul poate scrie ce vrea și cum vrea prin cozile de topor care îl deservesc, de tipul Lucian Boia. Școala românească, astăzi, este o mare rușine. Trăim într-un haos calculat. Este o lipsă uriașă de criterii în care se trăiește, o atitudine aculturală manifestată în special de conducerea țării, un exhibiționism. S-a pierdut, practic, rușinea...

*

— Înțeleg că, în contextul pandemiei, premierul Ludovic Orban va lua în discuție adoptarea celor zece porunci biblice prin Ordonanță de Guvern. Până atunci, a împânzit cu jandarmi toate drumurile care duc la moaștele Sfintei de la Iași.

— Nu știu cine este și ce vrea această persoană, dar vă pot spune că Iisus Hristos nu are nevoie de recunoaștere guvernamentală. El este, pur și simplu, a fost născut, nu făcut. Țștia se chinuie să devină „ceva” și nu reușesc.

Tot ceea ce oamenii ar trebui să facă este un pelerinaj continuu către sine, către interior și atunci nu vor mai

permite nimicurilor să se cocoațe în poziții de conducere și de acolo să dispună de viața acestui popor.

— Trăim azi ca să mâncăm sau mâncăm ca să trăim? Nutriționiștii de la Guvern și Președinție mai au o variantă: să nu mai mâncăm deloc.

— Azi nu mâncăm, îngurgităm alimente, oricând și oricum. A mânca înseamnă cu totul altceva. Țăranul român nu se punea la masă fără să se închine și să spună o rugăciune. Pentru el mâncarea era un dar de la Dumnezeu care se împarte cu dragoste celorlalți, într-un circuit al dăruirii și al binecuvântării.

Mâncarea ar trebui să fie, în primul rând, un exercițiu spiritual în care să aibă loc întâlnirea realității cerești cu cea pământească. Nu putem fi oameni liberi dacă hrana noastră principală nu este iubirea: comuniunea cu Dumnezeu, cu natura și cu aproapele nostru.

În momentul în care nu am mai stat împreună la masă, în momentul în care chiar Biserica nu a mai fost o adunare euharistică, ci doar o „*lonely crowd*” (o mulțime de indivizi însingurați), „creștini” distanțați unul de altul, fără unitate și comunitate, România a devenit o colonie și neamul nostru a căzut în sclavie.

Mâncarea, astăzi, în România, acționează ca un mijloc de consolare, îngurgităm mecanic ca să ne umplem golul sufletesc lăsat de pierderea demnității, a libertății și a conștiinței de sine: pur și simplu nu mai știm cine suntem.

— Care este cel mai negru scenariu pentru România, așa cum îl vedeți dvs? Nu spun post-COVID, ci pentru 2021-2022?

— Astăzi, România este în faliment și trăiește pe datorie. Este rezultatul unei crime puse la cale și în operă

după 1989, cu sânge rece, de clasa politică și de instituțiile specializate. Mai rămâne doar ca falimentul să fie declarat oficial – posibil, anul viitor. Țara este vândută străinilor, marilor corporații, ce ar putea să fie mai rău decât asta? Sigur, de aici pot deriva consecințe greu de anticipat. Tristă soartă pentru un neam care a dat mulți și frumoși eroi! S-au jertfit pentru ca noi să avem un destin glorios, iar noi am dat cu oiștea în gard.

Nu consider însă că așa se pune problema, de a discuta cel mai negru scenariu, ci de a găsi soluțiile de salvare și de renaștere a țării din cenușă. Din păcate, oamenii sunt atât de turmentați de informațiile cu care sunt bombardati, încât nu pot privi nici lumea, nici țara lor altfel decât printr-o fereastră murdară. Aici ar trebui să vedem implicarea intelectualității și în special a mass-media pentru a promova conștiința umană înaltă și, în mod firesc, soluțiile. Dar pentru asta, și unii și alții trebuie să fie români adevărați și iubitori de glie, nu dușmanii ei. Putem pierde totul, dar undeva, acolo, în interiorul nostru, sălășluiește chipul lui Dumnezeu și există încă o scânteie de românism pe care nimeni și nimic, în vecii vecilor, nu le va putea distruge!

— Puteți face precizări despre soluția de țară propusă de dvs.?

— Singura soluție pentru România este pământul. Dar nu pământul în sine, lăsat să se părăginească sau, și mai rău, să fie înstrăinat, ci pământul lucrat de micul producător local.

Am propus poporului român un proiect de țară care se numește: „Hrană, Apă, Energie”. Este, înainte de orice, un proiect al libertății prin responsabilitate. Al întoarcerii la strămoși și la Hristos. Un proiect care trezește conștiința națională, dezvoltă personalitatea, adâncește

libertatea și creativitatea, pe plan social și economic. Proiectul se bazează pe întărirea familiei și pe investiția masivă în educație, într-o școală care să instruiască temeinic și să formeze caractere, oameni liberi, competenți și integri. Cum spunea marele Haret: „Investești în educație, alegi în economie”.

Proiectul „Hrană, Apă, Energie” creează, în același timp, o coeziune pe care România nu o mai are, de peste un secol. Ridici un steag pe care lumea îl va urma. Astăzi, România nu are un steag... Toate țările lumii au un steag al lor, o nișă; spui Anglia, spui finanțe-bănci, spui Elveția, spui bănci și ciocolată, spui Franța, spui cultură, spui Austria, spui muzică ș.a.m.d. România poate deveni, prin acest proiect, exportatorul principal de hrană bio din regiune, principalul rezervor de apă în Balcani și Orientul Mijlociu, pentru că, foarte curând, apa va fi mai scumpă decât petrolul, și furnizoare de energie verde ieftină în regiune. Faci o bursă a grâului la Brăila și una de Energie la București și ai cucerit Europa și lumea în trei ani!

» Indiferent de ceea ce-ți spun oamenii, cuvintele și ideile pot schimba lumea.” (Robin Williams)

Economic, proiectul pune ordine în sistem, pentru că economia ține de morală, nu de știință. La ASE, în București, se predau doar mituri și prejudecăți. Scopul real al unei economii nu este de a acumula mormane de bani pentru bănci, ci de a crea bogăție reală care să susțină familiile și comunitățile.

Proiectul de țară propune schimbarea modelului neoliberal, care a deșertificat planeta și a înrobit lumea, punând-o la cheremul mării finanțe, cu modelul micului

proprietar, al gospodăriei țărănești familiale, al garantării proprietății. Îi oferă cetățeanului de rând posibilitatea de a-și câștiga autonomia materială. Statul va ajuta gospodăria țărănească prin toate mijloacele. Țăranul va fi lăsat în pace să facă ce știe mai bine din moși-strămoși. Astfel înflorește și el, dar înflorește și țara. Asta înseamnă distributism. Adică economia proprietarilor, calea demnă a unui popor liber. Proiectul va aduce armonie între oameni și belșug, uniți toți sub același steag al veșniciei neamului românesc.

— Nu avem politică externă. Cum să echilibrăm „nimic” între forțele geopolitice globale de azi?

— Dacă îți plângi de milă, dacă te victimizezi permanent, nu faci decât să te îngropi singur. Trebuie să gândești mare și foarte mare dacă vrei să ai succes. Găinarii nu au ce căuta la masa negocierilor unde se decide soarta națiunilor lumii. Slugărnicia care caracterizează actuala politică externă a Bucureștiului creează, pur și simplu, un sentiment de scârbă în cancelariile occidentale. Politicienii români știu doar să ne facă de rușine în lume și să ne scoată din istorie.

În momentul în care proiectul „Hrană, Apă, Energie” va fi pus în practică, românul va sta mândru la masa negocierilor. Și, la un moment dat, va avea și drept de veto, prin acțiunile pe care le-am specificat în răspunsul la întrebarea anterioară.

Politica externă mare și foarte mare se face în cerc închis, cu o mână de patrioți și oameni de glie. Dar, în principiu, trebuie să te ai bine cu toată lumea, în special cu marile puteri și cu toți vecinii. Confruntarea nu aduce niciun câștig, în niciuna dintre tabere. Astăzi, când vă răspund la aceste întrebări, România nu mai contează nicăieri în lume.

— Aș vrea să încep cu începutul, iar la început a fost Cuvântul. Azi mai e, însă, doar regimul Iohannis care tace. Tace și le face.

— Poți să ai putere, dar mai trebuie să ai și autoritate. Dacă nu ai autoritate, se cheamă că nu ai nimic. Dacă nu ai respectul poporului tău nu poți avea încrederea lui. Punct!

Știți, principalul instrument de comunicare cu Dumnezeu este rugăciunea în tăcere. Instrumentul de comunicare cu oamenii este graiul viu. Dacă dorești să comunici cu Dumnezeu, trebuie să taci, dacă dorești să comunici cu alt om, trebuie să vorbești. Sunt însă și unii care nu pot comunica nici cu semenii lor, nici cu Dumnezeu. Adică s-au născut, dar s-au născut degeaba.

— De când a venit Marcel Ciolacu la șefia PSD, România o ține tot în leșinuri: țara n-are de facto opoziție politică. Riscul mare e pentru țară sau pentru partid?

— Sincer, nu știu cine este această persoană, dar pot intui din întrebarea dumneavoastră.

Eu pot să precizez doar ceea ce știm, și eu și majoritatea românilor, anume că toate partidele politice din România, în ultimii 30 de ani, și-au servit doar interesele lor primitive și nu interesele țării. Le-a unit doar un singur lucru: infracțiunea. Avem nevoie de partide noi în Parlament, care să acționeze exclusiv în interesul națiunii. Iar cele vechi trebuie reformate din temelii.

— Ce va fi mai întâi: foametea sau degradarea societății? Sau sosesc mereu împreună?

— România este astăzi în sclavie economică și în derivă sufletească. Este doar un spațiu colonial. O societate incapabilă să trăiască pe propriile picioare. Răspunde pavlovian la ordinele venite din afară. Entități externe de

tot felul jefuiesc țara, transformată într-un rezervor de materii prime și de forță de muncă.

— Ce mecanism intim credeți că a declanșat hemoragia asta de haștagiști tineri care înjură tot, de la Religie la Neam și Tradiție?

— Violența se naște din lipsa iubirii, a educației și a respectului.

Poporul român trebuie iubit ca să fie schimbat, și nu schimbat ca să fie iubit.

Astăzi, trebuie să fii atent, ca părinte, să nu-ți fie furat copilul, fizic. Este furat mental de lângă tine prin Facebook și internet. Neștiind cine este el însuși, intră în suferință și nefericire. Și atunci consolarea, singura, este acțiunea violentă, de respingere, care să-l scoată din starea în care se află. Dar, de această stare a tânărului de astăzi este direct răspunzător statul care, prin pseudoculții ajunși la putere, a îngropat cartea, educația în general și mai cu seamă educația financiară, care dacă ar fi fost asigurată la vreme ar fi fost înțelese jongleriile financiare prin care alchimiștii sunt puși la adăpost în spatele off-shore-urilor, iar oamenii simpli vor fi monitorizați prin codurile de bare digitale. Legile au fost făcute de ei, pentru ei. Totul este legal, dar nu și moral.

Educația ar trebui să ofere bucuria de a te întreba despre viață, nu să dea răspunsuri gata mestecate, așa cum se procedează, de-a dreptul criminal, în această epidemie a isteriei și a ipocriziei.

De la manele nu te mai poți întoarce la Mozart sau la Enescu. Ceea ce se învață și este împotriva naturii poate fi ușor dezvățat!

— Am văzut jandarmi de pază cu pistoale la mănăstiri, asta se mai întâmpla doar prin România anilor '50. Zilele astea, avem cele mai sigure mănăstiri din lume.

— Ceea ce se întâmplă nu mai este nici rău, nici bine, nici frumos și nici urât. Este doar absurd.

În Biserică afli că exiști, parafrazându-l pe Țuțea. Liniștea interioară pe care ți-o conferă o mănăstire a fost pângărită de primitivismul politicianilor care se supun deciziilor primite din afară.

Marele savant Grigore Moisil demonstra puterea lui zero, adică zero la puterea „n” este tot zero, și concluziona așa:

» O nulitate ridicată la putere rămâne tot o nulitate”.

S-a pierdut verticala, lacheii ajunși șefi s-au întins pe orizontală și murdăresc cu noroi tot ce este în jurul lor. Termenul folosit de președintele Trump, „creaturi ale mlaștinei” (*swampy creatures*), pentru a-i numi pe politicienii corupți americani, li se aplică și lor. Mai mult, lacheii din România sunt sclavii dorinței de a-i imita pe politicienii mlaștinii globale. Vom afla curând, din mass-media americană, știri-bombă despre banii plătiți de unii politicieni români pentru a intra în grațiile clanului Biden-Obama. Minciuna are picioare scurte...

— Există, regretabil, o lipsă de igienă a numirilor chiar și la nivelul celor mai înalte funcții în stat: avem un președinte de țară care a ajuns să se implice în sprijinirea de primari, de softuri, de șoferi, de tipi care numără voturi; va urma probabil vreo bucătăreasă. România este condusă sau pur și simplu merge în virtutea inerției?

— Statul și-a abandonat cetățenii, iar cetățenii și-au abandonat statul. Din România pleacă zilnic cinci sute de oameni. Și, în general, pleacă cei bine pregătiți. În momentul de față, avem conducătorii pe care îi merităm. Până acum, am putut merge în virtutea inerției. Am ajuns însă la punctul unde deriva noastră va sfârși într-un naufragiu brutal.

— Previzionați o criză alimentară într-o țară ca România? Care, dacă ne aducem aminte bine, nu prea producea nici în timpuri fără pandemie.

— Când este atâta potențial de bunăstare și bogăție în România, sărăcia din țară este pur și simplu un act de trădare națională. Astăzi, România importă 90% din produsele alimentare, produse de o calitate inferioară, pline de chimicale toxice. România poate hrăni cu produse de foarte bună calitate o Europă întreagă!

Eu nu înțeleg: ce vorbesc oamenii ăștia în CSAT (Consiliul Suprem de Apărare a Țării)? Dacă ar discuta acest subiect, s-ar vedea că este un atentat direct la siguranța națională.

Criza alimentară există deja și se va agrava curând. România, fiind total dependentă de importuri, va suferi foarte mult. Rămâne gospodăria țărănească, să mențină încă flacăra aprinsă, dar ea este astăzi permanent atacată de reglementările aberante venite de la Bruxelles. România nu mai are nici agricultură, și nici concept strategic de securitate alimentară.

— O soartă crâncenă pentru un popor: a dus-o într-un șir de dictaturi, poate cu vreo pauză în perioada interbelică. Iar azi, are o dictatură sanitară. La popoare, suferința înnobilează sau alienează?

— Soarta ți-o faci tu, ca popor. Din păcate, de prea multe ori în istorie am acceptat vasalitatea, iar când marii eroi ai acestui neam s-au ridicat, de la Horea la Tudor Vladimirescu, Cuza sau mareșalul Antonescu, toți au fost trădați. Pentru că au dorit libertatea și demnitatea neamului.

Nu există, de fapt, niciuna din cele peste 40.000 de boli descoperite de medicina alopată. Există doar un mod greșit de viață.

Dictatura sanitară este o aberație. La fel de aberant este faptul că populația a îngenuncheat în fața ipocriziei și a prostiei celor care o conduc.

În primul rând, nu există niciun fel de pandemie care să impună asemenea măsuri și decizii de-a dreptul fasciste și care atentează la dreptul fundamental al omului – libertatea. COVID poate fi cel mult o gripă mai puternică, atât și nimic mai mult. COVID 19 este o fraudă imensă perpetuată de mass-media care lucrează împreună cu Guvernul pentru instaurarea fricii și a terorii. Este un steag fals, exact ca multe altele din istoria modernă, bine pregătit cu mulți ani înainte. Obiectivul este controlul total al populației de către puterile oculte ale statului subteran.

Vorba marelui Hasek:

» Oameni, fiți vigilenți, vi se trage și preșul de sub picioare, vi se ia și ultimul drept la a fi natură umană îndumnezeită”.

— Dumnezeu a fost mereu salvarea românilor, dar tot românii au decis cândva că „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți

bagă și-n traistă”. Ce ar trebui să facă românii acum, ca să-și salveze țara?

— Să se uite în farfuria lor și să mestece bine și încet. Să fie pur și simplu ei înșiși, absolut naturali, și să le permită și celorlalți să fie naturali, să se accepte unii pe alții. Fiecare să încerce să ajungă la sufletul celuilalt, așa încât celălalt să-și recapete încrederea în sine. Fiecare, prin propria conștiință, să fie un exemplu pentru ceilalți, fără a interveni în viața lor. Astăzi mai ales, trebuie bine înțeleasă deviza înaintașilor: Om, Neam, Dumnezeu.

— Absolutizarea Uniunii Europene ca izvor de democrație și speranță nu ascunde și riscuri? S-a văzut în ultimii ani că UE înseamnă câțiva oameni care contează: unii stau la lumină, alții în umbră.

— Uniunea Europeană, în forma actuală, este doar un proiect pervers de distrugere a națiunilor, a eșuat lamentabil prin corupție și incompetență! O influență chiar mai nefastă decât UE asupra României o are Germania, acest cal troian al globalismului în Europa.

— Ați lucrat la Națiunile Unite. Înțeleg că ONU, azi, e ca un club globalist, cu o agendă plină de încălziri globale, Grete, migrații și diversități. Nu știe nimeni însă cât mai contează națiunile acolo. Vă întreb: cât mai contează națiunile la ONU?

— ONU rămâne o instituție puternică dacă îi cunoști perfect mecanismele de funcționare. Dacă le cunoști și ai lângă tine patrioți și oameni bine pregătiți profesional, poți să aduci în țara ta belșug și pace. Altfel, rămâne o organizație prăfuită cu interese imense în spatele cortinei, care nu face cinste umanității.

— Vedeți necesară o reformare a ONU?

— În mod categoric, dar nu va fi prea curând.

— Este doar Istoria de sub ochii noștri: un lagăr odios, cel socialist, a fost înlocuit rapid, după 1990, cu unul care, de departe, arăta a capitalism și care, de aproape, apare ca marxism perfecționat.

— Exploatarea omului de către om a fost înlocuită cu manipularea omului de către om. Sclavia nu a dispărut, doar s-a perfecționat.

» Pentru noi, în Rusia, comunismul este un cal mort, în timp ce, pentru mulți din Vest, este încă un leu viu.” (Aleksandr Soljenițan)

— Corectitudinea politică și multiculturalismul au aceeași mamă și tați diferiți?

— Corectitudinea politică și multiculturalismul sunt ideologii menite să controleze comportamentul uman și să amalgameze națiunile într-o unică supă globală. Li s-a aplicat eticheta de „neomarxism”, care mie mi se pare doar parțial corectă. Este vorba, mai degrabă, doar de o fațetă a neoliberalismului. Afacerea Covid a făcut ca aceste ideologii să-și arate fața totalitară. Trăim într-o lume a replicilor istovite. Marea schimbare se apropie.

— E surprinzător să găsim în țările neoliberale din Vest fenomene care erau prezente din plin și în cele comuniste: cenzura și autocenzura presei și a individului, partide unice, supravegheri colective, spaime colective și individuale. Adică n-au schimbat de fapt nimic? Doar că au înlocuit un profit cu o plusvaloare?

— Nu s-a dorit nicicând ca oamenii să fie liberi. Libertatea este marota liberalismului, ideologia unui sistem economic pirateresc. Toate societățile moderne au urmat același obiectiv, dar în forme și veșminte diferite.

În esență, nicio societate nu dorește ca individul să fie autonom, să-și exercite cu responsabilitate libertatea. Pentru că atunci ar pune întrebări, s-ar răzvrăti împotriva industriei pharma, a celei medicale, a asigurărilor, ar fi un pericol pentru statul servil și pentru capitalismul escrocilor (*crony capitalism*); și fiind un om liber în interiorul său ar putea să-și dea viața pentru această cauză, ar fi leu, nicidecum oiță! Și atunci, societățile moderne au dorit să uniformizeze oamenii, să-i facă pe toți la fel, roboți ascultători și docili, mimând însă diferența între o societate și alta. Oricum ar fi, este multă suferință, astăzi, în lume, și nu ar trebui să fie așa.

Mă cutremur când mă gândesc că opt milioane de copii dispar anual pe rețeaua mondială de pedofilie! Ce fel de specie suntem?

— Care este cel mai mare pericol pentru români în acest moment?

— Lipsa unirii. Unirea rămâne singurul proiect politic mare, care poate relansa țara noastră și ar face din România un paradis terestru. Cine va realiza acest proiect va rămâne în istoria lumii. România, ca să renască, nu are nevoie de doctrine, ci de o stare de spirit.

— Globalismul, ca și socialismul, creează joburi multe și prost plătite, mituri economice și profituri exportate spre „zone gri”. Sunt frați?

— Evident, socialismul este anticamera globalismului. Și unul, și celălalt își trag seva din ideile liberalismului pe care l-am venerat atâta amar de vreme. Iar totul

pentru ca oamenii să fie o turmă dresată să funcționeze ca „rezervoare de energie” pentru o minoritate care îi conduce.

— Finanțarea de către SUA pentru Organizația Mondială a Sănătății a fost tăiată de Trump: Organizația a eșuat, spun serviciile lui, să-și anunțe membrii că virusul COVID-19 se transmitea de la om la om. Plătim incapabili, de la New York la București?

— Bineînțeles! Cu cât ești mai prost, cu atât ești mai ușor acceptat și plasat în funcții înalte. Pentru că acolo, pe aceste funcții, ești adus ca să respecti ceea ce ți se spune, nu ca să pui întrebări. Cu cât ești mai docil, cu atât ești mai bine plătit. Președintele Donald Trump a făcut ceea ce trebuia să facă. Cunosc sistemul și știu ce vorbesc.

— Societatea românească a fost mereu atomizată: credeți că pandemia Noului Coronavirus va lărgi fisurile astea din zona relațiilor interumane?

— Desigur, nu facem decât să ne depărtăm și mai mult unii de alții. Un mecanism diabolic, bine pus la punct, ne separă mereu. O țară dezbinată este o țară înfrântă, care se conduce ușor.

Când va respira gândul numai libertate, atunci vom avea parte de sănătate și demnitate, spunea Traian Dorz. Acesta este și mesajul meu către poporul român în această pandemie a prostiei și a fricii impuse de niște lachei ai puterilor oculte.

— Imbecilizarea promovată prin parte din mass-media din România este o consecință firească a pierderii libertății sau doar un preț care trebuie plătit firească? Cum s-a ajuns în Europa ca „naționalismul”, care a clădit țări, să fie azi persecutat pe la conferințele pretențioșilor?

— Este firesc, pentru că suveranismul unește, Uniunea Europeană dezbină și uniformizează. Nu este persecutat doar la conferințe, ci în întreaga mass-media și în majoritatea mediilor culturale elitiste. Media actuală este „terroristul numărul unu”, aflat în slujba statului subteran mondial. Cea mai mare putere corporatistă, aș spune chiar mai puternică decât sistemul financiar-bancar. A pus gheara pe rețelele de socializare, care cenzurează „la sânge”.

— Sunteți un expert în domeniul dvs. Vă sună azi cineva din presa *mainstream* dâmbovițeană pentru opinii autorizate?

— Presa românească nu există. Este de un servilism jalnic. Cred ca face și sclavia de răs.

— Mă minunez ce conjurație anti-Trump s-a născut: presă globală, Greta, Partidul Democrat american, „elite” UE, Papa, „elite” ONU, aliați de pe Marte: ce-i adună pe toți ăștia la un loc? Există un risc suprem pe care l-ar reprezenta un Donald Trump rămas la putere?

— Președintele Donald Trump este un erou. După Kennedy, este singurul președinte care s-a luat la trântă cu balaurul corporatist reprezentat de sistemul financiar-bancar mondial, industria pharma, industria medicală, industria de apărare și asigurările. Rămânerea lui la putere, pe care mi-o doresc din tot sufletul, ar însemna moartea sclavagismului impus lumii de acest sistem neoliberal – *crony capitalism* sau „capitalismul escrocilor” – care a distrus planeta. Ar însemna reluarea prerogativelor libertății individuale și redeșteptarea conștiințelor naționale.

Nu există dorință de pace, ci dorință de putere. Este firesc ca toate tunurile corporatiste să fie acum puse pe el, iar mass-media românească și toată clasa politică de la

București nu fac excepție. Dar cel mai important este faptul că prin pozițiile luate de președintele Trump, cetățenii americani și cetățenii din întreaga lume au început să se trezească și au înțeles încrângăturile create de Statul Subteran Global (*Global Deep State*), care nu sunt altele decât persoanele aflate în umbra ideologiei globalist-progresiste. Nu vor reuși, pentru că adevărul a început să fie auzit de oameni, iar sufletele lor au început să vibreze. Va fi o mare schimbare în lume, într-o împlinire a idealului milenar al libertății.

— Ce are guvernul la București: experți în cipuri, în vaccinuri, în tehnologii 5G și în împrumuturi – asta e Câtu. Când vor veni experții în refacere economică?

— Când întreaga suflare românească va dori aceasta și România va fi condusă de oameni de glie.

— M-am urcat pe Făgăraș zilele trecute, m-am uitat puțin în jos: nu se vede nicăieri în Europa de Est sau Centrală o țară mai supusă lui Frans Timmermans ca România. Iar dacă luăm la citit CV-urile ălor care „con-tează” pentru Arafat-Iohannis-Orban, toți au „la bază” Universitatea de Apărare.

— Este o inconștiență colectivă în România! Țara se învârtește de treizeci de ani într-un sens giratoriu. Dacă politica ar implica vreun risc, nici unul dintre acești indivizi nu ar fi astăzi în fruntea țării. Este o rușine!

Ce înaintași am avut! Vă rog să realizați ce au fost Cuza, Kogălniceanu, Goga și mulți alții. Diferența constă în faptul că ei aveau noblețea de caracter în sânge, pe când indivizii rătăciți la minte și prin politica actuală sunt niște făcături, se chinuie doar să parvină. Trăim pe pielea noastră tragi-comedia pe care o joacă.

Munții Făgăraș stau martori celor care s-au jertfit pentru neam. Iar memoria lor și viața lor nobilă trebuie să ne fie astăzi far de urmat și scut împotriva ipocriziei.

Știți cum spunea Cioran:

» În România totul este posibil și nimic n-are consecințe”.

Eu zic că a venit timpul schimbării totale.

— Capul plecat, sabia nu-l taie: e noua doctrină economică aplicată de Cotroceni?

— Atunci când nu știi să faci nimic te faci politician. Iar ca să ajungi în poziții înalte plătești până la ultima centimă costul trădării țării tale.

— Crearea unei lumi interioare poate salva românul, dar nu-l va îndepărta cumva de realitate?

— Dacă știi cine ești și cobori în propria ta ființă, de fapt te înalți. Fiindcă acolo regăsești chipul lui Hristos, care îți dă încredere în tine. Și când ai încredere în tine nu te mai poți pierde. Trebuie să știi cine ești ca să nu te îndepărtezi de realitate. Dacă îți spun alții cine ești, trăiești într-un univers paralel.

— Dragostea poate salva țara. Vedem însă doar ură, iar la instituțiile de forță e ură finanțată de la bugetul de stat.

— Iubirea poate salva orice. Iubirea este taina cea mare a lui Dumnezeu, a tot ceea ce este. Unul din marii noștri duhovnici, părintele Arsenie Boca, spunea:

» Nimic nu poate înlocui absența iubirii, dar iubirea înlocuiește toate neajunsurile”.

— O soluție, vă rugăm: cum să-și protejeze românii mai bine copiii în aceste vremuri interesante, când banii de la Educație se duc spre serviciile secrete?

— Să-i ducă, dacă pot, cât mai mult în natură, să-i ducă la țară, la bunici, la rude, să stea mereu în contact cu natura și cu glia strămoșească și să asculte glasul inimii lor. Să-i deconecteze total de la Facebook, internet și televiziuni.

Sunt măsuri extreme? Judecând după criteriile actuale, poate că sunt. Dar cum altfel să învețe singuri limbajul libertății, al firii, al lumii înconjurătoare și al lui Dumnezeu?

— Avem un președinte de țară care nu rostește numele lui Eminescu și leagă greu două vorbe. Se aplică și aici zicerea cu „mutul întoarce pământul”?

— Ne jucăm cu viața oamenilor și cu destinul acestui neam. Este rușinos și scandalos că toate nimicurile au ajuns să conducă o țară atât de frumoasă și de nobilă prin mării ei martiri și eroi. Mihai Eminescu a fost și rămâne simbolul absolut al conștiinței naționale. Românii îl iubesc, veneticii îl disprețuiesc sau chiar îl urăsc. Așa a fost mereu. Spunea marele poet: „alte măști, aceeași piesă, alte guri, aceeași gamă”. Iată ce scria Mihai Eminescu în ziarul „Timpul” în decembrie 1877:

» Cine a ajuns în Parlament? Țăranii? Nu sunt. Proprietari nu, învățați nici cât negru sub unghie, fabricanți numai de palavre, meseriași nu, breaslă cinstită nu au, ce sunt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deșerte, leneși care trăiesc din sudoarea poporului fără a o compensa prin nimic, ciocoi boier-nași și fuduli [...] Oameni de stat cari nu pot justifica săvârșirea școalei primare, avocați fără știrea lui Dumnezeu, pictori orbi și sculptori fără de mâini, generali care nu știu citi o hartă, subprefecți ieșiți din pușcărie, legiuitori recrutați dintre stâlpi de cafenele, jucători de cărți și oameni cu darul beției, caraghioși [...] Iată banda ocultă care guvernează România”.

*

— Domnule Călin Georgescu, numele dvs. a fost invocat, cu deosebire în ultimul an, ca un posibil premier al României. Există un grup de inițiativă care vă susține, există un partid parlamentar (AUR) care vă propune. Dincolo de exaltările de genul „omul providențial” sau „un român adevărat” ce vă recomandă?

— Nu sunt de acord cu etichetarea drept „exaltare” a credinței în Providență și a iubirii de țară. Ceea ce ne deosebește fundamental pe noi, oamenii, de restul fapturilor este tocmai verticalitatea aceasta, conștiința că nu suntem niște soboli care orbecăie prin galerii subterane, mânați doar de nevoile imediate. Noi am fost croiți după un model (un „chip”, cum i se spune în traducerea românească a Sfintei Scripturi) transcendent. Noi, oamenii, suntem, cu toții, fie că ne dăm, fie că nu ne dăm seama,

deopotrivă „de aici”, dintr-un loc și un timp anume (de pildă, din Dorohoiul sau din Constanța de după război) și „de dincolo”, din lumea rațiunii, a iubirii și a dreptății pure. Poporului ales i-a fost hărăzit un loc și nu altul. Tot astfel, poporului nostru i-a fost hărăzit un loc și nu altul. Iar credința nu este oarbă, dimpotrivă, deschizătoare de orizonturi spre Nordul celest.

Ce mă recomandă? Realismul, pregătirea, experiența, credința, patriotismul, dăruirea, cinstea... pe scurt, faptul că sunt bine înfipt cu picioarele în pământ, dar cu ochii larg deschiși spre înălțimi. Spre înălțimile pe care le merită poporul în sânul căruia m-am născut și pe care, după Dumnezeu și după familia mea, îl iubesc mai presus de orice altceva. Nu mi-e rușine să mă recunosc creștin ortodox și român. Și cred că țara noastră arată așa cum arată astăzi pentru că de prea multă vreme în fruntea ei nu s-au mai aflat bărbați cu credință în Dumnezeu și cu iubire de țară. Iubirea este cheia de boltă care încununează și susține întreg edificiul social.

» Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul” (1 Corinteni 13, 5).

— În ce măsură este proiectul dvs. de țară creștin?

— Proiectul meu este un proiect de întoarcere la Hristos, la neamul strămoșesc și la vatra satului. Nu sunt formule patriotarde. Doar într-o țară călăuzită de principii creștine cetățenii sunt liberi și le sunt garantate drepturile fundamentale încă din momentul concepției. Cu icoana lui Hristos în față, redevenim persoane cu rost și teme, persoane care nu mai pot accepta vechile practici

economice și sociale bazate pe minciună, înșelăciune și delapidare. În momentul în care l-am izgonit pe Dumnezeu din economie și din societate în general, statul a încetat să mai fie un stat reprezentativ, iar economia a devenit echivalentă cu pungășia. Fiindcă ne-am întors fața de la Hristos, ne găsim în situația de astăzi: o economie și un sistem socio-cultural care alimentează un rezervor inepuizabil de sclavi, clienți și găști clientelare. Mase de indivizi anonimi urăsc conducătorii și statul, căci acesta le încalcă în permanență demnitatea și libertatea. Din păcate, deseori această ură este direcționată, în mod inconștient și autodistructiv, asupra propriei țări. Iată de ce este crucial să-l repunem pe român în rostul și temeiul lui tradițional. Timpurile se precipită și riscăm ca, în zece-douăzeci de ani, talpa țării să fie „românul transuman” pe care ni-l va propune cât de curând „noua resetare” a tehnoglobaliștilor. Deja au lansat pe tot mapamondul lozinca propagandistică: „Nu veți poseda nimic și veți fi fericiți”.

— Nu e prea... abstract ceea ce spuneți?

— Nicidecum! Creștinismul nu este o abstracțiune, o teorie printre atâtea altele, ci, mai presus de orice, o dreaptă măsură care ne poate face să judecăm sănătos. O societate construită pe o solidă fundație creștină nu poate fi una divizată, nici în stânga și dreapta, nici în bogați și săraci, nici în proști și deștepți, nici în alegători și aleși, nici în „speciali” și „de rând”. O societate sănătoasă este alcătuită din persoane (adică oameni deschiși spre ceilalți oameni, nu indivizi închiși în ei și în cercul lor strâmt de interese și câștiguri), este o societate personalistă, în sensul creștin al termenului. O societate în care egalitatea și demnitatea sunt asigurate, pe verticală, de conștiința apartenenței la aceeași mare familie a fiilor Tatălui, iar pe

orizontală, în planul lumii acesteia (economice, politice, sociale, culturale...), de autonomia pe care numai proprietatea o poate asigura. Dacă mă întrebați direct cum văd eu România ideală, vă răspund că ar trebui să fie o țară a micului proprietar-producător, cu o economie a adevăratei libertăți, libertatea oferită de statutul de proprietar și de producător, nu doar de consumator. Adevăratul câmp al exercitării creativității, al libertății este producția, nu consumul! Văd o țară al cărei chip să fie conturat de micul întreprinzător (nu de acționarul la bursă, nici de deținătorul de latifundii, nici de dezvoltatorul descurcăreț, nici de abonatul la fonduri europene), o economie în care marile companii să reprezinte, după modelul Germaniei, de pildă, doar al patrulea picior al mesei. Strofa mea preferată (mă rog, una dintre strofele mele preferate) este din Tudor Arghezi:

» Nu ajunge, vream să zic / Să fii mare cu cel mic, /
Că puterea se adună / Din toți micii împreună”.

Vreau o țară a cărei măreție să fie dată de micul producător!

— Și cum s-ar putea face asta, concret?

— Fără implicarea și imboldul statului – greu. Nu imposibil, fiindcă modelul meu de țară este unul care ține de firea lucrurilor, de normalitate; doar că, lăsat să se dezvolte de la sine, prin sine, ar lua prea multă vreme ca să devină dominant. Or, timpul nu mai are răbdare. Nici noi nu mai avem răbdare! Pentru a grăbi lucrurile și a urgenta instaurarea normalității și a demnității în țara noastră, primul lucru care ar trebui făcut ar fi scutirea de

dăjdii a micului producător (atenție: micul producător, nu micul tâlhar!). Dacă statul român ar stimula creativitatea și mica proprietate productivă, în doi-trei ani România aceasta devenită o colonie de consumatori ar țâșni spre cerul, rezervat acum celor puțini, al autonomiei economice. Altfel și pe scurt spus, ar fi o țară de proprietari-producători, iar nu de consumatori.

— Cum vreți să restructurați sectorul public?

— Obiectivul principal al proiectului de țară „Hrană, Apă, Energie” este transformarea României într-un stat al proprietarilor. Răspândirea cât mai largă a proprietății mici și mijlocii – modelul distributist – este cheia de boltă a prosperității unei țări. Condiția de proprietar trebuie să fie un stimulent și în sectorul public. Eu vreau să obținem cea mai eficientă organizare posibilă a sectorului public. Sunt convins că binele public este servit în modul cel mai eficient de servicii la scară mică, prestate cu mai multă grijă, angajare și dedicație. Prin *outsourcing*, privilegiat de modelul neoliberal actual din România, burocrăția de stat supradimensionată nu a făcut decât să treacă monopolul de stat în mâinile oligopolului privat (de obicei, străin). Atât funcționarul cât și utilizatorul sunt în prezent niște sclavi nefericiți cărora nu li se oferă posibilitatea de a avea un interes major în companiile prestatoare de servicii. Ca parte din restructurarea serviciilor publice, noi propunem, de exemplu, înființarea de companii civile pe modelul firmelor de interes comunitar din Marea Britanie, ceea ce va permite evitarea costurilor și neajunsurilor contractelor, ale reglementărilor și ale auditului. Mai ales, le vom oferi funcționarilor publici o putere reală de asociere și organizare, noua putere a proprietății civile pe care o vom extinde și la clienții lor, cetățenii. Ei vor avea posibilitatea să dețină un interes

major în companiile prestatoare de servicii. Proprietatea este un bun divers și acest bun poate fi realizat în diferite structuri și organisme, de la cooperativele moderne, companiile civice, trusturile în parteneriat (modelul rețelei de magazine John Lewis), până la bresle (mai ales în domeniul medical). Pentru decidenții români nu există decât proprietate de stat (care trebuie redusă la minim) și proprietatea corporatistă (căreia nu i se pune nici o opreliște, chiar dacă îmbracă forme monopoliste și antinaționale). Milioanele de mici proprietari-producători și mica gospodărie țărănească sunt doar tolerați.

— Vreți, prin urmare, să remoralizați economia ?

— Proiectul „Hrană, Apă, Energie” își propune să remoralizeze piața, să relocalizeze economia și să-i recapitalizeze pe nevoiași. Nu vom folosi nici instrumentele statului asistențial, nici metodele corporatiste de exploatare a „forței de muncă”. Ambele îl transformă pe român într-un sclav. Proiectul meu creează o stare de spirit a demnității și libertății care se va manifesta în practici economice viabile. O economie la scară umană, de mici proprietari-producători, un stat reprezentativ și o țărâni-me gospodară, așezată la locul ei.

— Trăim totuși într-o lume globală, cu granițe deschise. Cum îi atragem pe investitori ? Pe românii din diaspora?

— Pe investitorii serioși din străinătate îi atragem prin predictibilitatea sistemului legislativ, seriozitate și profesionalism. În România, ne-au părăsit investitorii fiindcă economia a părăsit sfera morală. Guvernele de azi nu vor investitori, ci „parteneri de prăduială”. Programul „Hrană, Apă, Energie” propune o economie reală care să asocieze Libertatea și Dreptatea. Doar o astfel de economie

va putea instaura o piață cu adevărat liberă – un magnet pentru adevărații investitori. Cât despre diaspora, atitudinea ei față de România este clară. Românii nu vor reveni în țară din patriotism sau din alte rațiuni subiective. Ei se vor întoarce acasă doar în momentul în care România irespirabilă pe care au părăsit-o va fi înlocuită de o Românie schimbată la față. Nu o Românie perfectă, dar o Românie unde ar avea siguranța că vor rămâne români, creștini, demni, liberi și prosperi, chiar pe timpul celor mai mari furtuni.

— Ce măsuri veți lua în primele zile ca să le arătați românilor că ceva radical se va fi schimbat în România?

— Din prima zi, românii vor simți un nou duh. Duhul Adevărului, al Libertății și al Suveranității. Vom începe imediat reprofesionalizarea administrației de stat și decolonizarea României. Primul vizat va fi sistemul bancar. (De la 10% bănci românești și 90% străine, proporția trebuie să se inverseze în câțiva ani.) Statul român trebuie să asigure cetățenilor români libertatea de a circula oriunde în lume, inclusiv în SUA. Deschiderea economiei, închisă în prezent de măsuri aberante „anti-covid” dictate din străinătate. Regim de impozitare stimulatив pentru micul producător și țăranul român, reducerea drastică a birocrăției statului care împiedică buna desfășurare a activității. Și multe alte măsuri substanțiale, și nu praf în ochii românilor, ca până acum.



— Care este soluția pe care o vedeți dv. în actuala criză a minelor din Valea Jiului? Pot fi menținute locurile de muncă și exploatarea de acolo?

— Tot ce se întâmplă în jurul nostru își are rădăcinile în mintea noastră. Aceasta reprezintă întotdeauna cauza

realității, proiectorul acesteia. Prin urmare, nu este o criză a minelor, ci o criză a țării întregi, din cauza minții strâmbe a celor care o conduc de peste treizeci de ani, dar și a majorității celor care acceptă sclavia. Mineritul este o activitate economică de prim rang, creatoare de resurse strategice, care poate contribui decisiv la dezvoltarea țării. Iar minerii reprezintă un grup profesional în fața căruia trebuie să te pleci, pentru că, datorită lor, întregului popor îi este bine. Îmi pare rău pentru ce se întâmplă acolo și îi înțeleg pe cei care suferă în mod real. Evident că soluțiile pentru minerit există, dar ele trebuie căutate într-o gândire de ansamblu inspirată de iubirea de țară.

— Există o distanță între ce credeau românii că înseamnă UE la aderare și ce au aflat că înseamnă „elitele” UE în prezent?

— UE a fost privită, voit manipulat, ca un obiectiv de mare însemnătate pentru români. Fals! Era doar un mijloc de dezvoltare pentru țară, în interesul național, care trebuia să rămână pe primul loc. UE a fost și este un proiect eșuat, o cacealma întinsă societăților captive. Vrei să înțelegi UE? Te uiți la ce a făcut Marea Britanie și înțelegi totul. China a cucerit lumea și a cumpărat aproape tot ce este mai important în UE. Iar Europa a capitulat!

— Comisarul olandez Frans Timmermans acționează ca un alt Ceaușescu. A atacat legile Justiției în trecut, acum presează pe închiderea minelor de cărbune din România. Să îl numim prim-ministru?

— Nu contează ce spune Frans Timmermans, contează cine îl ascultă și, mai ales, cine acceptă așa ceva. România fiind condusă doar de lachei, nu poate să înțeleagă ce înseamnă onoarea sau demnitatea, pentru că un lacheu nu are așa ceva în vocabularul lui și, în plus... este și analfabet funcțional.

— Avem azi în România grupuri politice, precum USR-PLUS, care atacă permanent Religia. Am fost învățați că UE înseamnă toleranță, libertăți și democrație, și atunci cum explicați apariția acestor formațiuni extreme în Europa?

— UE nu putea să învețe nimic pe nimeni. Singurul de la care învățăm este Dumnezeu. Toate constrângerile, toate restricțiile conduc la violență și extremism. Societatea românească și-a pierdut demult direcția nobilă și starea princiară. Pe cale de consecință, nu mai există nimic sfânt și legat de tradiția istorică a Bisericii strămoșești în viața neamului. Pseudoculții apăruiți în politica românească sunt precum muștele la grajd, care au și ele rolul lor...



— Ați revenit de curând în țară și lumea ar vrea să știe mai multe despre dv. Aveți hobby-uri, planuri de viitor în afara celui politic?

— În această perioadă grea, în care neamului românesc îi sunt surpate, una câte una, temeliile sufletului și istoriei, trebuie să avem un singur plan: refacerea urgentă a suveranității noastre ca națiune liberă, a unității noastre în Biserica lui Hristos și a demnității noastre ca persoane create după chipul și asemănarea Dumnezeului Celui în Treime. Nu am hobby-uri, am câteva pasiuni: alergare, drumeții montane, lectura, muzica clasică, ele se completează una pe alta. Încerc să fiu un om integru în toate sensurile acestui cuvânt.

— Când descria o suferință publică, bunica avea o vorbă, zicea: „Săracă, biată lume!”. Unde ne aflăm în acest moment cu suferința națiunii în România?

— Suferința este la cote maxime. Dar și speranța. Statul slab, sărac și înapoiat de astăzi poate deveni vestul Vestului în scurt timp, prin voință și dăruire. Există încă enorme energii latente care pot fi descătușate pentru refacerea noastră ca neam și ca persoane individuale.

— Ați pus bazele Asociației „Pământul Strămoșesc”. Este un crez, un mod de implicare, o temelie de viitor, un partid?

— „Pământul Strămoșesc” este mai mult decât o asociație, este o mișcare. Ca sintagmă, „pământul strămoșesc” înseamnă țara, nu doar locul unde trăiesc, ci complexul de tradiții, obiceiuri, mod de a gândi și de a vorbi, ba chiar de a te apăra și a depăși situațiile grele; într-un cuvânt – istoria. Dar mai înseamnă și construcție concretă, nu conflict, totul în numele interesului național.

— Se dă fraza: „Ambasadele străine nu mai redactează proteste”. Este acesta un semn că guvernul Cătu urmează o agendă agreată de ambasade?

— Este un semn că, prin trădare și incompetență, marionetele puse să conducă vremelnice România au pierdut total controlul economic și financiar.

— Aflăm fără surprindere: ambasadoarea Franței convoacă Protecția Consumatorului după ce s-ar fi cerut închiderea unor magazine franceze. Noțiunea de colonie atribuită României devine tot mai diversificată...

— Este o consecință a faptului că ne-am cedat complet suveranitatea oricui a dorit să cumpere pe nimic România. Contăm mai puțin decât o colonie din epoca imperiilor coloniale. Nu mai e nimic de comentat. E de făcut. Grabnic!

— Măine, când relațiile româno-franceze vor fi la apogeu, președintele Macron o să-l sune direct pe ministrul de la apă și canal pentru vreo conductă blocată la Auchan, în Dristor?

— Azi se poate întâmpla acest lucru. Dar mâine situația va fi complet diferită. Ne va găsi pe mulți, pe toți cei care iubim și respectăm pământul strămoșesc, în picioare, nu în genunchi.

— Există o cohortă zgomotoasă de roboței neomarxiști care cer azi crucificarea naționalismului. Naționalismul a creat însă România modernă și i-a dat o Constituție. Mai există „politică” azi sau totul se reduce la „ideologie”?

— Există un fond carstic care nu poate să fie distrus. Suveranismul este ultima baricadă în fața neomarxiștilor. A fi suveranist în România de astăzi înseamnă să știi să fii tu însuși, să acționezi din dragoste și nu din ură. Să-ți iubești tradițiile și să respingi partea decadentă a societății moderne, fără a fi pironit într-o viziune defetistă asupra lumii. Suveranismul, cum îl înțeleg și aplic eu, nu înseamnă nici rasism, nici etnicism, nici izolaționism. Pur și simplu, luptăm să ne apărăm „nevoile și neamul” și întreaga civilizație românească. Fiindcă România este mai mult decât o țară oarecare, este o civilizație. Fiind vorba de o civilizație, termenul „suveranist” mi se pare mai larg, mai cuprinzător decât cel de „naționalist”.

— Se dă cazul SNSPA: într-un stat care este „național” și „unitar”, vor să ia o universitate de stat și s-o deturneze spre „proiecte” de „combatere a naționalismului”, cu finanțări externe. Presupunem că nu este un caz singular, dar frustrantă este „încremenirea în proiect” a Ministerului Educației, care a ignorat permanent acest caz.

— Nu mă mai miră nimic. România este subminată din interior. Instituțiile care erau menite să apere suveranitatea țării sunt cele care o atacă în permanență. „România de vânzare” este o sintagmă care s-a banalizat. Dar toate acestea se vor sfârși într-o zi. Și acea zi este aproape...

— Până unde poate fi dusă „autonomia universitară” cu așa-zise proiecte care introduc politica masiv în universități, într-o țară ca România, unde Constituția stipulează că este un stat „național”, „suveran” și „unitar”, nu unul „globalist”, cu „frontiere deschise”?

— Există o singura politică: iubirea de neam și apărarea drepturilor lui sfinte. Dacă ești în afara acestei paradigme, porțile sunt larg deschise pentru invazia trupelor străine.

— Ce ar trebui făcut pentru evitarea situației din Occident, unde unele universități au devenit pepiniere pentru ideologii ale extremismului de stânga, cu cadre „formate” pentru grupuri precum Antifa sau „haștag rezist”?

— Întărirea statului și a rolului său hotărâtor spre binele cetății. Statul trebuie însă reformat pe baze noi, așa încât să ofere cetățeanului o ieșire din sclavia mentală și economică în care ne aflăm. În ultimii 30 de ani am tot creat „autonomie” pentru mafioți și incompetenți care au luptat împotriva noastră, a tuturor. Ajunge! România va renaște prin statul micilor proprietari-producători, în care avantajul și câștigul fiecăruia se obține „împreună” cu al altora și nu „împotriva” lor. Un proprietar-producător este o persoană demnă și liberă, a cărei bunăstare depinde de credința sa în Dumnezeu, de propriile puteri și de cooperarea cu semenii în cadul unei economii de proximitate. Acești oameni nu au cum să fie influențați de

Marea Renaștere – Adevăr, libertate, suveranitate
ideologiile neomarxiste sau de grupuri „Antifa” sau
„haștag rezist”.

— Cum vedeți personal rezolvarea crizei politice în desfășurare de la București?

— Printr-un parteneriat politic pe baza unui proiect național, un plan acceptat de toate forțele politice. Fără unitate și pace socială nu se poate face nimic. Trebuie să oprim campaniile de învrăjpire a românilor, unul împotriva celuilalt, să abandonăm politicianismul și să aducem la conducerea țării lideri autentici, nicidecum personaje caragialești.

— Există posibilitatea ca actuala campanie dusă de ONG-uri și mass-media, care exacerbează ideea de „încălzire globală”, să camufleze de fapt o megaafacere, în care guvernele vor da drumul la miliarde în cash, iar niște cluburi globaliste și multinaționale „selecte” le vor înșfăca?

— COP26, megaîntrunirea de la Glasgow privitoare la schimbările climatice a fost un eveniment lipsit de un conținut real. S-a remarcat prin vorbărie moralizatoare, poze de grup și 400 de avioane private superpoluante care au adus la întrunire elitele globaliste din întreaga lume. Când primul ministru al Japoniei nu participă la COP26, iar China și Rusia își trimit funcționari de rangul al doilea, ne dăm seama că este vorba doar de chestiuni declarative, ideologice, amenințări și constrângeri găunoase. Asistăm practic la prăbușirea ordinii internaționale care a început odată cu inaugurarea administrației Biden. La Glasgow, prin propuneri dictatoriale de genul celor enunțate de Prințul Charles, occidentalii demonstrează că nu mai știu să negocieze, că au uitat legile scrise și nescrise ale democrației, se comportă ca niște

comisari sovietici dând ordine aiuristice pe care jumătate din populația lumii nu vrea sau nu poate să le execute. Marile corporații găsesc oricum metode să nu plătească taxe, deci nu vor plăti această preconizată taxă pe carbon care va afecta doar micile afaceri și va sărăci și mai mult clasa de mijloc. Va produce o inflație teribilă prin mărirea prețului la mai toate produsele. Țările care se vor alinia fără discernământ la directivele trasate de COP26 sunt sinucigașe, își vor distruge propriile economii.

— Nici OMS nu mai e ce-a fost. Neoficial, se pare că OMS a îngropat investigația referitoare la originea Noului Coronavirus. Să o trimitem către DNA, pentru a afla dacă este vorba de șpăgi?

— Dar când a fost OMS curată? A fost înființată să implementeze ceea ce se vede acum.

— Elitele de la UE și Greta Thunberg cer închiderea minelor de cărbune din România, au spații largi în ziarele neomarxismului. Până acum, n-au intervievat însă niciun miner, ăștia nu contează.

— Două mii de mineri polonezi, sprijiniți de sindicatul Solidaritatea și de Guvernul polonez au demonstrat în fața Curții de Apel a UE împotriva deciziei UE de a închide mina de la Turow. 70% din producția de energie a Poloniei este obținută din cărbune. Polonezii sunt hotărâți să nu închidă minele. Pe aici nu se trece! Exemplul polonez ne stă la îndemână. Și Polonia nu e nici pe altă planetă, nici pe alt continent.

— Sovieticii erau mai onești, trimiteau trupe în statele „neascultătoare”. UE trimite magistrați „corecți politic” din CEDO sau CJUE, ca în Polonia. O curiozitate: ce democrație e asta, în care un judecător străin e pus să

desființeze ce-a votat o națiune aflată la 1000 de kilometri distanță?

— UE vrea constituirea unui suprastat. În ultimul timp a uitat să negocieze, lucrează doar cu amenințări și constrângeri fățișe sau schimbă liderii politici suveraniști prin metode mai puțin democratice. Țări conduse de patrioți precum Polonia și Ungaria nu vor accepta tratamentul la care sunt supuse state servile precum România.

— Au eliminat de la tarabă fructele, legumele din România și aduc din import tot felul de plante tratate chimic. Cât de extins este fenomenul la nivel național, din informațiile dvs?

— 45% din populația țării locuiește în zone rurale, dar importăm peste 80% din alimente, bogate în chimicale și în substanțe nesănătoase pentru organism. Asta este trădare de țară!



— De ce credeți că se blochează sistematic reformarea colosului globalist ONU? De unde vine acest blocaj?

— Pentru că este foarte complex, prea complicat. Și cu cât apar mai multe nevoi în societate, cu atât devine mai complex, mai stufos. Este oglindirea sistemului corporatist-globalist de astăzi. Cu cât adaugi la el, cu atât îl faci mai inoperant pentru nevoile vieții reale: fericire, entuziasm, siguranță. Pe de altă parte, nici nu cred că există interesul de a fi reformat, pentru că nu ai de ce să-l reformezi. La fel cum nu trebuie reformat sistemul de învățământ românesc: adâncește prostia și analfabetismul funcțional. Nu de reformă este nevoie, ci de o nouă construcție, pe baze creștine și pe spirit uman curat. Pe de altă parte, dacă cunoști sistemul ONU foarte bine, excepțional de bine, poți face din țara ta un paradis. Proiectele și

conexiunile mari, negocierile la vârf, protejarea țării, atragerea de avantaje economice, poziționări geostrategice cruciale se pot face doar acolo, la ONU. Dar pentru asta este nevoie de patrioți autentici și de profesioniști.

— Cum vedeți miza reală a conflictului din Ucraina? În România se cere neutralitate, dar cum s-ar împăca asta cu statutul de membru NATO al României și cu cel de nemembru NATO al Ucrainei?

— Loialitatea față de parteneri trece în mod categoric prin loialitatea față de propria țară. Interesul poporului român primează, iar strălucirea noastră ca popor trebuie să fie dată de neutralitatea față de orice conflict. Numai pacea poate aduce dezvoltarea și măreția ființei umane, care trebuie să înobileze Creația lui Dumnezeu. Miza este trezirea noastră ca omenire. Pacea lumii vine din pacea noastră interioară!

— Care este adevărata miză în Ucraina? Se înfruntă acolo doar națiuni, sau și civilizații, ideologii, orgolii?

— Este o singură civilizație și mii, zeci de mii de culturi, care dau sigiliul identității, iar componentele lui: limba, tradițiile, istoria proprie, valorile și credințele dau originalitatea popoarelor și frumusețea lumii. Dacă toate florile ar avea o singură culoare, atunci lumea ar fi urâtă.

— Domnule Georgescu, o curiozitate. Programul dvs. de țară „Hrană, Apă, Energie” a fost, este sau va fi propus unei alianțe politice sau unui partid politic?

— Este propus poporului român, cu sinceritate și devotament față de istoria noastră, față de înaintașii noștri, de valorile și de potențialul uriaș al poporului român. Sintetizează ceea ce ne va distinge de toți ceilalți și ne va lansa pe orbita lumii într-un ceas istoric. Va fi – și este deja – foamete și penurie de energie. Putem reface tot ce

am pierdut în peste o sută de ani. Este un proiect de eliberare din robia ignoranței, a sărăciei materiale și spirituale. Este întoarcerea la rădăcini, la Hristos. Ne va reda o viață sănătoasă într-o societate sănătoasă.

— Germania și Franța presează Serbia să recunoască independența provinciei Kosovo. Ce rol pot să mai aibă doi actori ai Noului Marxism într-un scenariu în care Belgradul a decis că are propria politică externă?

— A fost o țară! *Divide et impera!* Ceea ce numiți dumneavoastră Noul Marxism este una dintre fațetele globalismului. Nici o legătură cu Marx, nici măcar cu vechiul marxism.

Înfruntarea este între suveranism și globalism. Prăbușirea URSS a însemnat prăbușirea birocrăției totalitare neobolșevice și convertirea ei la „democrație”, la libertatea dictatorială a tehnoglobalismului, prezentată în tot felul de învelișuri liberal-democratice ademenitoare. Căderea zidului Berlinului a marcat unificarea pieței mondiale sub faldurile neoliberalismului. Prin prăbușirea blocului estic, globaliștii au acaparat noi resurse și noi piețe locale (naționale) de desfacere. Corectitudinea politică, venită la pachet cu modelul economic neoliberal, este punerea în practică a libertății totalitare. Cu alte cuvinte, a unor forme de control și de încălcare a legii mult mai sofisticate decât cele ale regimurilor totalitare comuniste.

— Care este doctrina necesară României moderne, contemporane?

— România este țara lui Eminescu. România nu are nevoie de doctrine, ci de o stare de spirit. Să ne întoarcem la valorile noastre creștine și la familia tradițională. Tăria unei națiuni provine din integritatea familiilor ei.

— Cum răspundeți la o întrebare incomodă care nu avantajează nici imaginea dvs., nici principiile dumneavoastră?

— Cu zâmbetul pe buze și cu credința străbună în inimă.

— Unde credeți că se intersectează adevărul, dreptatea și justiția în cea mai bună dintre societăți ?

— În preceptele lui Hristos.

— Un sistem politic. Ajungi la bifurcația unui drum, ai viteză foarte mare și impactul este inevitabil: pe un drum este un om, pe celălalt un grup de persoane. Ce ar trebui ales? Motivați răspunsul.

— Tocmai asta este, că nu ai de ce să ai viteza mare. Trebuie să mergi în pasul biblic al timpului care se scurge spre binele suprem. Atunci totul este înnobilit.

— Cum comentați acordul partidelor politice, de desființare a Secției Speciale de Investigare a Infracrișunilor din Justiție? S-a promulgat practic o continuare a mafiei din justiție și politizarea actului de justiție?

— Partidele politice și-au demonstrat de mult incapacitatea. Nu mai era nimic de demonstrat.

— Regrețați că v-ați mutat în România?

— Am fost mereu în România!

— Un mesaj pentru cititori?

— Este un ceas istoric. Treziți-vă! Revendicați-vă credința! Vă îndemn la viață întru Hristos, pentru că Hristos este Calea, Adevărul și Viața.

Live cu următorii

(Zoom transcris și rescris)

» Oamenii sunt o boală, un cancer al planetei.”
(Agentul Smith)

— Toată lumea prezentă? Da? Atunci îi dăm drumul...

— De ce Matrix?

— Înainte să vă ofer un răspuns, să facem un *snapshot* al lumii de astăzi. E o structură piramidală: la vârf, o tehnocrație cu apucături cleptocractice, manifestând un dispreț suveran, nu numai față de omul de rând, ci și față de omenire, creația supremă a lui Dumnezeu. În ultimul timp, disprețul tehnocrației s-a concretizat în acțiuni anti-umane, întreprinse cu atâta sânge rece, încât ai spune că aceste elite aparțin unei alte specii. Mulți le-au comparat chiar cu o specie de reptile care are nevoie de sângele nostru cald ca să supraviețuiască. Dacă la vârful piramidei sunt niște creaturi distante și reci, la baza piramidei se află masa de sclavi zombificați, pe ale căror trupuri vlăguite se înalță întreaga construcție. Adevărul despre această situație intolerabilă ne este ascuns cu mare grijă. Dar nu mai poate fi băgat sub preș, oricât de mult s-ar strădui elitele și agenții lor. Matrix este o metaforă complexă a lumii descrise mai sus, metaforă făcută accesibilă publicului larg prin seria de trei filme inaugurată în 1999.

— Au mai scos un al patrulea film, în 2019!

— Slăbuț! Nu-i văd altă menire decât să-ți stârneasă interesul pentru Matrix-ul de acum 20 și ceva de ani.

— Oricum, Matrix rămâne cel mai influent film din istoria cinematografei...

— Da, pentru că nu este un simplu film artistic, este un documentar, cum a mărturisit actorul principal, Keanu Reeves. Vizualizează un adevăr pe care par să-l simtă milioane de oameni, dar puțini îl pot exprima.

— Să-l fi văzut...? Să nu-l fi văzut...?

— Intriga este convolută și acțiunea presărată cu efecte spectaculoase. Pentru următorii noștri care au ratat filmul în urmă cu douăzeci de ani sau nu și-l amintesc prea bine, iată foarte pe scurt subiectul: personajul Morpheus îi oferă programatorului Thomas Anderson, alias hackerul Neo, o alegere între pilula roșie sau pilula albastră. Dacă ar lua pilula albastră, Neo s-ar trezi liniștit în patul lui, nu s-ar mai întâmpla nimic, iar filmul s-ar termina. Neo alege însă pilula roșie, care are puterea să-l facă să vadă lumea oamenilor în adevărata ei înfățișare.

» Înghiți pilula albastră... s-a terminat povestea, te trezești în patul tău și crezi orice vrei să crezi. Înghiți pilula roșie... rămâi în Țara Minunilor și am să-ți arăt cât de adâncă este gaura în care a intrat iepurașul.” (din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll – nota mea) (Morpheus)

Umanitatea este, fără să știe, prizoniera unei realități virtuale create de mașini inteligente. La întrebarea lui Neo „ce este Matrix?”, Morpheus răspunde:

» Matrix este lumea care a fost trasă peste ochii tăi ca să nu vezi adevărul”.

Din momentul în care Neo s-a „trezit” este atras în războiul Rezistenței contra mașinilor, alături de alți rebeli „treziți”, precum Morpheus și Trinity.

— În mod evident, nu suntem încă *ad litteram* programe pe calculator, dar suntem „programați” să răspundem precum câinele lui Pavlov la stimulii produși de Sistem. S-a văzut asta foarte bine în timpul pandemiei. Cineva, acolo, sus, a apăsat pe buton și întreaga omenire a căzut în genunchi cu masca pe față. Programul elitelor are bătaie lungă și dispune de imense resurse financiare – tiparnița de bani este la ei – ca să fie dus la îndeplinire.

» Ce este Matrix? Control. Matrixul este o lume-vis generată de computer, construită pentru a ne ține în frâu cu scopul de a ne transforma în baterii.” (Morpheus)

— Noi, baterii?! Oamenii abia se mai țin pe picioare! Doar în filme trupurile noastre calde ar degaja destulă energie pentru a mișca roboții din loc!

— *So far so good*. Ne menținem în registru metaforic?

— De ce nu? Atâta timp cât participă toți la discuție...

— Eu zic să alternăm totuși registrele. Adevărul poate fi spus în mai multe moduri. Matrixul, gigantic sistem de iluzionare și control, are nevoie de o imensă cantitate de energie fizică pentru a funcționa optim: petrol, cărbune, gaz, energie nucleară. Altfel spus, energie concentrată, ieftină și abundentă. Dar mai ales are nevoie de energia negativă pe care o furnizează fiecare dintre noi. Frica noastră ține în viață Sistemul. În zadar dăm vina pe elitele tehnoglobaliste. Ele funcționând la frecvențe joase, noi le activăm, noi suntem cei care le oferim energia negativă necesară ca să scrie programele înrobirii noastre: *Built back better*, Marea Resetare. Fără frica, șovăielile, neîncrederea și lașitățile noastre, reptilele din vârful piramidei ar rămâne inerte, întinse pe dalele de marmură albă și neagră din jurul ochiului atotpătrunzător.

» Matrix este peste tot. Este în jurul nostru. Chiar în această cameră.” (Morpheus)

— Matrix este închisoarea unde zac întemnițate mintea și sufletul nostru. Este o patologie mentală și civilizațională.

— N-ar exista Matrix dacă n-ar exista o gândire gnostică, dezîntrupată în care abstractul și virtualul sunt mai importante decât realitatea vie. În Matrix, realitatea are un statut ontologic inferior. Virtualul devine acum realitatea adevărată, este hiperrealitatea uzurpatoare care vrea să-și taie toate referințele la lumea reală.

— Adică... nu mai știi pe ce lume trăiești?

— Pe mine mă scuzați, trebuie să ies din chat. Am venit doar să-l salut pe domnul Călin Georgescu!

— Nu uitați să dați like!

— La un moment dat, în primul film Matrix, din 1999, apare în imagine cartea lui Jean Baudrillard, *Simulacre și simulare*.

— Doar câteva secunde. N-am observat cadrul la prima vizionare.

— Ceea ce era evident doar pentru niște filozofi pătrunzători în 1999, acum se dovedește a fi *common knowledge*. Oamenii nu mai confruntă imaginile de pe smartphone sau de la televizor cu ceea ce se întâmplă în lumea reală. Iau de bune propaganda și manipularea. Oamenii sunt atât de cufundați în lumea de imagini false, încât nu le mai supun testului realității. Copia realității a detronat realitatea. Lumea e un simulacru!

— Ce simulacru...?

— Disneyland, Las Vegas, jocurile video... Nu mai există „copia și originalul”. S-a pierdut originalul. Copia s-a urcat pe tron și s-a întronat drept Hiperrealitate. Asta-i un simulacru!

— Și discursurile politicianilor simulează realitatea. Alea ce sunt?

— Pe românește spus, sunt bâlci. În camera cu oglinzi de la bâlci te vezi când gras, când slab, când ai capul cât o baniță, când ai capul mic și țuguiat. Și caruselul, se urcă lumea pe călușeii ăia, tineri, părinți cu copii, și roata pornește, încet la început, mai repede, tot mai repede, te învârți, se învârte totul cu tine, te simți bine, simți că-ți cresc aripi, zbori, sus, sus, tot mai sus, și deodată – poc... se prăbușește șandramaua. Țipete, istericale, îmbrânceli, ambulanțe, poliție, vuiet, haos... S-a sfârșit bâlciul.

— Tehnica a avansat! Acum au sisteme de siguranță performante.

— Au pe naiba! S-a întâmplat și la Disneyland, în Paris.

— Și în Tei, acum câțiva ani. S-a oprit roata mare. Am văzut la televizor.

— Aha! Credeam că ai văzut cu ochii tăi...

— Mulți oameni trăiesc deja în hiperrealitate, care nu mai este nici măcar o imitație sau o parodiare a realului. Vorbim de imagini fără conținut, fără referent real. Matrixul este o temniță a minții. Cum să te mai desprinzi din aceste imagini când nu mai există un referent real? Unde să te duci? Matrixul trimite la alt matrix, iar acesta, la rândul lui, la alt matrix... Ești prins în interiorul unei uriașe păpuși Matrioșka...

— Sau între două oglinzi care se reflectă la nesfârșit una în cealaltă...

— Eu văd hiperrealitatea ca o temniță, dar ca o temniță cu multe etaje construite în adâncime. Dacă am scăpat din celulă, nu înseamnă că sunt liber. Trebuie să urc etaj cu etaj, să ajung la suprafață pentru a da de lumina cea adevărată. Mă furișez afară din celulă, urc în fugă scările, ajung la etajul superior, mai urc un etaj, și încă unul, urc, urc mereu, când, deodată, mă orbește o lumină, zic „gata, sunt liber, uite soarele!”. „Hei, unde te grăbești?” îmi pune cineva o lanternă în ochi. Recunosc vocea Agentului Smith...

— Chiar credeai că scapi de Agentul Smith?

— Ai avut noroc. De data asta v-ați întâlnit doar în imaginație.

— Dacă ar fi să-l evaluez ca program generat de computer, Agentului Smith din film i-aș acorda 4 stele din 5 posibile. Păzește Matrixul ca un Cerber, îi vânează pe „treziți” până în pânzele albe. Nu lasă nimic să-i scape.

— În general, Agentul Smith are un dublu rol: oferă protecție sistemului, dar și feedback, ceea ce face Matrixul foarte adaptabil la noi provocări. Programul „Agentul Smith” chiar este o unealtă utilă. Eu i-aș acorda punctaj maxim.

» Să nu trimiți niciodată un om să facă treaba mașinii.” (Agentul Smith)

— Pe mine roboții mă enervează... n-am răbdare cu ei. „Apăsați tasta unu... apăsați tasta doi... apăsați tasta trei...”

— Și eu le trântesc telefonul!

— În România, întâlnești agenți Smith în justiție, în economie, în mass-media, fac și desfac partide, au infestat internetul. Controlează rețelele de falsificare a Adevărului, lansează pe piață pseudo-contestatari, incită la revolte controlate.

» Asta-i lumea mea. Lumea mea!” (Agentul Smith)

— Așa este! Ei au totul. Și-au împărțit țara cu străinii!

— Smith are o capacitatea uluitoare de automultiplicare.

» Faptul că eu sunt atât de mulți eu este ceea ce am mai bun.” (Agentul Smith)

— Acolo unde controlul nu este complet digitalizat, ca în România, agenții Smith sunt afectați de ineficiență. Prea scumpi pentru ceea ce oferă. Coruptibili, trădează des, nu sunt fiabili. Automultiplicarea haotică întreținută de „energie” firmelor de casă și a contractelor oneroase îi face să se calce pe picioare.

— Să nu uităm totuși că unii se mai decuplează de la sistem și lucrează part-time pentru cei „treziți”.

— Din ce în ce mai puțini și mai lipsiți de putere...

— Din păcate, oamenii devin colaboraționiști sau agenți Smith. Într-o scenă celebră din film, Morpheus îi spune lui Neo:

» Trebuie să înțelegi, cei mai mulți dintre acești oameni nu sunt gata să se decupleze. Și mulți dintre ei sunt atât de obișnuiți cu el, atât de dependenți de sistem, încât vor lupta să-l protejeze.”

— V-ați întrebat de ce personajul Cypher cere să fie recuplat la Matrix, după ce-a luptat atâta amar de vreme în „deșertul realității”, în Rezistență?

» Știi că friptura asta nu există. Știi că în momentul în care o pun în gură Matrix îi spune creierului meu că e fragedă și delicioasă. După nouă ani știi ce am realizat? Ignoranța e fericire.” (Cypher)

— Fericire, pe naiba! Trebuie să faci ochii mari, să știi ce bagi în gură. Unii au început deja să spună că greierii și viermii sunt fragezi și delicioși.

Marea Renaștere – Adevăr, libertate, suveranitate

— Cypher e un trădător, un Iuda. Își toarnă colegii la Agentul Smith.

— Pentru trădători nu există îndurare!

— Problema este că filmul nu oferă o soluție dincolo de alegerea între Matrix și lupta împotriva Sistemului.

» Matrix este un sistem, Neo. Și acel sistem este inamicul nostru.” (Morpheus)

— Eu cred că filmul nu rezolvă chestiuni motivaționale. Ceea ce se află în afara sistemului de iluzii al Matrixului este redus la un „deșert al realității”, caracteristic peisajelor postapocaliptice din distopiile cinematografilei americane. Zion, singurul oraș rămas încă în mâna Rezistenței, seamănă cu un infern urban. Pentru ce să lupti?

— Pentru Adevăr.

» Ia aminte, tot ceea ce îți ofer este adevărul. Nimic mai mult.” (Morpheus către Neo)

— Nu-i de ajuns. Oamenii vor adevărul+, adică însoțit de soluții concrete pentru a-și croi o viață tihnită, normală, dincolo de minciună. Altfel, chiar și cei treziți vor alege să rămână în Matrix.

— Asta propune Călin Georgescu: Adevăr plus soluții!

— Spre deosebire de Călin, Neo nu oferă soluții. Doar rezistență armată.

» Arme. Multe arme!” (Neo)

— Călin vrea pace! Arma lui e pacea.

— Trebuie să lupți deopotrivă PENTRU ceva și ÎMPOTRIVA a ceva. Să ai un ideal pozitiv și unul negativ, ca să citez un personaj celebru.

Este mult mai ușor să mobilizezi lumea pentru „un ideal negativ”. Majoritatea mișcărilor contestate sunt *anti*. Vor să distrugă ceva perceput a fi prost construit, dar nu pun nimic în loc. Sau propun la repezeală niște măsuri „eliberatoare” care ne rotesc mereu în cerc. Oamenii s-au săturat să schimbe un matrix cu altul, să aleagă aceeași marfă expirată prezentată în borcane cu etichete diferite. În România, partidele politice de toate culorile se dau de ceasul morții să-i scoată la vot pe cei 70% scârbiți de sistem, care de vreo douăzeci de ani în ziua alegerilor fac orice altceva, în afară de a pune ștampila pe numele unui partid.

— Indiferența sau scârba populației nu fac decât să perpetueze sistemul...

— România e o dronă; cineva o conduce urmând un traseu pe ecranul calculatorului...

— Un program scris la Bruxelles, la Washington...

— Se tot vorbește despre programe. Ce este, în fond, un program?

— Să căutăm în dicționar:

Programul este un plan de măsuri și activități cu un obiectiv specific de lungă durată.

— Și Matrix este un program! Măsuri și acțiuni de control desfășurate pe etape, cu o finalitate stabilită cu mult timp înainte. Măsurile și acțiunile sunt violente sau pașnice, se tot schimbă în funcție de loc și circumstanțe, obiectivele rămân în mare aceleași.

Construit ca un program, Matrix este coerent cu sine însuși. Iar organizarea sa mecanică oferă o aparentă rigoare vieților haotice, hrănite cu nimicuri sclipicioase, ale celor cuplați la sistem.

— Ba nu-i nimic coerent în Matrix! Doar o coerență a incoerenței.

— Matrixul nu mai are nevoie de justificări. Cei care contestă coerența incoerenței din discursul oficial sunt considerați „nebuni”, „anormali”, „extremiști”, în cel mai bun caz „recalcitrați”. Nimeni nu vrea să trăiască într-un mediu în care să fie luat drept nebun. Din acest motiv mulți se tem să se decupleze de la sistem.

— Matrixul este propria sa justificare, întrucât nu există alt program care să-i pună sub semnul întrebării înseși premisele. Nu există program pe care societatea hipercomplexă de azi să nu-l asimileze și distorsioneze.

Degeaba faci program după program dacă fiecare dintre acestea nu face decât să întărească tehnoglobalismul și să-l înrobească și mai mult pe om.

— De ce ar fi programul lui Călin Georgescu cu adevărat eliberator?

— Fiindcă este Soluția.

— Nu-i prea mult spus?

— Vă spun eu de ce e Soluția. Pentru a fi soluția la Matrix, un program trebuie să se situeze de partea diametral opusă a lumii de iluzii și manipulări. Să fie singura antiteză reală la Matrixul economic neoliberal și singura contrapondere la programul eugenist al lui Harari și Klaus Schwab. Doar programul „Hrană, Apă, Energie” îndeplinește aceste criterii.

— Ca să-l conceapă, Călin Georgescu a trebuit să se dezangajeze total din rolurile pe care a fost vremelnic menit să le joace în Sistem.

— E mason?

— A spus-o de multe ori: Nu-i mason.

— E patriot. Mulți se pretind patrioți dar UNUL SINGUR nu s-a dezis.

» He (Neo) is the One.” (Morpheus)

— Habar n-am cine e Neo. Dar știi Unul pe al cărui nume o să pun ștampila.

— Ce m-a frapat dintotdeauna la Călin Georgescu a fost luciditatea lui.

— E hiperlucid. Doar hiperluciditatea născută din sacrificiu îți permite să iei distanța necesară demistificării iluziilor. Să găsești un principiu de la care să pornești fără teamă că ai putea fi întors din drum.

— Care ar fi acel principiu?

— Realitatea profundă. Întregul program de țară este fondat pe „principiul realității”, dar o realitate indiscutabilă – hrană, apă, energie – situată în afara structurii de *smoke and mirrors*, fum și oglinzi a Matrixului.

— Dacă pleacă de la un principiu, înseamnă că realitatea este o construcție teoretică. Iar construcțiile teoretice pot fi cu ușurință deturnate și distorsionate de Sistem. Le încarci pe calculator și le modifici cum vrei.

— Nu-i o construcție teoretică. Și nici exercițiu eseistic. Este realitatea ca trezire în Hristos. Asta înseamnă că Programul de țară este în același timp metafizică și practică. Metafizică întrucât trimite la menirea tuturor lucrurilor de a se împlini într-un Dumnezeu personal, care ne iubește pe toți. Matrix are un Arhitect distant, realitatea noastră Îl are pe Iisus Hristos. Practică, fiindcă pleacă de la situația reală a omului pentru a propune forme realiste de organizare socială și economică.

— Totul la o dimensiune umană. Simplu și fără stridențe. Facem ceva cât mai bine pentru satisfacerea unor nevoi adevărate. „A fi” conlucrează cu „a avea”, dragostea fiind liantul.

— Creștinism în acțiune?

— Exact! Iată de ce Programul de țară nu poate fi deturnat.

— Aspirațiile omului trebuie să fie reglate în raport cu limitările sale. Nu poți să fii autonom dacă nu ești smerit, dar smerenia nu înseamnă să pleci laș capul ca să fii lăsat în pace, să-ți fie ție mai comod. A fi smerit înseamnă să te lovești de grinda de sus, să testezi mereu prin activitate practică rezistența lumii înconjurătoare, să depui eforturi susținute pentru satisfacerea nevoilor tale fizice (hrană, apă, energie, adăpost) și psihice (dragoste) fundamentale.

— Degeaba ești bine hrănit și îmbrăcat, degeaba ai un acoperiș deasupra casei, dacă „te realizezi” trudind ca un sclav pe plantație. Nimic nu poate compensa pierderea libertății, mai devreme sau mai târziu răbufnești.

— Lasă, că n-o să mai posedăm nimic, nici o proprietate fizică. Globaliștii ne iau ei în proprietate, mai rău decât comuniștii. Ce spune Klaus Schwab?

— Domnul Georgescu spune, dimpotrivă: mica proprietate productivă este cheia bunăstării. Când ai propria afacere sau ești lucrător-proprietar, ca într-o cooperativă, îți poți controla propria viață.

» Nu-mi place ideea că nu am control asupra propriei mele vieți.” (Neo)

— În Matrix, totul e pseudopractică, o perpetuă agitație bezmetică. Muncești ca să-ți satisfaci niște dorințe stârnite de propaganda corporatistă. Acumulezi ceea ce e insignifiant și neglijezi esențialul într-o viață supercomplicată, care ar putea fi atât de simplă. Ești mereu nemulțumit, dar nu pricepi de ce. Cum să pricepi, când stai mereu cu ochii în ecran, o ții într-un permanent selfie? La munte, la mare, cu nașul, cu nașa, la botezul copilului... Matrix îți întinde oglinda. Când ești tu, cel adevărat, când ești reflexia unui produs de sinteză?

— Programul de Țară va sparge ecranul!

— Nu-i ușor. Multe ecrane au folie protectoare.

— Vom da cu ele de pământ!

— E dureros pentru unii să-și vadă spulberate iluziile!

— Dar ce bucurie pentru cei mai mulți dintre noi! Când nu mai ai oglinda mincinoasă în față, te întorci la Dumnezeu și redescoperi cine ești și ce ai de făcut.

— Foarte greu dacă nu ai un reper, un ghid, pe cineva care să te îndrume concret pe calea adevărată.

— Programul de Țară ne arată calea – suveranism-distributismul – dar, cum spune Morpheus, „este o diferență între a ști care-i calea și a merge pe acea cale”.

— Doar împreună vom reuși. Unde-i Unul, suntem cu toții!

— Care toți? Au venit doar câțiva la acțiunea de plantat pomi de joia trecută...

— Ce-i suveranism-distributismul? E legat de C.G.?

— Vă putem indica titluri de cărți dacă doriți să aprofundați subiectul...

— Niște filmulețe nu aveți? Trei, patru, maxim cinci minute, ar fi ideal.

— Eu o să-l întreb pe duhovnicul meu! Îmi spune el cum stă treaba cu distributismul ăsta!

— Ne apropiem de sfârșitul zoom-ului nostru. Ce puncte ați vrea să mai atingă domnul Georgescu înainte să ne despărțim?

— Eu aș vrea să ne vorbiți despre experiența dumneavoastră personală. Cum ați reușit să vă eliberați din Matrix?

— Experiența trece înaintea teoriei. Am înțeles asta în cadrul sistemului Organizației Națiunilor Unite (ONU). Unde una se spunea și alta se făcea. Am lucrat în acest sistem peste 17 ani. Am început în București, cu Progra-

mul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare și apoi la Geneva și New York, în cadrul altor programe și poziții. La ONU am înțeles un adevăr foarte tare: ceea ce contează este ceea ce nu ți se spune, important este ceea ce nu se vede și fascinant este ceea ce se omite în textele scrise.

Am luptat mereu să devin conștient! Lumina intră în noi dacă ne găsește treziți! Trezirea mea nu a fost bruscă, așa cum dimineața deschizi ochii și treci deodată de la lumea visurilor la aceea a vieții de zi cu zi. A fost un proces lung și anevoios pentru câștigarea acelei lucidități care să mă ajute să fac pasul decisiv al ieșirii din Sistem.

Am luat de bună versiunea oficială că ONU, la început Liga Națiunilor Unite, s-a creat în 1945 cu un obiectiv unic și clar: Pacea. Doar că Pacea, vedeam eu uimit, nu prindea rădăcini. Iar la reuniuni, Pacea stătea stingheră într-un colț, modestă, așteptând să-i vină și ei rândul... De-a lungul timpului mi-am dat seama că principiile generoase în care eu am crezut, cum ar fi „sustenabilitatea”, „dezvoltarea durabilă” erau deturnate și folosite drept înveliș poleit pentru a ascunde agende economice și sociale cu care eu nu puteam să fiu de acord. Dar învelișul poleit ascundea foarte bine conținutul corupt, așa că a trebuit să înghit multe pilule roșii până m-am trezit.

Observând atent procedeele fine de manipulare ale sistemului, am conștientizat că Matrix ține în ghearele sale o imensă pradă, masa de oameni pierduți în ceață, asurziți de zgomot, derutați de veșnica sfadă, amețiți de doctrine decadente, amenințați de iluzii și vizitați de himere. Toate acestea au ca unic scop stăpânirea minții oamenilor. Supravegherea, controlul și stăpânirea comportamentului uman este scopul psihopaților din spatele Matrix. Eliberarea a venit pe măsură ce deveneam conștient de acest lucru. Și a venit definitiv când am realizat că eram într-o pușcărie. Atunci am evadat. De fapt, cred

că eram eu însumi pușcăria. Cert este că am evadat. Poți să evadezi doar prin curaj nebun, sfidând toate legile fizicii, adică să te arunci în ocean fără să știi să înoți, doar să te gândești că Iisus Hristos a mers pe apă și că i-a întins lui Petru mâna ca să nu se scufunde... Și atunci m-am eliberat.

Bărbații să stea de veghe, femeile să fie mai trăitoare!

— Cum ați descrie, în câteva fraze, Matrixul economic actual?

— Dracul a luat locul preotului în ultimii ani. Economia lăsată de Dumnezeu oamenilor este bazată pe simplitate și cumpătare. Dacă în fiecare zi mai adaugi ceva, devii din ce în ce mai ocupat. Vedeți astăzi cât de complicată ne este viața: asigurări, serviciu, ore suplimentare, bănci, farmacii, media, transport, trafic, școală, grădiniță și numai 24 de ore, în care nu găsești 10 minute doar pentru tine și cerul albastru de deasupra ta.

O economie supercomplicată are nevoie de o imensă cantitate de energie, bazată pe carburanți fosili, dar și de o imensă cantitate de „energie negativă” extrasă din lăcomia și trufia aflate la baza aranjamentelor perimate care au îngenuncheat omenirea. O minoritate stăpânește o majoritate prin umplerea pântecelui. Ce vom face însă când pântecelul nu va mai fi plin? Mâncăm greieri și lăcuste delicioase, pline de proteine hrănitoare, cum ne propune Marea Resetare? Sistemul neoliberal se prăbușește, iar arhitecții acestei lumi încearcă să ne tragă peste ochi vâlul unui alt Matrix. Îl au pregătit. Piețele și profitul (acumularea de capital), pilonii capitalismului clasic sunt praf și pulbere. Pe ruina lor, se înalță noua tehnobăgie a oligarhiei globaliste. Capitalismul, mai bine spus, ceea ce a mai rămas din el, este ținut în viață de infuziile

permanente de bani scoși din tastatură de către băncile centrale. Cu acești bani, marile corporații își răscumpără propriile acțiuni (*buy-back*) pentru a-și menține sau spori imaginea pe Wall Street. Bursele cresc, dar economia reală este pe butuci. Piețele, la rândul lor, sunt înlocuite de „platforme” controlate de algoritmul proprietarilor acelor platforme. Odată ce ai intrat pe Facebook sau Amazon, ești un iobag. Ceea ce vezi și simți este determinat de algoritmul unui singur stăpân. Algoritmul îți spune ce mărfuri să cumperi, de la cine să cumperi, la ce preț. Algoritmul îți ascunde ceea ce el nu vrea ca tu să vezi. Asta nu mai este o piață liberă, nici măcar una monopolistă. Este o feudă digitală! În noul Matrix economic nu va exista nici urmă de suveranitate pentru țări ori pentru omul de rând. În această perioadă de derută, în care vechiul Matrix stă să se prăbușească, iar cel nou este încă în faza de testare, avem o ocazie unică să ne trezim și să arătăm că suntem hotărâți să rămânem mereu în picioare și pe picioarele noastre.

— Dar cum am putea noi să rămânem în picioare?

— Eu am propus de acum zece ani proiectul „Hrană, Apă, Energie”. Este o ieșire concretă din Matrix, o desprindere atât spirituală, cât și materială de iluziile economiei speculative, hipercomplexe. Din punct de vedere economic, este o nișă unică ce ne poate aduce rapid pe poziția de lider în Europa. Calea principală a ieșirii din Matrix este distributismul, răspândirea cât mai largă a proprietății productive. Statul micilor proprietari!

Eroii Programului de Țară „Hrană, Apă, Energie” – i-aș numi Neo și Morpheus ai economiei românești, dacă vreți o paralelă cu protagoniștii filmului – sunt micul

proprietar-productător și țăranul român. Ei sunt singurii din țară care pot spune:

„Noi suntem încă aici!” (Morpheus)

Mulți „patrioți” pretind că sunt aici, dar când țara are nevoie de ei, dispar în meandrele Matrixului. Cooperarea între micii producători asigură Rezistența noastră. Practic, România se poate întreține și hrăni singură. Cu resurse proprii. Cine vrea să contribuie sau să participe din afară se aliniază la condițiile noastre – și nu invers.

Dacă micii producători nu se vor solidariza, ei nu vor reuși să mențină națiunea noastră în picioare. Prăbușirea lor ar însemna destrămarea rezistenței noastre și dispariția României ca țară. Nu vreau nici în gând să iau în calcul o astfel de perspectivă! Sunt sigur de victorie. Programul meu are și o componentă spirituală. Când vom ieși din Matrix și vom redescoperi realitatea profundă din noi, care ne-a fost cu grijă ascunsă, se va produce Marea Renaștere! Nu vom mai discuta în termenii superficiali ai lumii false de azi, ci totul va fi transformat în termenii Adevărului, Libertății, Suveranității. Va fi în primul rând o întoarcere la rădăcini, la Iisus Hristos și la persoana noastră adevărată, zidită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

— Luând în considerare ce se întâmplă în lume, războaie, crize economice majore, deficit energetic și de resurse naturale vitale, mai ales în țările din UE, putem spune că asistăm la un „*retour du reprimé*”, în cazul acesta, o întoarcere a realității reprimată de mult, mult timp.

În România, care ar fi realitățile neplăcute, dure care țâșnesc acum la suprafață ca lava din erupția unui vulcan?

— Realitatea plumburie a vieții omului de rând care nu mai poate fi ascunsă sub aparențele ei înflorate! Realitatea că am batjocorit un dar prețios de la Dumnezeu: această țară apărată cu sângele înaintașilor. Noi aveam răspunderea de a continua să păstrăm intact ce ne-au lăsat ei, câștigat cu sânge. Aveam tot ce ne trebuie pentru a trăi în bunăstare ca oameni liberi și nu de a fi sclavi, imitând roboțerii fericiți din Matrixul occidental. Nu ne-am îndeplinit această misiune sacră. Și mai este realitatea cruntă a îndepărtării noastre de Dumnezeu prin materialismul dominat de jaful și furtul acoperit de pseudojustiția din ultimii 32 de ani. Am îmbrățișat după lovitura de stat din 1989 consumerismul alimentat de bani împrumutați într-o monedă care nu este a noastră. Consumerismul ne-a menținut în Matrix, dar a fost un drog fatal. Am pus pe față masca ipocriziei înainte de a pune cârpa impusă de tehnoglobalismul doritor de control. Am acceptat înrobirea mentală fără mari împotriviri. Uitați-vă pe stradă, în parcuri. Veți vedea încă tineri hipersocializați care poartă mască deși nu-i obligă nimeni.

— Las' că din iarnă ne pun iar la toți masca pe meclă, vor da drumul în forță și la 5G!

— Mai sunt întrebări pentru domnul Georgescu?

— Este UE un Matrix pentru români? Dar NATO?

— Pomul se apreciază după roade și omul după fapte. Cele două cluburi au demonstrat până acum de ce sunt

în stare, sau mai bine spus de ce nu sunt în stare. Nu sunt un Matrix doar pentru români, ci pentru toți cei ce fac parte din ele. Eu sunt pentru suveranitatea reală a ființei umane, pentru o Europă a națiunilor suverane și pentru multipolaritate. Cheia armoniei economice și politice în lume este pacea și eliminarea dezechilibrelor globale. Nu avem nevoie de arme, mai multe arme, ci de mai mult realism, înțelepciune și *leadership* politic. La ora actuală, NATO și UE sunt complet deficitare la aceste capitole.

— Forțele tehnoglobaliste updatează mereu Matrixul, găsesc noi și noi forme de înrobire. Ideologii sistemului dau ca sigură victoria „Marii Resetări”, precum odinioară dădeau ca sigură victoria comunismului. Din punctul lor de vedere, singurul lucru care ne rămâne de făcut este să ne „adăpăm” și să ne „integrăm” și mai vârtos în sistemul lor. Cum poate să-și afirme autonomia o economie suveranist-distributistă într-un context unde totul pare să-i fie împotriva?

— Noi venim cu o Mare Renaștere. Un singur lucru nu îl pot stăpâni: gândul. Avem zidit în noi gândul de libertate și de suveranitate a țării, precum înaintașii noștri. Vom fi iarăși ce am fost și mai mult decât atât, spunea Petru Rareș.

Sistemul tehnoglobalist a fost programat să ascundă oamenilor Adevărul, să le răpească Libertatea. Fără Adevăr și Libertate, ne pierdem Suveranitatea. Astăzi avem nevoie ca Adevărul să fie mărturisit. Se suflă praful de pe Evanghelie!

Ca să-și afirme autonomia în lumea ostilă de astăzi, economia românească trebuie să aibă în centru micul producător. Când el va ști cine este, când el își va da seama de puterea sa și de responsabilitatea care-i revine în

societate, va deveni cu adevărat suveran și va lupta pentru resuveranizarea țării. Va sta în picioare și va fi biruitor, iar odată cu el, țara întreagă. Soluția economică și socială este doar în interiorul țării, în realitatea ei profundă, dată de iubirea de moșie, limbă și credință a fiilor ei, aici și acum!

— Matrixul are capacitatea de a se update mereu, de a-și crea opoziții false, un „spectacol”, pentru a-i diviza pe patrioți. Chiar sunteți opoziția?

— Mă identific cu adevărata Rezistență la Matrixul tehnoglobalist. Steagul a fost ridicat, grâul începe să se despartă de neghină, patrioții se strâng în număr mare. Și mulți, foarte mulți se vor trezi. Când ai spiritul puternic, opoziția este pe măsură. Lupta va fi grea și jertfelnică. Noi mergem către eternitate. Vechiul Matrix se prăbușește, cel nou nu a trecut încă testele. Acum este momentul nostru. Acum sau niciodată!

— Domnule Călin Georgescu, Agentul Smith nu doarme, nici măcar nu aștește. Are grijă să fie reprimată în fașă orice tentativă de ieșire din matricea asta nenorocită. Ați simțit-o pe propria piele, când vi s-a deschis dosar penal pentru promovarea cultului „persoanelor vinovate de genocid și crime de război”, precum și pentru promovarea de idei, concepții și doctrine „fasciste și legionare”. Credeți că scapă cineva din ghearele sistemului?

— Evident că da! Cazul meu, din fericire pentru noi toți, a fost clasat, întrucât declarațiile mele au fost socotite fapte neprevăzute de legea penală. Chiar și în sistemul ăsta ticăloșit mai există oameni integri, magistrați care nu se lasă ghidați de algoritmul Matrixului și nu se tem decât de Dumnezeu.

— Domnule Călin Georgescu, vă mulțumim pentru participarea la „live”-ul nostru. Vă așteptăm să reveniți cât de curând printre noi pentru alte zoomuri la fel de pasionante.

— Împreună vom reuși. Unde-i Unul suntem cu toții!

(Deconectare)

Notă de încheiere

De la Marea Resetare a lui Klaus Schwab și a acoliților săi de la Davos, Soros & Co., să ajungem la Marea Renaștere a fiecăruia dintre noi și a fiecărui stat suveran, uniți în valorile morale de colaborare și fairplay, în respectul pentru semenii noștri, pentru natură și mediul înconjurător, iar, pe de altă parte, rămânând diferiți, păstrându-ne limba, tradițiile, cultura și credința.

Dumnezeu, creatorul vieții, să binecuvânteze toți oamenii de bine și treziți în conștiință din lume!

Cuprins

Cuvânt înainte.	7
Un patriot pentru România	9
Către cititor	45
Plandemia medicală COVID, vehicul obligatoriu pentru instalarea totalitarismului globalist.	53
Morgenthau – Marshall și retur	57
„Marea Resetare” a lui Klaus Schwab	59
Bătălia pentru hrană	63
Lupta cu morile de vânt.	67
Personaje în alb și negru	71
Cooperația	87
Proiect de Țară: „Hrană, Apă, Energie”	93
Unde merge lumea, unde mergem noi?	113
„Pământul strămoșesc”	121
Soluții la probleme arzătoare (Interviuri 2014-2022)	125
Live cu următorii	203
Notă de încheiere	229

„Ca răspuns la sistemul creat cu dinadinsul strâmb, în care starea omului nu înseamnă complexitate, ci complicație, în care bunăstarea materială este scop în sine, noi răspundem cu sistemul bazat pe simplitate [...] El, cetățeanul, trebuie să fie propriul lui stăpân, să fie proprietar și producător și să lucreze împreună cu ceilalți într-o rețea indestructibilă în care să primeze cinstea, responsabilitatea, interesul și respectul reciproc. Trebuie să coborâm de la mare la mic, de la global la național, de la național la local, de la marea corporație la rețeaua întrețesută de mici proprietari-producători care vor aduce bunăstarea în această țară. Avem ca model distributismul, economia de proximitate care funcționează în rețea. Fiecare se sprijină pe fiecare, dar fiecare este independent. Este creștinism aplicat în economia reală.”



CĂLIN GEORGESCU



„Când l-am întâlnit pentru prima dată pe Călin Georgescu [...] am fost surprins de înțelegerea sa profundă a crimelor împotriva umanității comise de cealaltă parte („Domnul Global”, cum îi numește Catherine Austin Fitts). [...] Aceasta este, desigur, singura cale: vom putea lua decizia corectă numai dacă avem imaginea de ansamblu, dacă înțelegem întreaga monstruoasă și megalomanie psihopată a celeilalte părți.

În cartea sa *Marea Renaștere, ieșirea din Matrix*, Călin Georgescu nu se oprește însă aici, pentru că, în mod evident, nu este suficient să-i oferi cititorului imaginea completă despre ceea ce trebuie să combatem. La fel de important este să îi arăți cititorului o cale de ieșire. [...] soluția lui Călin Georgescu este singura cale de ieșire: trebuie să înțelegem în primul rând că fiecare dintre noi are propria-i suveranitate, că noi suntem poporul și că suntem oameni liberi. Nu avem nevoie de nimeni care să ne spună ce să facem și ce să nu facem. Ceea ce putem face și vom face (și se întâmplă deja, peste tot) este să ne înființăm propriile noastre comunități autosuficiente, complet deconectate de sistemul lor, de castelul lor de cărți de joc, întemeiat doar pe minciuni.”

Dr. REINER FUELLMICH

**PRESTIGE**

978-630-6506-17-0



9 786306 150617 0